



ÎNTOARCEREA LUI MARK
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Cu o zi înainte, când Tom îi dăduse vestea, Julie fusese grozav de bucuroasă. În dimineața aceasta, însă, era numai neliniștită.

«Nu, n-ar fi corect!» își spuse ea, închizând gânditoare portiera. «Cum e posibil ca Tom să piardă de pe o zi pe alta fructul a cinci ani de muncă înverșunată?».

Pentru o clipă, se opri în fața clădirilor uzinei, privind cu un fel de tandrețe către acoperișurile din tablă roșie și către curtea bine întreținută. Trecuseră deja trei ani de când lucra aici! Întâi fusese secretara lui Tom, apoi, de puțină vreme, asistenta lui. Participase într-atât la toate hotărârile, încât aproape simțea că are drepturi de proprietate asupra acestui loc.

Deschise ușa laterală și-și scutură cu vigoare zăpada ce i se lipise de cizmele negre.

«Lua-i-ar naiba pe bancherii ăștia afurisiți! Oare nu văd că Tom are niște mâini de aur? Și că, în plus, e vorba de un om perfect din toate punctele de vedere: muncitor, cinstit, cu simțul răspunderii... Fără a mai pune la socoteală că, în domeniul lui, electronica, e un adevărat geniu. Oricine știa că această disciplină era în plin avânt. Nu se baza oare viitorul pe progresul comunicațiilor? Un om atât de inteligent, cu atâta imaginație ca Tom Larck, trebuie să fie în stare să rămână la suprafață și să scape de toate mizeriile astea financiare!»

Sosirea lui Lucy, tânăra dactilografă, îi întrerupsese șirul gândurilor. Vântul înghețat de ianuarie îi înroșise fața plăcută și făcea să-i strălucească privirea limpede.

— Bună ziua, domnișoară Neil! Am întârziat puțin... Cu toată zăpada căzută în dimineața asta, autobuzul de-abia se târa!

Își scoase impermeabilul și îl așeză cu dezinvoltură pe spătarul scaunului pe care stătea de obicei.

—Ar trebui să-1 atârni în cuier, o sfătui Julie, pentru că astăzi avem musafiri.

—O-la-la! Uitasem! Se grăbi să-1 agațe în cuier, lângă haina roșie a lui Julie, apoi reveni la birou frecându-și mâinile.

—De fapt, ce are așa deosebit omul ăla? Vrea să facă o comandă masivă?

—Da, ceva de genul ăsta, îi răspunse Julie evaziv.

Pentru moment, era inutil s-o neliniștească pe Lucy spunându-i că de întrevvedere cu Mark Preston, bogatul om de afaceri, depindea soarta lor, a tuturor. Dacă avea să-i placă ceea ce va vedea în fabrică, grijile lui Tom aveau mari șanse să ia sfârșit. Dacă nu... Ei bine, puteau să se înscrie cu toții pe listele de șomaj!

Julie își aranja pliurile fustei roșii și se privi o clipă în oglinda cea mare. Cu o mișcare abilă a perlei, dădu o notă de prospețime pletelor sale grele, negre și strălucitoare, strânse cu câteva clipe mai devreme într-un coc mare deasupra cefei. Trebuia neapărat să-i ofere acestui Mark Preston imaginea unei societăți bine condusă și Julie trebui să admită că avea tot ce i se cerea unei femei de afaceri. Doar că ar fi preferat să nu aibă atât trac!

—Vrei să faci niște cafea, Lucy? Știu că e încă devreme, dar asta ne va ține în formă.

—Bineînțeles, domnișoară Neil.

Și tânăra dispăru în mica încăpere ce ținea loc de bucătărie.

Julie împinse ușa biroului pe care-l împărțea cu Tom. Nu-i văzuse mașina în parcare. În așteptarea sosirii lui, urma să pună puțină ordine în dosarele pe care le examinaseră în ajun, până seara târziu, pentru a pregăti întrevederea decisivă din dimineața aceasta. Dar Tom se afia deja acolo, așezat la biroul. Îi surâse.

—Bună ziua, Julie!

—Ia te uită, ești aici? Unde ți-e mașina?

—Am avut o pană aseară. Am venit cu autobuzul.

Julie își studie directorul cu neliniște: ce paloare pe fața lui trasă! Se feri să facă vreo remarcă: trebuia neapărat să mimeze buna dispoziție, să nu se lase pradă descurajării.

—E o prostie! exclamă ea. Aș fi putut să trec să te iau de acasă!

Acasă... O casă mare, goală, glacială, sinistră, în care trăia singur de la divorț.

Îi zâmbi cu recunoștință și-și trecu mina prin păr. Tom Larck se apropia de patruzeci de ani. Era un bărbat robust, plin de umor... Și, totuși, fruntea înaltă îi era brăzdată de riduri adânci, mult prea adânci pentru vârsta lui.

—Simțeam nevoia să fac mișcare, răspunse el. Mi-am putut pune la punct expunerea din dimineața asta: discursul condamnatului la moarte, adăugă el, chicotind macabru.

—Foarte amuzant, domnule Larck! comentă Julie fără un zâmbet. Ți-ai luat micul dejun?

—Păi... Nu-mi mai aduc aminte. Știu doar că era foarte frig în casă, atunci când m-am trezit. Probabil că instalația de încălzire este încă stricată...

Săracul Tom! Fusesse lăsat singur chiar în momentele când ar fi avut cea mai mare nevoie de îmbărbătare! Julie își deschise geanta și scoase un pachet învelit cu grijă.

—Noroc că sunt aici! Am pregătit niște sandwichuri, în caz că...

La început, nu spuse nimic, ci se mulțumi doar s-o privească cu un aer pe care începea să i-l cunoască. Apoi scutură încet din cap:

—Julie! Julie cea de neînlocuit.. Sorbind din cafeaua adusă de Lucy, se cufundară din nou în analiza subiectului care le stătea pe sufiet: firma Larck. Dincolo de geam, Julie vedea atelierul vast în care se agitau deja vreo douăzeci de muncitori în halate albe. Fiecare asambla la bancul său piesele minuscule din care era format ultimul gadget electronic conceput de Tom.

—Uite ce atmosferă minunată de lucru! murmură ea. Niciodată o grevă la domnul Larck! Niciodată un ton ridicat!

—Da, e o echipă foarte bună, suspină el. Nu mai adăugă nimic, dar Julie îi ghici

gândurile: va putea el să le ofere încă mult timp un loc de muncă? Și hala asta mare, plină de viață și de lumină, nu va fi în curând abandonată?

Tom se răsuci brusc, luă un sandwich și mușcă din el.

—Mmm! Grozav! Dar spune-mi, Julie, nu li se dă oare condamnaților la moarte un mic dejun copios înaintea execuției?

—Tom, termină cu glumele astea sinistre! Totul va fi bine! Acest Mark Preston va fi, cu siguranță, impresionat de întreprindere și de ideile tale. Ne va ajuta.

—Mi-ar place să fiu la fel de sigur ca tine... Din păcate, îi va fi suficient să arunce o privire asupra situației noastre contabile pentru a-și pune frâu! Cifrele de afaceri din ultimele două luni sunt elocvente...

—Măcar dacă banca s-ar fi arătat mai înțelegătoare!

—Sigur, ne-ar fi permis să trecem peste clipele astea dificile... Dar vor mai fi și altele în curând. Trebuie să fim realiști: nu sunt un bun om de afaceri.

—Hai, Tom, nu fi...

—Știu ce spun, draga mea Julie. Ceea ce mă interesează pe mine e ce se-ntâmplă în atelier, nu în biroul ăsta sau în hârtoage. Sunt un creator, nu un om de afaceri. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme, atunci când m-am aruncat într-o astfel de aventură de unul singur. Fosta mea soție avea dreptate: nu fac față.

Julie preferă să tacă și să nu evoce amintirea lui Christine. Era atât de confuză în legătură cu fosta nevastă a lui Tom, încât ar fi riscat să fie grosolană. Blonda asta drăguță își părăsise,soțul acum șase luni, chiar în momentul când începuseră pentru Tom problemele profesionale.

—Hai mai bine să examinăm partea bună a situației, spuse ea energic. Nu știm încă ce ne va propune acest Preston...Tom luă ultimul sandwich și zâmbi cu ironie:

—Fără îndoială că, dacă ne va găsi vreo utilitate oarecare, se va ocupa de cazul nostru! Și ne va integra în imensul său imperiu! Dar va fi oare interesat de ceea ce fabricăm noi? Mă îndoiesc!

—Are o mare experiență, Tom. Nu se poate să-i scape valoarea produselor tale. De fapt, cum arată omul ăsta?

Tom îl întâlnise recent la un seminar pe acest magnat al industriei, care venise să-și prezinte ideile și să relateze cum ajunsese pe culmile lumii afacerilor.

—Un afacerist tipic: succesul întrupat, încredere în sine, puțină înfumurare... Ridică în slăvi hotărârea, autoritatea, plăcerea riscului...

—Câți ani are?

—Vreo treizeci și cinci.

—Și, ca bărbat, cum arată?

—Înalt, cu părul negru. Multă prestanță. Și, desigur, toată panoplia omului bogat din cale afară: Rolls Royce, ceas de aur, haine pe măsură...

—Aha! îmi imaginez: un încrezut insuportabil. Și tiranic pe deasupra.

Ridică spre ea ochii lui mari, căprui, blânzi ca ai unei veverițe. Ea ar fi vrut să găsească o altă comparație. Cea pe care o făcuse nu-l prea avantaja, după părerea ei.

—Ne va fi suficient să-i oferim unul dintre zâmbetele tale cuceritoare pentru a-l îmblânzi. În dimineața asta ești mai frumoasă ca oricând. Îmi place mult fusta ta. Își schimbă direcția privirii cu un efort vizibil.

—Eu sunt cel ce lasă de dorit, suspină el, îndreptându-se spre oglinda atârnată pe perete. Dumnezeu! Arăt sinistru! Tocmai acum, când ar trebui să-i fac o impresie bună eventualului nostru binefăcător!

Își strânse cu o mână gulerul desfăcut:

—Director, auzi! Pfffi N-am nici măcar cravată. Detest chestiile astea... După părerea ta, mi-ar trebui una?

—Păi...

—Bine, am înțeles. E ora sacrificiilor: mă duc în oraș să-mi cumpăr o cămașă decentă, o cravată... și poate că am să trec și pe la frizer. Preston nu vine înainte de ora 11, nu-i așa?

—Da, ora 11, așa spunea în scrisoare. Ia mașina mea, vei merge mai repede.

El se îndreptă spre ușă și, cu mâna pe clanță, spuse:

—Mulțumesc, Julie, mulțumesc pentru tot. Ce m-aș face fără tine?

Pentru o clipă, privirile li se întâlneau. A lui Julie, puțin surprinsă, a lui Tom, aproape rugătoare. Apoi el ieși agitat.

Imediat, ea începu să facă ordine în birou. La douăzeci și trei de ani, avusese de mai multe ori ocazia să remarce această privire în ochii bărbaților. Fără vanitate, se știa foarte frumoasă, cu părul negru, pielea de o finețe minunată și ochii mari, de culoarea alunii. Nu-i lipseau admiratorii și asta de multă vreme. Dar cu Tom era altceva, în primul rând, el era mai bătrân, mai matur decât toți cei pe care îi cunoștea. Oare se va îndrăgosti cu adevărat într-o zi? Tandrețea imensă pe care o simțea pentru el se putea transforma într-un sentiment mai profund? «Tu hotărăști!» citise ea în privirea lui Tom. Știa că nu era destul de sigur pe sine ca să-i facă avansuri, dacă ea nu-l încuraja. Viitorul le rezerva oare acea Mare Dragoste pe care n-o trăise încă nici unul din ei?

Ridică din umeri cu nerăbdare: chiar că nu era momentul să se gândească la genul ăsta de fieacuri. Deocamdată, tot ceea ce conta era soarta micii societăți. În adâncul sufletului, era, totuși, optimistă. Mark Preston, cu fierul lui imbatabil

și experiența lui solidă, va sesiza imediat originea problemelor lui Tom: lipsa de capital. Odată ce va fi ajutată, întreprinderea ar fi obținut rezultate extraordinare și va înțelege acest lucru din start.

Julie aruncă o ultimă privire prin birou. Totul era bine pus la punct. «Cam vetust locul ăsta...». În sfârșit, Superman va trebui să-i accepte așa cum sunt! Deschizând ușa, se îndreaptă spre atelier, se opri de mai multe ori printre bancuri, pentru a afia noutăți despre copilul unei angajate. Se neliniști apoi, aflând de gripa alteia și se informă dacă o altă angajată și-a găsit, în cele din urmă, un apartament. Toate muncitoarele o salutau cu zâmbetul pe buze. Și, în ceea ce o privea, se mira încă o dată de agilitatea degetelor lor, de precizia și rapiditatea cu care aceste femei, de toate vârstele, minuiiau aceste minuscule instrumente. Pe drept cuvânt, o echipă bună. Tom ținea mult să le facă munca pe cât posibil mai interesantă, informându-le, dacă doreau, de starea vânzărilor, de primirea făcută de clientelă produselor lor, de noile piețe de desfacere... Era secondat în treaba asta de doi angajați de mare valoare: Charlie Benson, șeful producției, și Mary MacQuine.

Aceasta din urmă tocmai venea pe aleea centrală. Era o tânără cu un aer preocupat, îmbrăcată cu un taior bleumarin sobru. Lucra pentru Tom și Charlie încă de la înființare, iar cei doi bărbați o apreciau foarte mult pentru inteligența ei vie și competența ei desăvârșită.

Mică, zveltă, cu părul roșu închis, ce-i înconjura obrazul foarte palid, părea, în dimineața aceea, aproape bolnavă. Cele două femei se înțelegeau destul de bine, chiar dacă Mary păstra o tăcere absolută în ceea ce privea viața ei personală. Julie nu știa decât că avea grijă de bunica ei, cu care locuia.

—Bună, Julie. Trebuie să-i spun ceva lui Tom. E în birou?

—Nu, tocmai a ieșit în oraș. Îți pot fi eu de folos cu ceva?

—Mulțumesc, anunță-mă când se întoarce, dacă vrei.

Și facu stânga-mprejur, gata să intre din nou în biroul în care lucra.

—Numai că... în dimineața asta va avea o întâlnire importantă. N-o să fie liber.

Mary se întoarce.

—Julie, ceva nu merge, nu-i așa? De câtva timp, Tom nu mai este el însuși. Sper că nu-i bolnav!

—Bolnav? A, nu... în sfârșit, cred că nu. Într-adevăr, Tom lua din ce în ce mai multe pastile pentru stomac. Dar, având în vedere nervozitatea lui, nici nu era de mirare.

—Nu crezi?! se răzvrăti Mary, roșind ușor din cauza indignării. Doar intră în atribuțiile tale de asistentă să veghezi asupra sănătății lui, Julie!

Vocea îi era dură și agresivă.

—Fac tot ce pot, ripostă ea imediat, agasată de tonul pe care-l folosisese Mary. Știi că Tom nu e genul de bărbat care se...

—Serios? Atunci, bănuiesc că știi și faptul că, acum două zile, Tom a fost dus cu salvarea la spital. Și că a fugit de acolo după câteva ore și nu vrea să se întoarcă... Mary se opri brusc și-i aruncă o privire ostilă. Ochii i se umplură de lacrimi pe care încerca să le ascundă. Se răsuci repede pe călcâie, se întoarse cu spatele la Julie și, înainte de a închide ușa în urma ei, spuse cu multă ostilitate în glas:

—N-o să te las să-i faci nici un rău, Julie!

—Dar, Mary...

Ușa se închise cu zgomot. Julie rămase interzisă. Șocul fusese dublu pentru ea. În primul rând, afiase că Tom era într-adevăr bolnav, iar în al doilea rând, o surprinsese în mod neplăcut purtarea lui Mary. Ce avea să-i reproșeze? De ce o ura? Până atunci, se înțeleseseră destul de bine. O suspecta, oare, de ipocrizie față de Tom? Julie își aminti deodată că îi surprinsese pe Mary și pe Tom într-un mic bar din oraș. Oare cei doi...? își alungă acest ultim gând, recunoscând, totuși, în sinea ei, că această a doua surpriză o duruse mai mult decât prima. Își simțea amenințată prietenia dintre ea și Tom. Simțise, ca orice femeie, că Tom ținea la ea, că o iubea, deși nu avusese curajul să i-o mărturisească și nici nu și-ar fi dorit ca Tom să o fi făcut. Da, era sigură de asta și îi făcea plăcere, chiar dacă, pentru ea, Tom era doar patronul firmei la care lucrează și, totodată, prietenul ei. Chiar dacă Mary se potrivea cu Tom, și le-ar fi stat bine împreună, și ea s-ar fi bucurat pentru ei doi, și... Avea senzația că Tom o trădase sau că ea se înșelase. Și asta o deranja.

Poate se înșelase... Poate că Tom o iubea pe Mary. Poate erau împreună și ea nu și dăduse seama... Altfel, de unde să fi știut Mary că lui Tom i se făcuse rău și fusese luat cu salvarea? Oricum, recunoscuse în sinea ei că trebuia să se arate tolerantă și înțelegătoare. Hotărî să mediteze la această problemă altădată. Deocamdată, avea altceva de făcut.

Scutură din cap cu putere, ca pentru a-și alunga gândurile neașteptate și privi de jur împrejur prin biroul mic.

Ce părere își va face, oare, un om ca Mark Preston despre locul ăsta? Fără îndoială, îl va găsi desuet. Un birou de fier, cu un singur post telefonic și un interfon demodat... Bătrâna mașină de scris gri pe un colț, cele două fotolii pe jumătate lăsate... Astfel mobilat, «biroul directorial» nu era deloc primitiv. Dar exact atunci când Tom se hotărâse să modernizeze puțin ambianța, primise o

scrisoare de la avocatul Christinei, care cerea ceva bani în plus de la fostul ei soț. Cu divorțul ăsta, Tom acceptase, resemnat, toate neajunsurile: separarea îl deprimase prea mult și comportamentul soției îl făcuse prea nefericit ca să mai aibă curajul să se bată.

«Fără-ndoială că avea dreptate», îi mărturisise el lui Julie. «În ultimii ani, n-am fost un soț prea bun. Îmi petreceam și zilele și nopțile lucrând.»

—Dar pentru ea o făceai, nu?

—Mi-e teamă că doar în parte. Întreprinderea conta mai mult decât orice pe lume, Julie. Christine nu-și avea locul în toate astea.

În lunile care urmaseră divorțului, Julie se străduise să fie cât se poate de eficientă, pentru a-l alina pe Tom. El se debarasase încetul cu încetul de problemele administrative pentru a se consacra în exclusivitate mării lui pasiuni: partea tehnică, creația. Din păcate, întreprinderea era prea mică și funcționa cu un buget prea limitat. Nemulțumirea furnizorilor, în cazurile de întârziere a plăților și suspendarea livrării materialelor, duceau la încetinirea producției, la întârziere în onorarea comenzilor și la plângerile clienților... Și așa mai departe, într-o înlanțuire fără sfârșit, din ce în ce mai fragilă. Până când avea să cedeze o verigă, cea mai importantă — banca — ce refuzase deja să le acorde un credit suplimentar. Rămâneau doar atâția bani cât să poată plăti personalul la sfârșitul lunii. Și după asta — sfârșitul. Tom va trebui să-și închidă uzina și să declare falimentul...

Doar dacă... Doar dacă nu vor găsi un salvator în persoana acestui Mark Preston. Și această combinație trebuia să funcționeze!

Julie își împreună degetele, implorând soarta. Se trânti apoi într-un fotoliu. Întreprinderea asta promitea atât de mult, cu un inventator genial ca Tom! Doar cu o săptămână în urmă, el terminase proiectarea unei componente electronice de concepție revoluționară. Julie deschise sertarul cu documentația tehnică.

«E copilul meu», spusese Tom în ajun, mângâind ușor, aproape afectuos, acele planșe. Apoi, afișând veșnicul lui zâmbet ironic, adăugase: «Tare mi-e frică să nu se nască mort...».

Julie privi îndelung desenele care însemnaseră pentru creatorul lor sute de ore de muncă și le așeză la vedere, pe birou, în speranța că Tom le va arăta lui Mark Preston. Apoi, metodic, începu să aranjeze dosarele în ordinea în care ar urma să le consulte vizitatorul. Cu puțin timp înainte de a termina, ușa se deschise brusc și apăru Lucy, agitată.

—E aici, șopti ea. Apoi, cu toaia cel mai profesional din lume, spuse cu voce tare:

—Domnul Preston, pentru domnul Larck. Îngrozită, Julie înălță ochii spre pendulă:

9 și 55! În scrisoare era trecută ora 11, verificase asta de trei ori! Inima îi porni într-un dans nebun: Tom urma să mai întârzie cel puțin o jumătate de oră, ba chiar mai mult, dacă urma să treacă și pe la frizer...

«Dumnezeule, ce-i de făcut?» se întrebă ea, invadată de un val de panică.

Hotărî repede: nu era ea asistenta personală a lui Tom, în stare să-1 înlocuiască la nevoie? Da, dar într-o situație de importanța acesteia... De această întrevedere depindea tot viitorul lor! Și dacă nu va fi la înălțime? Dacă, din greșeala ei...

«Hai, Julie, las-o baltă și treci la atac!».

—Să intre, Lucy. Peste multă vreme, își va aduce aminte de prima întâlnire cu Mark Preston și de efectul extraordinar pe care îl avusese asupra ei. Când apăruse în pragul ușii, biroul parcă se micșorase și se întunecase. Rămăsese câteva secunde nemișcat înainte de a intra. A fost destul pentru ca imaginea lui să se imprime profund în sufletul lui Julie: impunător, purtând cu o remarcabilă dezinvoltură un pardesiu lung, din piele moale, descheiat, pe sub care purta un costum dintr-o țesătură de lână gri, croit impecabil. «O vestimentație sfidător de scumpă și de elegantă!» gândi Julie, ușor complexată de acea prezență atât de mult așteptată.

Nu era numai un bărbat elegant și bogat, ci și un bărbat frumos, cu trăsături atrăgătoare. Avea ochii negri, genele lungi și dese ca ale unui copil. Câțiva fulgi de zăpadă încă mai scânteiau în plețele negre. Avea o privire plictisită, obosită și indiferentă. Datorită serviciului pe care-l avea, ea avusese până atunci de multe ori ocazia de a discuta cu bărbați necunoscuți. Dar, de fiecare dată, își dădea seama imediat dacă respectivii o plăceau sau nu de la prima vedere. Era o chestie instinctivă, feminină. Și nu i se întâmplase să întâlnească vreun bărbat care să n-o placă, însă, de acesta dată, Julie nu citi în ochii lui decât indiferență. Dezamăgită și puțin intimidată, Julie reuși totuși, datorită obișnuinței cu situațiile delicate, să se poarte ca o adevărată gazdă. Se îndreptă spre el cu mâna întinsă și cu un zâmbet forțat pe față:

—Bună ziua, domnule Preston. Sunt Julie Neil, asistenta domnului Larck. Din păcate, deocamdată el nu este aici — are probleme cu mașina. Dar trebuie să vină din clipă în clipă. Luați loc, vă rog... O cafea, ca să treacă timpul mai repede? El îi strânse scurt mâna: o strângere de mână viguroasă, hotărîită. Apoi se apropie de birou.

—Nu, mulțumesc, fără cafea. Nu pot să aștept, am o întâlnire foarte importantă la Londra și foarte puțin timp la dispoziție.

Luă apoi de pe birou planșele noii invenții a lui Tom:

—Ce reprezintă astea? Blocată de asprimea vocii lui, Julie răspunse bâlbâindu-se, încercând să facă față întrebărilor.

—Cred... cred că nu sunt suficient de competentă pentru a vă explica subtilitățile tehnice ale acestei invenții. Știu doar că domnul Larck a lucrat la ea mult timp. Cred că-i un fel de comutator...

—Mi-am dat seama, replică el, fără a ridica ochii. În curs de fabricație?...

—A, nu, nu încă. Trebuia să fie amabilă, să-i zâmbească acestui bătăran! Ce i-ar mai fi plăcut să-i răspundă pe același ton!

—Domnul Larck vă va explica totul.

—Hmm...Privirea lui făcu turul camerei, înregistrând, dintr-o ochire, tot: sărăcia mobilierului, cenușiul încăperii... Julie roși.

—Nu vreți ,să luați loc, domnule Preston? sugeră ea în grabă. Poate vreți să vă uitați la dosarele noastre...

El se instala în fața ei fără o vorbă. Julie îi întinse, unul câte unul, registrele deschise: Comenzi, Afaceri curente, Registru de casă, Liste de conturi Le răsfoi rapid, cu un aer aproape distrat, în timp ce Julie își arunca din ce în ce mai des privirea spre parcarea ce se vedea pe fereastră.

«Tom, ai milă, vino repede!». Deodată, își dădu seama că i se vorbea:

—Bilanț? Registru de pierderi și profituri? Deschise un nou dosar și i-l întinse.

«Când o să-l vadă pe ăsta, spusese Tom în ajun, o va șterge, probabil, în mare grabă!». Mark Preston se aplecă asupra dosarului, studiindu-l cu interes, în timp ce Julie, fascinată, îi analiza figura severă. Câtă autoritate pe trăsăturile lui virile! Doar genele, incredibil de lungi, îi îmblânzeau privirea aspră.

În sfârșit, el ridică ochii.

—Nu-i deloc grozav. Aveți ceva de spus? Ea înghiți în sec.

—Mă gândeam că, pentru un om cu experiența dumneavoastră, aceste rezultate vor vorbi de la sine. Marea noastră problemă sunt banii lichizi. După cum puteți constata și singur, încercăm să lucrăm cu un capital mult prea restrâns, comparativ cu posibilitățile de extindere ale afacerii.

—Bine rezumat, lăsa el să-i scape. Și banca?...

—Ne-a abandonat de câțva timp.

—Hm! Din motive temeinice, fără îndoială, spuse el, ridicându-se.

«Dumnezeule, își spuse Julie. Pleacă! Pleacă și duce cu el toate speranțele noastre, toate șansele lui Tom!».

Sărind în picioare, ajunse la ușă înaintea musafirului mult așteptat.

—Domnule Preston, vă rog! Nu plecați atât de repede! B... domnul Larck trebuie să sosească din clipă în clipă!

Cu obrajii în fiăcări, cu privirea arzând, aproape că se bâlbâia în încercarea de a-l convinge.

—Știți, e într-adevăr o întreprindere mică, dar excelentă... Avem mulți clienți și, după cum v-am spus, mari posibilități de extindere. Echipa este minunată, iar domnul Larck e plin de idei; oricine vă poate spune asta.

Făcu o pauză, după care adăugă, cu voce tremurândă:

—Ar trebui să vizitați atelierul. V-ați face o părere...

—Ce bun avocat ați putea fi, domnișoară Neil! observă el, pe un ton ușor amuzat. Foarte bine, să mergem.

Cu genunchii tremurând, Julie deschise ușa și-l conduse în atelier. Charlie Benson tocmai trecea pe acolo. Îl strigă, ușurată.

—Domnule Preston, iată-l pe șeful nostru de producție. Charlie, ai putea să-l conduci pe domnul Preston prin atelier și să răspunzi la toate întrebările dumnealui?

—Desigur. Pe aici, domnule!

Julie îi privi cum se îndepărtează. Avea încredere în Charlie: nu puteai găsi un ghid mai bun, mai volubil și mai entuziasmat de munca lui. Poate că vor fi cu toții salvați de această vizită prin atelier, cine știe?

Reîntoarsă în birou, se instala la fereastră. Zăpada cădea cu fulgi mari, acoperind încetul cu încetul capota impresionantului Rolls Royce, oprit lângă intrare.

—Deocamdată, asta-i tot, domnișoară Neil.

Vocea profundă a lui Mark Preston, în spatele ei, o făcu să tresară.

—Nu vreți să mai așteptați puțin? întrebă ea, aproape rugându-l. Domnul Larck trebuie să sosească din clipă în clipă.

—Inutil. Am văzut tot ce voiam să văd. Studie din nou proiectele lui Tom cu ochi de cunoscător, după care așeză foile pe masă și se îndreptă spre ușă cu pas hotărât.

—Vă mulțumesc pentru tot. Mi-ați fost de un real ajutor.

Și ea, ce urma să-i spună lui Tom la întoarcere? Va trebui să-i dea vreo speranță sau, dimpotrivă, să-i sfârâme iluziile? Trebuia neapărat să știe ce gândea omul ăsta.

—Care... ce părere aveți? întrebă ea brusc, cu aerul omului care se aruncă în gol de pe o faleză înaltă.

Mark Preston se opri și se întoarse încet. Hotărât lucru, era un om care degaja dezinvoltură și bogăție. Ai fi spus că se născuse cu aceste haine superbe pe el,

atât de natural le purta. Privirea lui întunecată cuprinse pentru câteva clipe încăperea, apoi se fixă pe birou, pe registrele care rezumau atât de bine drama micii lor societăți. Ridică din umeri, conchizând:

—E... patetic.

Julie ar fi vrut să urle, să se năpustească asupra acestui personaj arogant și să-l pălmuiască, apoi să-l dea afară. Patetic, auzi! Asta-i tot ce găsea de zis! Și încă, în ce fel! Atât de disprețuitor!

Totuși, reuși să-și păstreze calmul și expresia amabilă, chiar dacă în adâncul ei, fierbea. Niciodată în viață nu simțise atât dezgust pentru cineva! El o privi insistent.

—Vă descurcați cu stenografia? o întrebă el brusc.

—Da, răspunse ea pe același ton sec.

—Exact cum mi-am închipuit. Medită câteva clipe cu ochii în gol, apoi privirea îi reveni spre Julie, incisivă, intensă.

—Explicați-mi... Ce face o persoană ca dumneavoastră într-o gaură ca asta? Vă pierdeți timpul aici. Dacă vă hotărâți vreodată să lucrați la Londra, anunțați-mă. Vă pot găsi o slujbă mai interesantă într-una din societățile mele.

Ea îi răspunse glacial:

—Mulțumesc, domnule Preston, dar n-am nevoie de protecția dumneavoastră.

—Nu? Păcat... Mark Preston schiță un zâmbet ușor, măsurând-o din cap până în picioare. Cam ironic, ce-i drept, dar totuși un zâmbet. Primul său zâmbet... Era pentru prima dată când o privea ca pe o femeie și nu ca pe o femeie oarecare. Un val de sânge îi coloră obraji și nici chiar ea nu-și putea da seama dacă era din cauza emoției sau a indignării. Chiar dacă el o considera o «biată provincială», nu putea accepta să fie privită și tratată ca un obiect dintr-o vitrină.

Și, totuși, trebuia să recunoască, acest bărbat atât de sigur pe sine, o tulbura așa cum nu o făcuse nici un alt bărbat până atunci. Farmecul lui era irezistibil.

—Anunțați-l pe domnul Larck că-l voi suna, auzi, din nou, vocea clară și autoritară a lui Mark Preston. Se întoarse și ieși din birou. După un minut, se auzi torsul motorului Rolls-ului, apoi se așternu liniștea. Plecase.

Julie rămase mult timp nemișcată în mijlocul încăperii, derutată. Când Lucy își strecură capul prin ușa întredeschisă, Julie se mulțumi s-o privească cu un aer tâmp.

—O-la-la! exclamă tânăra dactilografă, afișând un zâmbet strălucitor. Ce tip! Nu vi se pare?

—Poftim? mormăi Julie.

—Mă duc să vă pregătesc o cafea tare, declară Lucy, ușor compătimitoare. Cred că aveți nevoie din plin! Într-adevăr, cafeaua o făcu să-și revină în fire.

După zece minute, Tom intră în birou. Ea îl aștepta.

—M-am grăbit! A mai rămas o jumătate de oră... Ei, cum arăt?

Cu un aer de manechin la o prezentare de modă, zâmbi satisfăcut. Peste o cămașă albă, impecabilă, își pusese o frumoasă cravată cu dungi albastre. Părul spălat și bine frizat îi dădea un aer mai tineresc și mai destins.

—Nu-i așa că acum arăt ca un adevărat director? Dumnezeule! gemu Julie. Cum să-i spun?».

—Tom..., începu ea. O, Tom! Lacrimile îi înțepau pleoapele și își mușcă violent buzele. Julie, care nu mai plânse de ani de zile, își ascunse dintr-o dată fața în palme și izbucni în hohote de plâns.

CAPITOLUL 2

—Așa, deci... Și n-a făcut nici un comentariu? Nici măcar o aluzie?

Cufundat în fotoliu, Tom încerca să nu se lase pradă deznădejdii. Răsuca nervos în mâini cea de-a treia ceașcă de cafea.

—Nu, nimic... Știi, e un tip mai degrabă laconic, răspunse Julie, făcând o grimasă.

—Da, îmi imaginez asta... Trebuie, totuși, să fi spus ceva, ceva care te-a demoralizat... E pentru prima dată când te văd plângând, Julie, adăugă el, învăluind-o într-o privire blândă.

—O simplă reacție, Tom. Vizita lui mi-a întins nervii la maximum... Am fost crispată, neliniștită... Am încercat să-l rețin, să-l conving...

—N-ar fi trebuit să plec, mormăi Tom. Ar fi trebuit să-mi închipui...

—Cum așa, doar scrisoarea lui anunțase ora unsprezece! Rareori oamenii de afaceri ajung cu o oră mai devreme la întâlniri!

Cu siguranță că fusese un calcul șiret din partea lui Mark Preston: se hotărâse să-i surprindă, pentru a vedea cum merge întreprinderea atunci când nu e așteptat. Pe chipul lui Julie se putea citi disprețul.

—Mai spune-mi cum s-a desfășurat întâlnirea. Repetă tot ce-a zis.

Julie își reluă povestea pentru a treia oară. O poveste cenzurată, bineînțeles. Cum ar fi putut ea să pronunțe în fața lui Tom cuvintele îngrozitoare ce le folosise: «patetic», «o gaură ca asta»...

—Și-a încheiat vizita printr-un tur de atelier, sfârși ea. A observat totul cu multă atenție, punându-i câteva întrebări și lui Mary, și muncitoarelor... Am avut

impresia că s-a înțeles bine cu Charlie. În ceea ce privește planurile tale, adăugă ea, arătându-i-le cu bărbia, le-a studiat de două ori, îndelung. Părea interesat...

—De acord... Dar a studiat, de asemenea, și conturile...

—Dar nu acesta era scopul vizitei sale, Tom? Dacă situația noastră financiară ar fi fost înfioritoare, nu i te-ai fi adresat lui.

—Bineînțeles, suspină el resemnat. Ei, nu prea am chef de lucru în dimineața asta, continuă el, chinându-se să zâmbească. E sigur că Preston nu va suna acum. Așa că te invit la masă!

Își strânse nodul cravatei, făcând insinuant cu ochiul:

—Nu se va putea spune că am făcut cheltuieli de pomană! Julie, arăți splendid. Hai să mergem la un restaurant șic! Vom sărbători vestea cea mare...

Și râse trist. Julie își înghiți lacrimile pe care i le adusese în ochi ironia amară a lui Tom și zâmbi:

—E o idee excelentă, Tom. Mă duc să-mi iau haina.

Pe la trei și jumătate după-amiaza, sună telefonul. Julie se ridică dintr-un salt. De la întoarcerea lor de la restaurant, o trecuseră sudori reci la fiecare apel. Degetele îi tremurau ușor când ridică receptorul.

—Firma Larck, vă ascult.

—Domnul Preston dorește să vorbească cu domnul Larck, spuse o voce feminină melodioasă.

—Vi-l dau imediat. Sunase, deci, ora fatidică.

—Tom...Se întoarse spre directorul ei, așezat în capătul celălalt al încăperii. Tom ridică spre ea o privire interogativă, la care Julie răspunse doar printr-un semn din cap. El înțelese și se îndreptă spre aparat.

Tânăra ieși din birou: n-ar fi suportat să urmărească pe figura lui Tom evoluția conversației cu Mark Preston. Simțea nevoia să se miște, să se elibereze de tensiunea insuportabilă care-i cuprinsese întreg trupul. Cu pași hotărâți, se îndreptă spre atelier.

Lucrând cu dexteritatea obișnuită, muncitoarele vorbeau cu vioiciune: Doreen, cea mai tânără angajată, își serba în ziua aceea douăzeci de ani. Și, tot în seara aceea, urma să se logodească. Schimbă câteva cuvinte cu tânăra fericită, uitând, pentru câteva clipe, de telefonul lui Mark Preston.

—Domnișoară Neil! o întrerupse brusc doamna Grayson, o femeie jovială, de aproape cincizeci de ani. Cred că v-a strigat domnul Larck.

Se răsuci dintr-o mișcare. Tom îi făcea semne din ușa biroului. Se repezi, intră drept în încăpere și se lăsă într-un fotoliu fără a-l privi. Tom închise ușa și, în

momentul în care se întoarse spre ea, lui Julie nu-i veni să-și creadă ochilor: chipul lui era luminat de un zâmbet larg.

—Suntem salvați, nu încape nici o îndoială, declară el simplu. Preston s-a arătat foarte încurajator, continuă el. După el, e păcat să te limitezi la un buget atât de redus cu produse remarcabile ca ale noastre. Mi-a pus o mulțime de întrebări, mai ales în ceea ce privește capacitatea noastră de extindere, și mi-a propus să trimită aici unul dintre experții lui, care să regleze afacerile curente. Temporar, desigur. Doar cât lipsesc eu.

—Cât lipsești?! repetă slab Julie. Ia-o ușor, Tom! Prea multe vești noi dintr-o dată!

—Vrea să asist la o reuniune importantă săptămâna viitoare! declară el, triumfător. Ghici unde? La Acapulco! Îți dai seama?... întâlnirea milionarilor... El va suporta toate cheltuielile, ceea ce, în situația noastră, nu-i deloc de neglijat. Acolo vor fi, probabil, toți directorii grupului său de firme. După părerea lui, produsele noastre ar putea interesa pe cineva.

Ocoli biroul și se cufundă în fotoliu, epuizat.

—E prea mult dintr-o dată, murmură el. Prea mult, scumpa mea Julie. Nu-mi vine să cred!«Nici mie!» gândi ea. Ce duș scoțian, de dimineață! Și ea, care se aștepta să trebuiască să-l consoleze pe Tom! îl judecase greșit pe enigmaticul Mark Preston. Doar dacă acesta nu se amuzase jucându-se de-a Sfinxul pentru a râde de ea... Asta corespundea într-un total al ideii pe care și-o făcuse despre acest personaj dezagreabil!

—E minunat, șopti ea. Pe când plecarea?

—Joi. Biletele sunt deja rezervate la aeroportul Heathrow. Preston ne așteaptă la New Mexico, de unde vom pleca împreună la Acapulco.

—E o perspectivă interesantă! îmi pare bine pentru tine, Tom. Meritai așa ceva. Sigur, mă voi ocupa de toate aici, cât timp va dura sejurul tău. Tom înalță capul.

—Dar... Nu ți-am spus? Vil cu mine, Julie! Ea rămase stupefiată câteva secunde.

—Eu? bâlbâi ea. A, nu, Tom, probabil că ai înțeles greșit! La ce ți-aș folosi?

El dădu din cap, zâmbind cu subînțeles.

—Prezența ta acolo mi-e absolut necesară. Preston mi-a spus, textual: «Luați-vă asistenta cu dumneavoastră. Vom avea nevoie de cineva ca ea pentru a superviza redactarea rapoartelor.» După părerea lui, ești făcută pentru genul ăsta de muncă. Sunt de acord cu el.

Începu să râdă, vesel.

—Ai pașaportul în regulă? Perfect! Atunci, joi ne luăm zborul.

Închise pleoapele și adăugă cu o voce visătoare:

—Va fi ca în vacanță, ca într-un concediu minunat. Între două întâlniri, vom gusta din plăcerile de la Acapulco: ne vom prăji la soare, vom înota în oceanul atât de albastru... în ianuarie e plină vară acolo. Ce părere ai, draga mea colegă? Cu privirea ațintită drept în față, Julie nu scoase nici o vorbă. Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie... Dar o împiedica ceva: impresia unei amenințări, presentimentul straniu al unui pericol foarte apropiat. Un pericol pe care-l încarna silueta înaltă și sumbră a lui Mark Preston. Era sigură că-și pregătise planul chiar înainte de a părăsi atelierul. Altfel, de ce-ar fi întrebat-o cum se descurcă cu stenografia? El preconizase deja s-o invite la această reuniune de la Acapulco. În ciuda aerului distant și indiferent pe care-l arborase pe tot parcursul vizitei, Julie îl simțise, fără să știe de ce, altfel... Dar poate se înșela. Devenise din ce în ce mai nesigură pe ea. Oare chiar așa era Mark Preston, sau așa și l-ar fi dorit să fie într-adevăr? Și dacă era la fel ca toți ceilalți, o fiară care își pândește prada?

—Eu... eu nu mă așteptam la... Ascultă, Tom, n-ar fi mai bine să te însoțească Mary? îl întreabă, sperând că măcar răspunsul lui îi va aduce o certitudine și-i va reda încrederea în ea. Întrebarea ei îl lăsă fără grai. Își trecu nervos degetele prin păr, evitând să o privească.

—Poftim?... Bine, dar tu ești asistenta mea... De tine am nevoie ca să reușesc, răspunse Tom, căutându-și cu greu cuvintele.

—Ca să reușești?! Credeam că sunt la fel de implicată ca și tine în acest proiect, Tom, răspunse ea, simțindu-se din ce în ce mai inutilă.

—Dar ești... Julie, ce se întâmplă cu tine?

—Las-o baltă, Tom. Îți voi da răspunsul mâine, după ce voi vorbi cu părinții mei. Când părăsi biroul, Julie se simțea singură și decepționată.

Să-și întrebe părinții nu era, evident, decât un pretext pentru a câștiga timp. Nici tatăl, nici mama nu s-ar fi opus vreunui proiect al fiicei lor. Doctorul Neil, un uriaș plin de umor, zâmbise absent, obosit după o lungă după-amiază la blocul operator. «Ai mult noroc, draga mea. Schimbarea de decor îți va fi benefică. Ești la zi cu vaccinările?» Ea confirmase, după care el se cufundase în ziarul său, fără a face alte comentarii.

Mama ei venea mai târziu de la spital. Doctorița Esther Neil, o doamnă suplă, cu un frumos păr castaniu, era specialistă în psihiatrie infantilă. Julie o invidia uneori pe această femeie mereu strălucitoare, mereu entuziastă și debordând de energie, chiar și după o zi de muncă epuizantă.

—Minunat! exclamă ea când fiica ei anunță noutatea. Ce experiență pasionantă pentru tine! Ai auzit, James? S-ar spune că fata noastră are în față un viitor promițător!

—Nu m-am îndoit niciodată, dragă.

—Retrag tot ce ți-am spus referitor la slujbele fără perspectivă, Julie, adăugă ea, veselă. Fusesse foarte dezamăgită atunci când singurul ei copil refuzase să-și continue studiile la universitate și își alesese pregătirea de secretară, dar îi respectase alegerea.

În timp ce pregăteau masa în bucătărie, Julie fu bombardată cu întrebări: cine era, deci, acest Mark Preston? În ce fel intervenția lui urma să rezolve problemele societății? Și slujba ei? Se va schimba? Sau acest domn Preston îi va propune un alt post?

—A, nu, sper că nu! Oricum, acest om mi-a dispăcut profund. E mult prea mulțumit de sine și de succesul lui! Esther Neil dovedi multă înțelegere.

—Poate dar țara noastră are nevoie de oameni ca el, Julie, și are de ce să fie mândru de reușita lui... în sfârșit, mă bucur pentru tine. Și pentru directorul tău, adăugă ea, după câteva clipe. După cum știi, n-am avut niciodată încredere deplină în el. Eram sigură că n-are umerii atât de puternici pentru a o scoate singur la capăt.

Julie nu băgă în seamă această remarcă: era un vechi subiect de discuție în contradictoriu între ea și mama sa. De fiecare dată când vorbeau despre Tom, discuția se încingea.

—Îți trebuie o nouă garderobă pentru Acapulco, continuă Esther, răsturnând într-o tigaie ouăle bătute pentru omletă. Acolo vei fi în plin sezon, iar rochiile din vara trecută nu mai sunt la modă. Puse jos salatierea și luă o spatulă.

—Ia să vedem... Patru rochii ușoare de zi, două sau trei rochii de seară... Vei avea nevoie și de un șal, pentru serile răcoroase. Și, bineînțeles, costumație de plajă: maie-uri, slipi...

—Stop! o întrerupse Julie, râzând. E vorba de o călătorie de afaceri și mă duc acolo în calitate de asistentă a lui Tom, nu de vedetă!

—Nu contează, draga mea, trebuie să fii prezentabilă. Sâmbătă mergem la cumpărături. Cu eficacitatea care o caracteriza, Esther puse deja masa și pregătise salata. Omleta, prăjită exact cât trebuie, aștepta pe un platou.

—Du-te să-1 chemi pe taică-tu, Julie! Masa e gata.

Îndreptându-se spre salon, tânăra realizează că n-avea de ales: nu putea refuza această călătorie. Oricât de mare ar fi fost antipatia față de Mark Preston, nu putea rezista tentației unui sejur la Acapulco. Și, ceea ce era mai important, Tom

avea într-adevăr nevoie de ea. Pusese prea mult suflet în tot ce făcuse până atunci alături de Tom ca să abandoneze tocmai acum, chiar dacă nu mai avea la fel de multă încredere în el. Se obișnuise cu gândul că între el și Mary ar putea fi ceva, dar o durea faptul că el îi ascunsese acest lucru. Ce urmărea? Să prindă doi iepuri dintr-o dată? Nu-l crezuse în stare de un asemenea joc murdar.

Peste câteva zile, Tom adună în biroul său tot personalul întreprinderii. Așezat pe un colț al biroului, cu detașarea care-i era caracteristică, parcurse asistența cu o privire amabilă și zâmbi. Atmosfera se destinsese imediat și fețele ușor crispate își regăsiră seninătatea. În această societate profund afectată de criză, toți se temeau de eventualele concedieri.

—V-am cerut să participați la această scurtă întrunire, începu el, pentru a vă face cunoscute schimbările ce vor interveni în curând, în societatea noastră. A venit, într-adevăr, timpul să ne gândim la extinderea noastră. Se pune problema să ne alăturăm consorțiului condus de domnul Mark Preston. Probabil că unii dintre voi l-au văzut în timpul vizitei lui aici, acum câteva zile. Mai întâi de toate, liniștiți-vă: vă veți păstra cu toții slujbele.

Un oftat general de ușurare urmă acestei declarații.

—Nu s-a făcut încă nimic, reluă Tom, și nu s-a semnat nici un contract. Măine plec la New Mexico pentru a participa la adunarea generală a grupului Preston. Julie mă va însoți. Se întoarse spre asistenta lui, zâmbindu-i.

—În timpul absenței mele, un contabil al domnului Preston se va ocupa de problemele administrative. Un oarecare Ward... Iată, deci, ce s-a întâmplat. Voiam să fiți la curent. Dacă aveți de pus întrebări, voi fi încântat să vă răspund... Deși, deocamdată, nu știu mai mult. Vă mulțumesc pentru atenție.

Biroul se goli treptat, în zarva conversațiilor dintre angajați.

—Charlie! strigă Tom în momentul în care șeful producției se pregătea să plece. Vrei să-mi acorzi o clipă? Și tu, Mary.

Le făcu semn să se așeze. Tânăra se așeză, întorcându-i deliberat spatele lui Julie, instalată la masa ei, de partea cealaltă a biroului.

—Voiam doar să știți că mă bazez pe voi pentru asigurarea bunei funcționări a atelierului, pe timpul deplasării mele. Am deplină încredere în voi. Luați hotărârile și dați dispozițiile pe care le credeți de cuviință. Mary, sunt sigur că vei face față tuturor problemelor, cu tactul și finețea ce-ți sunt caracteristice.

Obrajii palizi ai fetei se îmbujorară ușor. Se uită la Tom cu o privire intensă, în care se putea citi durere.

—Aveți întrebări? Nu? Perfect!

După ce părăsire biroul, Tom se prăbuși în fotoliul său și, cu o mână tremurândă, își îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr rebelă. Picături de sudoare îi broboniră fruntea. Chipul îi era alb ca varul.

—Tom, ce ai? întrebă Julie neliniștită.

—Nimic deosebit, răspuse el, încercând un zâmbet. Fără îndoială că sunt puțin surmenat. Suport greu toate aceste schimbări.

Rămase tăcut câteva minute, cu capul sprijinit într-o mână. Părea într-adevăr bolnav. Într-un sfârșit, redeschise pleoapele.

—Mi-e frică să nu fi vândut pielea ursului din pădure. La urma urmei, nimic nu-i hotărât... Mă vezi în stare să le anunț închiderea uzinei? Ar fi groaznic!

—Dar ce-ți închipui, Tom? Sunt ferm convinsă că toate necazurile noastre au trecut! El se ridică și își puse mâna peste a ei.

—Să te-audă Dumnezeu! suspină el. Apoi, întorcându-se, se duse până la fereastră, sprijinindu-și fruntea de geam. Părea frământat de gânduri sumbre. Julie rămase tăcută, presimțind mărturisirea ce avea să urmeze. Nu se înșela.

—Julie... Avea o voce ușor tensionată.

—N-aveam de gând să-ți destăinui asta, dar cred că a venit momentul.

Julie își ridică ochii spre el. O privea.

—Trebuie să știi ce simt eu pentru tine. Prezența ta în viața mea este cel mai minunat lucru ce mi s-a întâmplat. Bunătatea, simplitatea, sinceritatea ta... și toate celelalte. Făcu un gest stângaci, simțindu-și vorbele neputincioase.

—Tom..., începu ea. Se simțea stânjenită. El ridică mâna ca s-o întrerupă.

—Nu, lasă-mă să termin! Știi cât de dură a fost viața cu mine, în ultima vreme. Pe bună dreptate, nu aveam ce oferi unei femei: nici siguranță, nici bucurie. Dar acum... Dacă totul va fi bine, dacă întreprinderea noastră va supraviețui și va prospera... Cine știe? Poate că drumul nostru la Acapulco va fi începutul unei povești frumoase... Și, dintr-o dată, îi luă mâinile și i le strânse cu putere.

—Crezi că e posibil, Julie? Sau îmi faci vise inutile? Te-ai gândit vreodată să te căsătorești cu mine?

Julie aprecie în gând măiestria cu care Tom juca teatru. I-ar fi plăcut să-i spună în față tot ceea ce gândea despre el. Se întrebă scârbită până unde va merge. Acum îl credea în stare să o arunce în patul lui Mark Preston, numai ca să-și vadă atins țelul. Îl privi fără să-și poată ascunde disprețul. Tom îi aștepta răspunsul cu capul plecat, continuând să-și maseze tâmplele. Brusc, înainte ca ea să spună ceva, se ridică și o conduse spre ușă, adăugând:

—Lasă-mă să sper, am nevoie să mă agăț de ceva... Și acum, șterge-o! Trebuie să-ți faci bagajele. Trec să te iau mâine dimineată, după cum ne-am înțeles.

Noapte bună, Julie. Ea ezită. Dar Tom se întorsese deja la biroul său și se cufundase în hârtii.

—Noapte bună, Tom. Între ei, totul părea să fi fost acum ca înainte. Aproape ca înainte. Julie nu trecuse până acum niciodată granițele Europei și zborul până la New Mexlco i se păru interminabil. Din fericire, se aflau la confortabila clasă Business, instalați în fotolii adânci. Tom se arătase foarte vorbăreț la început, discutând posibilitățile care li se vor oferi, pregătind planuri de viitor, reorganizând întreprinderea... însă, pe măsură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai tăcut. Julie răsfoise diferite reviste, se uitase la un film cu un aer distrat, ațipise de câteva ori și devorase cele două mese ce le fuseseră servite. În schimb, Tom de-abia se atinsese de mâncare, refuzând sistematic și băuturile ce-i fuseseră oferite.

Când stewardesa le oferi băuturi răcoritoare, nici măcar nu deschise ochii. Era foarte palid. Privindu-l, Julie își aminti discuția pe care o avusese cu Mary înainte de plecare. Când o văzuse la ușă, crezuse că și-a uitat vreun dosar la birou. Dar, câteva clipe mai târziu, își dădu seama că serviciul ar fi fost ultimul lucru la care s-ar fi gândit Mary în acel moment. Era furioasă și neliniștită, în același timp, de parcă ar fi ghicit ce se petrecuse între ea și Tom în aceeași după-amiază. La început, îi adusese fel de fel de acuzații, orbită de refuzul lui Tom de a-l însoți în această călătorie. Aproape că o amenințase:

—Voi lupta pentru Tom până la capăt!

—Nu cu mine trebuie să lupți, Mary, ci cu el, încercase Julie să o liniștească

—Minți! L-ai vrut doar pentru tine. Numai că el a ales: m-a ales pe mine!

Ar fi vrut să aibă puterea de a o ironiza, să-i strige în față că pe ea o ceruse Tom în căsătorie cu numai câteva ore înainte. Dar avea sentimentul că nu ar fi făcut altceva decât să repete aceeași minciună pe care o spusese și el. Mary îl iubea cu adevărat. Și acum o credea în stare de orice pentru a-l păstra pe Tom.

—Atunci, luptă, Mary! îi spusese în final, punând capăt discuției. Dar ai grijă să descoperi la timp cine ți-e adevăratul adversar!

Și acum, călătorea alături de Tom, fără să fie pe deplin convinsă că acesta e cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face. Între timp, Tom devenise tot mai palid. Stewardesa care trecea pe lângă ea o întrebă ridicând din sprâncene:

—Nu se simte bine? Cufundată în gânduri, Julie tresări:

—Nu știu... În clipa aceea, Tom se aplecă înainte, cu ambele mâini crisplate pe stomac. Un frison înghețat o străbătu pe Julie.

—Tom, ce se-ntâmplă? Ți-e rău? El deschise ochii, gemând:

—Dumnezeule, cât mi-e de rău!

Fața îi era albă, iar fruntea îi era scăldată de sudoare.

Stewardesa chemă un asistent, care luă imediat conducerea operațiilor. Julie nu era în stare decât să țină mâna lui Tom și să aștepte într-o neliniște crescândă. Tom tremura. I se aduseseră cuverturi. Stewardesa plecă apoi să aducă niște apă caldă cu care-i spală fața transpirată. Tom părea că suferă ca un martir. Trăsăturile îi erau deformate de durere.

Julie ridică spre asistent o privire înnebunită, dar acesta, foarte calm, continuă să studieze bolnavul.

—"Ce are, după părerea dumneavoastră? Nu cumva... nu cumva e o criză cardiacă?Bărbatul își frecă obrajii, gânditor.

—Cu siguranță, nu. Cunosc simptomele afecțiunilor cardiace. Domnul nu manifestă nimic de genul acesta. Nu, ar fi mai degrabă o criză de apendicită acută... în sfârșit, nu prea știu...

—Ce putem face? întrebă ea. El se uită la ceas.

—Aterizăm peste jumătate de oră. Mă duc imediat să-l informez pe pilot, el o să-mi spună ce crede. Nu lipsesc mult timp, adăugă el, îndreptându-se spre carlingă.Reveni peste câteva minute, anunțând că fusese contactat un spital din Mexico și că o ambulanță îl aștepta pe Tom la coborârea din avion.

Jumătatea de oră care urmă fu, pentru Julie, un adevărat coșmar. Din fericire, stewardesa rămase alături de ea, iar calmul acesteia o ajută mult pe Julie să și-1 păstreze pe al ei. Suferea văzându-1 pe Tom și, din nefericire, nu putea face mai nimic pentru a-1 alina. Îl ținea mereu de mână, încercând să-1 liniștească.

—Poate că ai mâncat ceva... Intoxicațiile au, uneori, efecte neașteptate.

Dar el n-o asculta.

—Julie, murmură el într-un moment în care durerea se mai potolise, promite-mi ceva.

—Desigur, Tom, răspunse ea strângându-1 de mână.

—Continuă fără mine. Du-te să-l vezi pe Preston, ia parte la adunare... Fă tot ce-ți stă în puteri ca să salvăm firma...

—Îți promit, Tom! Voi face tot ce-mi stă în putere, până te vei restabili. Dar acum, te rog, nu te mai frământa. Totul va fi bine.

El deschise ochii și o privi cu intensitate:

—Julie... Minunată Julie, murmură el atât de încet, încât ea de-abia îi înțelese vorbele.În sfârșit, avionul ateriza pe aeroportul din New Mexico. Infirmierii fură imediat lângă Tom. În timp ce era întins pe o targa, Julie răspundea pe cât se pricepea întrebărilor celorlalți pasageri curioși, care, până atunci, încercaseră să

fie cât mai discreți. Asistentul o ajută pe tânără să completeze formularele într-un timp record.

—Haideți, urcați în ambulanță lângă el. În ceea ce privește bagajele dumneavoastră, voi avea grijă personal să vă fie puse deoparte. Veți veni să le luați mai târziu.

—Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot. Ați fost fantastic.El îi zâmbi cu căldură.

—Sper că o să-și revină repede... Apoi o salută și se îndepărtă.

În orele oribile care urmară, reuși să se facă cât de cât înțeleasă de brancardieri și,mai târziu, de personalul de la spital, datorită spaniolei pe care o învățase în timpul școlii. O infirmieră amabilă îi oferi o ceașcă de cafea, în timp ce continua să aștepte neliniștită, vești.

—Cum se simte? o întrebă ea, în spaniolă.

Tânăra scutură din cap dezolată, asigurând-o că doctorul va veni imediat să o informeze.Trecu, însă, mai bine de o oră până când acesta apăru. O oră chinuitoare, în timpul căreia Julie se simți singură, în mijlocul agitației neconținute a infirmierelor și a bolnavilor.

Sunteți soția domnului Larck? se auzi vocea doctorului.

Era un bărbat mic, slab și nervos. Dar vorbea engleza.Julie sări în picioare.

—Nu, sunt asistenta dumnealui. Suntem într-o călătorie de afaceri. Cum se simte?O invită într-un birou, cerându-i o mulțime de amănunte, referitoare la adresa lui Tom, rude apropiate, probleme medicale anterioare... Urma cumva un tratament pentru ulcer la stomac? Ce mâncase în avion? Năucită, Julie răspunse pe cât se pricepu. Apoi, ridicându-se, doctorul o anunță că nu mai avea nevoie de ea.

—Dar spuneți-mi, ce se întâmplă? Cum se simte? Ce-a pățit? Pot să-l văd?

El o privi ironic și, cu o voce plină de subînțelesuri, o întrebă:

—Ziceați că sunteți... asistenta lui? «Foarte bine, poți să crezi ce vrei!» bodogăni ea pentru sine.Ar fi vrut să-l palmuiască, dar reuși să se stăpânească.

—Vă rog... Pot să-l văd?

El surâse condescendent, ca și cum ar fi fost vorba de un copil.

—Bine. Dar nu mai mult de două minute.

Tom se afia într-o rezervă, de cealaltă parte a culoarului. Lângă pat, stătea o infirmieră. Julie avu un șoc când îl văzu atât de palid, cu ochii încercănați. Din fericire, părea să nu mai sufere: probabil că-i administraseră un analgezic puternic.Se aplecă deasupra lui și șopti:

—Tom... Tom, sunt eu, Julie! Pleoapele i se ridicară încet. Încercă să zâmbească.

—Se vor aranja toate, nu-ți fă griji...

—Da, sigur că da, Tom. Vei fi în curând pe picioare. Aici par a fi cu toții foarte competenți.

—Julie...

—Da, Tom?Urmă un moment scurt de tăcere, ca și cum și-ar fi adunat ultimele forțe. Cuvintele i se rostogoliră încet, cu greutate:

—Eu... te iubesc.Julie se aplecă și mai mult, pentru ca el să nu-i poată vedea privirea neâncrezătoare. Cum se mai putea gândi acum la așa ceva? Reuși să adauge în grabă:

—Lasă, Tom! Cel mai important e să te faci tu repede bine.

În acea clipă, apărură infirmiera, amintindu-i că vizita se terminase. Apoi ieși.

Odată ajunsă pe culoar, rămase câteva clipe nemișcată pentru a-și aduna gândurile și pentru a stabili un plan de acțiune. I-ar fi plăcut să rămână lângă Tom, dar la ce ar fi ajutat asta? Singurul mod de a-l ajuta era să-l contacteze pe Mark Preston.Merse încet de-a lungul culoarului și ajunse din nou în holul central. Încă o dată, cunoașterea limbii o ajută să se descurce. Un brancardier o îndrumă spre cabinele telefonice și, amabil, o ajută să formeze numărul hotelului în care stătea Mark Preston.

Cu inima bătându-i puternic și neregulat, tânăra așteptă să i se facă legătura.

—Da?Acest cuvânt banal îi era suficient. Ar fi recunoscut dintr-o mie vocea aceasta, pe cât de profundă, pe atât de glacială. Respiră adânc.

—Domnul Preston? Julie Neil la aparat. Siguranța glasului ei ar fi putut deruta pe oricine.

—Avem o problemă.

—Da? zise el, pentru a doua oară.Cât de bine își imagina ea expresia lui impasibilă, silueta înaltă și sumbră! Continuă repede:

—Domnul Larck s-a simțit foarte rău în avion. Acum este internat la spitalul central. N-am putut afia ce are, medicul nu s-a arătat prea comunicativ. Dar cred că-i ceva grav... Așa că nu se va putea afia la întâlnirea din această seară.

După câteva clipe de tăcere, el o întrebă:

—De unde telefonezi?

—De la spital.

—Bine. Rămâi pe loc, sosesc imediat. Pe curând, Julie!Înainte de a închide, se uită năucită la receptor» Venea! Desigur că era pe drum! Și-i spusese Julie! Ceva în felul lui de a-i spune pe nume o emoționa.

Ieși din cabină și se așeză aproape de intrare, pentru a-l aștepta pe Mark Preston. Dar nu avu mult de așteptat.

Îl zări înainte ca el să o vadă. Traversa holul cu pași mari. Îmbrăcat cu o pereche de jeans negri și cu o haină ușoară, părea în continuare la fel de sigur pe sine. Se simțea că, oriunde mergea, acest om dădea tonul.

Cu fiecare pas pe care îl făcea spre ea, se simțea tot mai neliniștită, ruptă de realitatea care o înconjură, incapabilă de a-și stăpâni simțurile. Recunoștea că bărbatul care se apropia de ea o atrăgea fizic, dar, la prima lor întâlnire, i se păruse că e un om cu care comunică destul de greu. Și acum, ca și atunci, nu reușea să-i intuiască gândurile și reacțiile. Își dădea seama că misiunea ei va fi foarte greu de îndeplinit.

Julie se ridică și îi ieși în întâmpinare. De cum o zări, expresia severă de pe chipul lui dispăru. Surâsul său avu asupra ei exact același efect ca prima dată. I se înmuiară genunchii, iar inima începu să-i bată cu putere... Dar se găseau deja unul în fața celuilalt. Mark îi întinse amândouă mâinile.

Sărmană Julie! Prima călătorie de afaceri importantă... și ce ghinion! Să stăm jos. Povestește-mi totul, de la început.

Ea se așeză, docilă. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat: un Mark Preston simpatic și compătimitor. În mai puțin de două minute, făcu rezumatul situației.

—Bine, declară el, ridicându-se în picioare, hai să limpezim lucrurile. Vino!

În jumătatea de oră care urmă, Julie înțelese de ce Mark Preston atinsese, atât de tânăr, culmile lumii afacerilor. Fără nici un efort aparent, obținea orice de la oricine, îl urmări uimită cum parcurge toată ierarhia spitalicească în câteva minute, pentru a ajunge, în final, în biroul chirurgului care se ocupa de Tom. Discuția decurse în spaniolă, prea repede pentru a putea fi urmărită de Julie. Fără îndoială, Mark Preston vorbea mai multe limbi. După câteva minute, ea renunță să mai urmărească convorbirea celor doi, încercând să ghicească, după figura însoțitorului ei, noutățile referitoare la Tom.

—Muchas gracias, señor. Adios! lansă el, în timp ce chirurgul îl conducea spre ușă. O dată ajunși pe culoar, tânăra se agăță de brațul lui Mark și, fără să-și dea seama, îl scutură.

—Ei, ce-a zis? Știe de ce suferă Tom? El o privi gânditor.

—Mi-ar place ca lucrurile să fie clare, Julie. Spune-mi, ce este între tine și Tom Larck? Ea căscă ochii mari, interzisă.

—Nu văd ce vă privește pe dumneavoastră!

—Foarte simplu: de exemplu, dacă trăiți împreună, relațiile care se vor stabili între noi trei nu vor fi aceleași.

—Nu trăim împreună, răspunse ea agasat. Suntem prieteni foarte buni și avem relații excelente de lucru. Țin foarte mult la el.

—Mi-am închipuit eu! comenta el sec. Coborâra o scară imensă. Julie aproape că trebuia să alerge pentru a ține pasul cu Mark Preston. Când ajunseră în holul central, ea se opri brusc:

—Nu mai fac nici un pas dacă nu-mi spuneți ce-i cu Tom! Ce-a zis chirurgul?

—Toate la timpul lor. Unde îți sunt bagajele?

—O, Dumnezeule! Am uitat, sunt la aeroport. Asistentul mi-a promis că se ocupă de ele...

—Perfect. Vom lua un taxi și vom merge într-acolo. Pe drum, îți voi relata conversația mea cu medicul.

Peste câteva minute, un taxi îi ducea pe străzile aglomerate ale orașului. Dar Julie nu se gândea deloc la ce se întâmpla dincolo de geam.

—Ei? îl întrebă ea, întorcându-se. Vă rog, spuneți-mi, ce are? E grav?

—Da, destul de grav. Se pare că suferea de multă vreme de un ulcer căruia nu i-a acordat suficientă atenție și care, perforând, i-a provocat o hemoragie serioasă. E nevoie cât mai rapid de o operație.

—Vai! exclamă Julie zdrobită. Ghemuită la fereastră, simți cum frigul pune stăpânire pe trupul ei. Ochii întunecați ai lui Mark Preston se fixară o clipă asupra ei, arzători. Tăcură apoi tot restul drumului.

La aeroport, el se aplecă spre șofer și-i spuse câteva cuvinte, apoi se întoarse spre Julie.

—Taxiul va aștepta aici. Rămâi pe loc, mă ocup eu de toate. Dă-mi doar actele tale și biletele de avion.

—Dar..., începu ea. Nici nu se punea problema să-și transfere astfel îndatoririle. Dar o mână mare i-o acoperi, pentru o clipă, pe a ei.

—Acceptă. Îmi veți face mai târziu o scenă. Lasă măcar o dată un mizerabil de falocrat să fie util!

—N-am spus niciodată că...Se întrerupse, gândindu-se din nou la Mark Preston ca la un macho odios. De fapt, era chiar un exemplu perfect al genului, iar atitudinea lui față de ea nu făcea decât să-i întărească părerea.

—Nu te mișca de aici, repetă el. Mă întorc cât pot de repede.

Epuizată și mai ales incapabilă să lupte cu un adversar atât de puternic, Julie se lăsă pe banchetă și închise ochii.

«De data asta, sunt de acord, își spuse ea, îi dau voie să aibă grijă de mine. Dar imediat ce-mi voi recăpăta forțele... va vedea ce pot...»

Adică ce va vedea? N-avea dreptul să se măsoare cu el și să riște o ceartă. Aceasta ar fi dăunat cauzei pentru care lupta Tom.

«Tom... Sărmanul Tom!» își spuse ea cu ironie. Hotărât lucru, destinul îi era potrivit! încă nu știa cum, dar ea va acționa cât va putea de bine pentru a pune lucrurile în ordine. Dacă, pentru asta, va trebui să se culce cu Mark Preston, o va face. Bineînțeles, nu va fi ușor... Deși el plecase, ea îi mai simțea încă prezența. Își dădu seama că nu va fi deloc ușor.

CAPITOLUL 3

—Vom merge direct la hotel, declară Mark care, după ce așeză bagajele în portbagaj, se instalează în taxi, alături de Julie. Hotel Fiesta Palace, continuă el, adresându-se șoferului.

Julie clipi din ochi și-1 privi năucită. De câteva clipe, plutea într-o dulce somnolență și uitase complet de lumea care o înconjură, în timp ce mașina demara, ea încercă să se smulgă din toropeală.

Începuse să se întunece. O ceață ușoară voala decorul, iar luminile farurilor i se păreau mai orbitoare decât de obicei. Traficul era foarte intens. O oboseau zgomotele străzii: scrâșnet de frâne, zgomot de pneuri, claxoane... Julie aveau impresia că îi va exploda capul.

—Bine, dar nu e hotelul la care ne-a rezervat camere secretara dumneavoastră, îndrăzni ea, trecându-și mâna peste frunte. Parcă se numea... Nu-mi mai aduc aminte..., dar sigur nu era Fiesta Palacel

—Știu. Ți-am anulat rezervarea. Dată fiind turnura pe care au luat-o lucrurile, prefer să te știu aproape în seara aceasta. Am nevoie de câteva informații, înainte de adunarea generală. Poți să găsești dosarele lui Tom Larck printre bagajele lui?

—Bineînțeles! declară ea, cu siguranța unei asistente de director perfecte, chiar dacă gândurile îi erau mai confuze ca niciodată.

—Perfect! spuse el, aruncându-i o privire rapidă. Dar te simți bine?

«Ce întrebare!» se gândi ea, furioasă. «Am străbătut mii de kilometri, am trecut prin câteva ore de coșmar... Mai mult, sunt foarte neliniștită în privința lui Tom și mi-e o frică teribilă de ceea ce mă așteaptă!»,

—Da, mulțumesc, totul e în regulă.

—Hm... Nu s-ar spune. Pe chipul tău se poate citi, mai degrabă, îngrijorare. Și probabil că ți-e foame. Ne vom ocupa de asta de îndată ce ajungem la hotel. În sfârșit, dacă vom ajunge vreodată acolo! adăugă el, în timp ce taxiul oprea din nou la un semafor.

—Dar..., dar trebuie să mă întorc la spital! exclamă ea. Trebuie să fiu acolo când Tom își va reveni după operație. Probabil va avea nevoie de mine...

—Ascultă, ripostă ferm Mark, nici nu se pune problema să ieși din hotel în seara aceasta. Vom afia ce e nou prin telefon. Ducându-te acolo, nu faci decât să-i încurci.

—Vi se întâmplă des să hotărâți pentru ceilalți? se interesă ea, sprijinindu-și capul de banchetă. Mark Preston schiță un zâmbet ușor.

—Nu, nu prea. Dimpotrivă, se poate întâmpla și invers. Atunci când știu ce au de făcut, femeile frumoase fac ce vor din mine și eu mă supun ordinelor lor!

Semaforul se schimbă pe verde și mașina demară brusc. Julie căzu în brațele lui Mark, care o strânse cu ceva mai multă putere decât ar fi fost nevoie. Și, în timp ce mașina mergea în plină viteză, strecurându-se de pe o bandă pe cealaltă ca la o cursă de automobile, el continuă să o țină strâns de mână.

—Șoferul e complet nebun! bodogăni Julie. Contactul cu Mark Preston o tulbura profund.

—Așa este. O strânse și mai puternic.

—Dar sunt aici pentru a te apăra... Pune-ți capul pe umărul meu. Nu poți face nimic împotriva capriciilor unui șofer de taxi mexican!

Era imposibil să-i reziste, mai ales că, buimăcită fiind, nu găsea deloc neplăcută căldura acestui trup viril. Îi simțea obrazul lipit de părul ei și parfumul tare de apă de colonie... Această prezență o zăpăcea, iar inima începu să-i bată mai repede... Dar era mult prea obosită pentru a face față acestei situații. Nu-și dorea decât un singur lucru: să se strecoare între cearceafuri proaspete și să doarmă... să doarmă! Fără îndoială, decalajul orar era de vină.

În cele din urmă, ajunseră la hotel. Un adevărat palat, cum nu mai văzuse niciodată. În holul imens, placat cu marmură, era un du-te-vino și o rumoare obositoare. Mark se ocupă de toate formalitățile cazării. Contrar obiceiului, Julie se lăsă în voia lui. Se simțea prea obosită pentru a protesta.

Un valet îi duse bagajele până la etajul II, le depuse în camera ce-i era rezervată, apoi se retrase cu un zâmbet larg.

—Intră și ia loc, îi ordonă Mark, indicându-i o sofa pe care se aflau câteva perne colorate, de mătase. Ce vrei să bei?

—Nimic, mulțumesc. El îi întinse, totuși, un pahar.

—Asta te va remonta, declară el. Voi comanda imediat masa, spuse Mark, îndreptându-se spre telefon.

Între timp, ea își sorbi whisky-ul, cu un aer absent. Era inutil să încerce să înțeleagă ce spune: vorbea mult prea repede.

Desprinzându-și ochii de pe silueta lui Mark Preston, Julie privi în jurul ei. Se aflau într-un salon mare, decorat cu mult bun gust, în stil exotic: mobilă din

lemn de palmier, plante ciudate, tapete și covoare în culori vii... Totul era pus în valoare de lumini atent dozate. Această încăpere degaja o impresie puternică de lux, dar și de intimitate. La capătul salonului, printr-o ușă întredeschisă văzu colțul unui pat și o noptieră... Evident, Mark Preston își putea permite să locuiască într-un apartament din cel mai frumos hotel din New Mexico!

După ce vorbi la telefon, Mark se așeză lângă ea, ținând paharul în mână.

—Vom fi serviți în câteva minute. Am cerut antricoate, de acord?

—Da, mulțumesc, murmură Julie. Hotărât lucru, nu înceta să-i tot spună«da»! Trebuia ca această situație să ia sfârșit!

—Cred că am să mă duc în camera mea înainte de masă, spuse ea, punând paharul pe masă.

—E cu două etaje mai sus. Te voi conduce mai târziu. Dar acum, simte-te ca acasă. Dacă ai nevoie de baie, nu te formaliza.

Ar fi fost ridicolă dacă ar fi refuzat, așa că se ridică, arborând un zâmbet prin care se scuza.

Ce baie luxoasă! Faianța era verde de tei și cada, mare ca un bazin. Ce mult i-ar fi plăcut să se îmbăieze în apa caldă și parfumată! Dar, deocamdată, se mulțumi să se spele pe față și pe mâini, apoi își pieptănă pletele grele și negre, înainte de a le strânge într-un coc. Costumul ei de pânză albastră suportase bine drumul, doar fusta avea câteva cute. Bluza albă își merita din plin eticheta de neșifonabilă și se felicita pentru această achiziție.

Contemplând imaginea pe care i-o dădea oglinda de deasupra lavoarului — ochi mari, febrili, tenul foarte palid, expresie ușor înfricoșată — Julie se gândea la Tom. Când va avea oare vești de la el? Vor putea să sune la spital în seara asta? În orice caz, va trebui să insiste pe lângă Mark Preston pentru a telefona. I se părea cam prea dezinvolt în ceea ce privea boala lui Tom. În același timp, va trebui să se poarte cu el în așa fel încât să nu compromită interesele firmei Larck... Pe scurt, un veritabil număr de echilibristică!

Când se întoarse în salon, găsi un servitor care tocmai așeza masa. Pe o măsuță cu roțile, lângă el, se aflau preparatele, sub un capac de argint. Mark gusta vinul. Tânăra ezită o clipă înainte de a intra în încăpere. Crezuse că vor coborî să ia masa în restaurant, iar mica scenă intimă ce se pregătea sub ochii ei o nelinișteea. Dar își alungă repede bănuielile: nu se putea ca Mark Preston să fi premeditat o «seară de seducție», ca și cum ea s-ar fi aflat acolo printr-o întâmplare. Era vorba numai de afaceri .

Văzând-o că se apropie, el îi zâmbi, cu surâsul acela irezistibil care, încă o dată provocă în ea o emoție ciudată. Noroc că nu catadicsea să zâmbească prea des!

—O, Julie! Ai sosit la țanc!

Cu un semn din cap, își dădu asentimentul în ceea ce privea vinul roșu. Chelnerul puse sticla pe masă, trase un scaun pentru Julie, așeză farfuriile, apoi se retrase cu o plecăciune. La vederea antricoatelor bine prăjite, prezentate artistic cu o garnitură de mazăre, roșii și cartofi, Julie simți o foame de lup.

—N-o să pierdem vremea cu conversații inutile, declară Mark, așezându-se. Sunt alte lucruri mai urgente, pentru moment. Hai, mănâncă.

N-a fost nevoie să-i spună de două ori: Julie își devoră porția cu poftă. Mark se ocupa de servit, avea grijă ca paharul să-i fie mereu plin, schimba farfuriile. Se arătă întru totul o gazdă perfectă, prevenitoare și curtenitoare.

Ronțâind un ultim biscuit, ea scoase un oftat de mulțumire.

—Ce bun a fost! Poate v-am părut prea lacomă..., dar mi-era atât de foame!

—Pofta ta de mâncare era un spectacol plăcut, spuse el, punând platoul cu cești de cafea pe o măsuță joasă, lângă canapea. Femeile care fac mofturi la masă și ciugulesc ca niște vrăbii mă irită la culme. Ea începu să râdă:

—Uneori aș face bine să le urmez exemplul. Dar nu mă pot abține.

Se ridică și umplu cele două cești de cafea.

—Greșești dacă faci așa ceva, răspunse Mark, lăsând privirea să-i alunece pe corpul ei suplu.

—Presupun că sunteți un fin cunoscător... Ce-i venise oare? Nu era deloc momentul să devină provocatoare, să lase conversația să ia o turnură atât de periculoasă! Ar fi mai bine să termine cu chestiunile profesionale ca să se poată duce la culcare. Simțea că i se închid ochii.

Se ridică și se îndreptă spre bagajele lăsate de valet lângă ușă. Valiza lui Tom se afia printre ele.

Toate hârtiile de care ați putea avea nevoie sunt aici, domnule Preston, declară ea, punând-o pe masă, lângă tava cu cești.

Apoi, deschizând valiza diplomat, începu să scoată diferite dosare și să le stivuiască în fața lui. După câteva clipe, cum el părea să nu reacționeze, Julie îi aruncă o privire întrebătoare. El o studia, impasibil, cu un licăr ciudat în ochi.

—Hotărât lucru, ești o persoană foarte eficientă, comentă el, zâmbind ușor. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune «domnule Preston»! Spune-mi «Mark», ne vom simți amândoi mai în largul nostru.

Își puse ceașca de cafea pe masă și se apropie de ea pentru a-i lua din mâini un dosar gros. Timp de câteva minute, îl răsfoi, apoi i-l înapoie.

—De fapt, nu mă simt în stare să mă concentrez în seara aceasta. Sunt alte lucruri mult mai bune de făcut.

Ea îl privi din nou. Mesajul din ochii lui negri era cât se poate de clar. O luă de umeri și o lipi de el.

Ea își umezi buzele rugându-se ca el să se îndepărteze, dar el stătea în continuare atât de aproape, încât ea îi cunoștea perfect fiecare părțică rigidă a trupului. Fermoarul pantalonilor lui era imprimat adânc pe pielea ei înfiorată. Din acel punct de contact, căldura i se răspândea prin tot corpul. Sâni o dureau de dorința de a fi atinși. Tânjea după mângâieri despre care credea că nu-și mai amintește. Știa că o va săruta. Știa și că ar trebui să i-o interzică. Altfel, Preston ar considera-o drept o femeie ușoară și n-avea nici un chef să-și complice existența demonstrându-i contrariul. Și totuși... o învăluia un nor gros care o împiedica să reacționeze, îi slăbea hotărârea. Se simțea mică și lipsită de apărare, lângă trupul lui musculos, puternic și athletic. Femininitatea ei înfiorea în semn de răspuns la virilitatea lui. Gura lui caldă și moale o căuta pe a ei cu blândețe. Bărbia lui aspră îi zgâria ușor obrazii. Mark se opri cu buzele pe colțul gurii ei și-1 mângâie ușor cu limba, desfăcându-i buzele și cufundându-se adânc, mângâind și savurând. Julie se simți copleșită de senzațiile minunate ce o amețeau. I se abandona cu totul. Se simțea incapabilă să reacționeze. Ceea ce s-a petrecut după aceea a fost foarte ciudat. Hotarele conștiinței i se încețoșară. Mângâierile bărbatului deveneau din ce în ce mai amețitoare... Apoi, pleoapele i se închiseră ușor, capul i se lăsă pe perne și întunericul invada lumea. Adormi profund.

Se trezi cu o vagă părere de rău, îndepărtând cu greu rămășițele de ceața ce-i întunecau judecata. Timp de câteva minute, încercă să se orienteze în locul acela necunoscut, dar, în zadar, nu recunoștea nimic.

Se ridică într-un cot și privi în jurul ei. Prin jaluzele se strecura o lumină palidă. Era instalată pe un divan din lemn de palmier, acoperită cu o cuvertură călduroasă. Constată că mai purta încă taiorul albastru ales pentru drum. Ceea ce-i amintea totuși de ceva.

Brusc, realizează unde se află și își privi ceasul, care se oprise. Oricum, neglijase să-1 fixeze după ora Mexicului. Judecând după lumina de afară, probabil că abia se făcuse ziuă.

Deodată, amintindu-și de Tom, o trecu un fior rece. Oare ce se mai întâmplase? Fusese operat? Dacă da, cum suportase operația? Intenționase să sune la spital aseară, dar adormise. Îl lăsase pe Mark s-o ia în brațe și s-o sărute..., iar în rest, nu-și mai amintea nimic. Dar ce importanță mai avea, când Tom, în clipa aceea, putea să...putea fi... Trebuia să afie imediat! Aruncă de pe ea cuvertura cu un gest brusc și se ridică. Pantofii îi erau așezați frumos unul lângă celălalt, la

picioarele patului. Probabil că Mark îi scosese înainte de a o înveli. Imaginându-și-1 ocupându-se astfel de ea, se simți stingherită. Toate acestea sugerau prea multă intimitate. Omul de afaceri, «lupul cel mare și rău», pe care îl detesta, se transforma în cavaler servant și plin de atenții... Nu, asta nu se potrivea. Trebuia să stabilească între ei raporturi mult mai profesionale și asta cât mai repede posibil. Din păcate, dacă voia să afie noutăți despre Tom, trebuia să înceapă prin a se duce în camera lui și a-1 trezi.

Căută întrerupătorul pe pipăite. Încăperea fu, deodată, invadată de o lumină albă, ce o făcu să închidă ochii. Intră în baie și se spală pe față cu apă rece, trezindu-se complet. După o toaletă rapidă, se simțea din nou în stare să înfrunte toate greutățile ce-ar fi putut surveni.

Bluza suportase perfect noaptea de pe divan. În schimb, fusta se șifonase. Pe cât putu mai bine, făcu să-i dispară pliurile cele mai vizibile, apoi traversă salonul pentru a ajunge în camera lui Mark. Ușa era întredeschisă. Sub cearceafurile albe, se vedeau contururile corpului lui. Pe Julie o cuprinse o emoție bizară. Era pentru prima dată când vedea un bărbat într-un pat. Cu excepția tatălui ei, desigur. Însă tatăl ei purta pijama... și ar fi jurat că Mark dormea dezbrăcat. Rămase nemișcată lângă pat, nefiind în stare să-i pronunțe numele. Deodată, inima îi sări din loc. Mark o privea neclintit. Monstrul! Și tot timpul acesta, nu făcuse nici un gest, nu scosese nici un cuvânt pentru a o scoate din încurcătură. Paralizată de jenă, tânăra îl fixa prostește. El întinse o mână spre Julie, care, înainte de a putea reacționa, se trezi întinsă alături de dânsul, prinsă în capcana brațelor sale puternice. Bărbatul continua s-o privească, cu un surâs enigmatic fiuturându-i pe buze. Ai fi spus că o ținea nemișcată doar prin forța ochilor săi negri.

—Dar... dar ce faci? se bâlbâi ea.

—Nu vezi? Termin ce-am început aseară, înainte de a adormi tu.

—Nu... eu nu... nu, Mark! El își lipi buzele de ale ei, înăbușindu-i protestele cu un sărut atât de senzual, încât ea încetă să se mai zbată. Cum să rezisti unei astfel de mângâieri, nici prea brutală, nici prea blândă? Pur și simplu, era în extaz! Și când mâna lui Mark îi atinse unul din sâni, ea nu-și putu reține un gemăt de plăcere. Lipită de dânsul cu toată puterea dorinței, nu se mai gândea la nimic. Nu mai contau decât senzațiile minunate pe care el i le răscolea cu atâta măiestrie. Era o nebunie, știa asta, dar dorea prea mult să nu se mai sfârșească acea clipă. I-ar fi putut oferi orice!

În clipa aceea, uitase de Tom, uitase de firmă, de tot.

Dar, deodată, el își slăbi strânsoarea și, rostogolindu-se pe o parte, îi întoarse spatele. Cu regret, Julie se așeză pe marginea patului, profund tulburată.

—Du-te, îl auzi șoptind. Du-te undeva unde să nu te pot atinge.

De cealaltă parte a patului se afia un fotoliu mare. Se îndreptă spre el, cu genunchii tremurându-i. Se așeză. Urmă o clipă de tăcere.

—Ei bine, spuse el în cele din urmă, se pare că ne-am cam lăsat duși de val...

Julie suspină, ușurată. Slavă Domnului, el nu dramatiza. Poate că venise momentul să stabilească limpede relațiile dintre ei: amicale, destinse, strict profesionale. Nimic mai mult».

Chiar așa nimic mai mult? Oricum, ea nu fusese niciodată mai conștientă de trupul ei ca în clipa aceea, își alungă gândurile cu un fel de panică.

—Voiam doar să te întreb cât e ceasul... Trebuie neapărat să sun la spital, să afiu cum se simte Tom... Sunt foarte neliniștită din cauza lui. Am vrut să telefonez aseară, continuă ea, cu un sentiment de vinovăție. Dar... oh, te rog, fă ceva!

—Hai, calmează-te, Julie. Am telefonat eu. Operația tocmai luase sfârșit, iar Tom se simțea bine. Putem să-i facem o vizită după ora zece... Acum e...

Mark aruncă o privire deșteptătorului de pe noptieră.

—Șapte fix.

—O, minunat! Mulțumesc. Acum se simțea mai liniștită.

—E normal ca după o operație ca asta să rămână sub observație câteva zile, continuă Mark. Nu va putea asista la întâlnirea noastră.

—Desigur, murmură Julie, întristându-se. Asta înseamnă că... n-o să-l mai ajuți?

—Contează mult pentru tine?

—Da. În ultimul timp, Tom a trecut printr-o perioadă foarte grea, atât pe plan personal, cât și profesional... Spera atât de mult să-și pună din nou afacerea pe picioare. Cu ajutorul tău, desigur...

—De acord. Dar îmi prezinți punctul de vedere al lui Tom, nu pe al tău...

Iată că el încerca din nou să afie adevăratele sentimente pe care le avea ea față de propriul ei director. Ei bine, n-o să-i dea satisfacție!

—Pentru mine, ar însemna să pierd o slujbă care-mi place, răspunse ea inocentă. E foarte important!

—Hmm... Foarte bine, nu-i nevoie să mai spui ceva. Voi afia singur.

Ce treabă avea el? Julie se abținu să-l întrebe și se ridică.

—Urc în camera mea, dacă îmi dai cheia. Aș vrea să fac un duș și să mă schimb.

—Nu-i nevoie să le duci acum, spuse el, arătându-i cu bărbia bagajele. Caută-ți lucrurile de care ai nevoie în timp ce eu mă pregătesc. În cinci minute, baia îți aparține. După aceea, vom coborî la restaurant, pentru un mic dejun de afaceri.

Îți voi pune câteva întrebări. De data aceasta, fără glumă. N-o să mai tragem chiulul! Ea își reținu cu greu un comentariu sarcastic. Cine nu reușise să se concentreze în ajun? Orice ar spune, orice ar face el, Julie nu trebuia să îndepărteze omul de care depindea viitorul întreprinderii.

—Foarte bine. Cum el dădea semne că vrea să coboare din pat, ea bătu în retragere. Râsul lui zefiemitor o urmări până în salon.

—Să nu-mi spui că ești pudică!

«Ba da», se gândi ea, nenorocită, în timp ce-și deschidea valiza. În sfârșit, nu chiar «pudică», dar cu siguranță incapabilă de a ține piept unui bărbat de calibrul acesta: plin de experiență, bogat, sofisticat... Nu avea nimic în comun cu cei pe care întâlnește până în prezent. Lângă ceilalți știa că-și poate păstra sângele rece. De altfel, avea grijă ca legăturile să nu ia o turnură prea pasională și nu oferea decât atât cât voia. Mergea de minune... Dar, pentru a fi sinceră, încă nu întâlnește omul în stare s-o facă să-i bată inima.

Crescuse cu credința că are o fire calmă și puțin rece. Nu era una dintre acele femei care poate fi bulversată de o pasiune arzătoare. Într-un fel, viața îi va semăna cu cea a mamei ei. O căsătorie cu comuniune de interese, cu afecțiune, cu bună înțelegere... Nu-și văzuse niciodată părinții certându-se. Avea certitudinea că se iubeau.

Iubire... Nu reușea să se imagineze în brațele lui Tom trăind aceleași senzații, așa cum se întâmplase cu Mark Preston.

«Dar gândește-te și la altceva!», se admonesta ea, scoțându-și din valiză lenjeria de corp, o rochie verde de in și un sacou asortat. Ținuta ideală pentru a da relațiilor lor o notă adecvată: destul de strictă, dar și suficient de veselă.

—Baia este liberă.

Mark stătea în pragul ușii, cu un prosop albastru în jurul șoldurilor. Părul nu i se uscuse încă. Strălucitor — iată cuvântul ce îl caracteriza. Un bărbat superb, impresionant, cu pielea bronzată. Julie îl privea ca pe o apariție neașteptată. În sfârșit, își reveni și, roșind, bâigui:

—A, da, da... Mulțumesc. Luându-și hainele sub braț, trecu prin fața lui și se încuie în baie. Ieși de acolo peste o jumătate de oră, destinsă după un duș prelungit. Machiajul era acum îngrijit, iar coafura — impecabilă. Acum se simțea în stare să facă față situației și își regăsise, în sfârșit, postura liniștitoare de asistentă directorială. Și Mark era foarte elegant, în costumul său de alpaca gri, cu cămașă albă de mătase și cravată albastră. Instalat pe canapea, picior peste picior, studia unul dintre dosarele lui Tom. Văzând-o, își ridică ochii și fiurieră admirativ.

—Ei bine, aveam de gând să mă plâng că ai stat prea mult în baie, dar rezultatul merită osteneala.

—Mulțumesc, răspunse ea distantă.

El se apropie, o luă de umeri și o făcu să se întoarcă spre ușă.

—Hai să mergem la micul dejun! Mor de foame!

La intrarea în restaurant se afia o oglindă mare, în fața căreia Mark se opri.

—Formăm un cuplu reușit, nu-i așa? o întrebă el. Am putea face lucruri mari împreună...Pe Julie o străbătu un frison ușor în timp ce urmărea siluetele din oglindă, una alături de cealaltă. Un bărbat imens, foarte atrăgător, și o femeie sveltă, brunetă, puțin prea elegantă, după părerea ei. În oglindă, părea mult mai distinsă și mai sigură pe ea decât și-ar fi închipuit. Dar asta nu-l va lăsa niciodată să ghicească! În timp ce ieșeau pe culoar, îi răspunse calm:

—Sunt gata să lucrez oricât de greu vei dori, dacă aceasta va servi interesele lui Tom.

—Mulțumesc, Julie. Dar nu mă gândeam la el.

Ea simți din nou o senzație bizară, aproape o frică: ce voia el să spună prin asta? Și ce dorea exact de la ea? Era prea devreme pentru a ști, dar întrebarea aceasta încă o mai frământa când ajunseră în sala cea mare a restaurantului, pe jumătate goală la acea oră matinală.

După cafea și cele câteva pâinițe delicioase, făcute dintr-un amestec de papaya și ananas, abordară, în sfârșit, problemele profesionale.

—M-am uitat prin dosare, încep Mark. Dar nu cunosc câteva detalii. Spune-mi...O bombardă cu întrebări: capacitatea atelierului, frecvența la lucru a muncitorilor, gestiunea stocurilor... După câteva minute, o apucă amețeala. Cu toate acestea, reuși să-i răspundă cât se putea de concis și de competent. Din când în când, el dădea din cap cu gravitate. Julie avea impresia că fiecare din vorbele ei era imediat clasată în mintea lui, ca datele într-un calculator.

—Ca să nu-ți ascund nimic, declară el în cele din urmă, lăsându-se pe spate, mai mulți dintre directorii grupului meu ar putea fi foarte interesați de produsele Larck. Aș vrea să te întâlnești cu ei la reuniunea noastră de la Acapulco.

—Eu? exclamă ea, stupefiată. Dar n-am să mă duc acolo, pentru că Tom...

—Ar trebui s-o faci, spuse el impasibil. Ar face o impresie deplorabilă dacă n-ar veni nici un reprezentant al firmei Larck. Înainte de a lua hotărârile, am nevoie de aprobarea directorilor mei.

—Și... și dacă nu aprobă? El ridică din umeri.

—Va trebui să reluăm problema, asta-i tot.

Din vocea lui, înțelese că, pentru moment, n-o să mai scoată nimic de la el.

—Te simți implicată cu adevărat în afacerea lui Tom Larck, nu-i așa? reluă el.

—Bineînțeles. Tom este o persoană de mare valoare și vreau să-l văd reușind.

Rămase tăcut câteva clipe, scrutându-i chipul. Apoi reluă:

—Știi, o fată de valoarea ta n-ar trebui să-și piardă timpul făcând pe dădaca lângă un tip ca el. A, e un tip valabil..., dar fără pic de anvergură. Singur, n-o să ajungă departe. Julie strânse pumnii și își reținu cu mare greutate o ripostă usturătoare. În clipa aceasta, își detesta interlocutorul.

—Departee... Asta ține de punctul pe care ți-l fixezi drept scop, spuse ea în cele din urmă. El păru surprins:

—Mi se pare că există unul singur: vârful. Dar acum nu despre asta e vorba. Vrei să mergi la spital, nu-i așa? E timpul. Îl vei putea asigura pe Tom al tău că interesele îi sunt perfect reprezentate de încântătoarea lui asistentă, adăugă el ironic. Julie nu-i răspunse.

La spital, Mark i se adresă direct medicului pe care îl văzuse Julie în ajun. Care, de data aceasta, se arătă înțelegător și amabil... Efectul Preston, desigur! în orice caz, Julie fu condusă foarte rapid în camera lui Tom.

Deși era fiică de medic și era obișnuită cu boala și suferința, fu îngrozită de aspectul lui Tom. Zăcea imobil, cu fața pământie, înconjarat de un întreg arsenal de tuburi și de aparate complicate. Dar era lucid: o recunoscă imediat și încercă chiar să zâmbească, așa cum făcea de obicei.

—Tom! Cum... cum te simți?

—Bine, șopti el, fără a întoarce măcar capul. Am fost peticit... Merge...

—Cât de curând o să-ți fie mai bine. Va trebui să te înlocuiesc eu la întrunire, Tom» Cred că ai încredere în mine. Chipul lui Tom se însenină.

—Vrei să spui... societatea?

—Da. Dar mai bine ascultă: Mark Preston vrea să asist la adunarea generală de la Acapulco. După el, trebuie neapărat ca firma Larck să fie reprezentată la această reuniune. Vrei să mă duc? Sigur că n-am să fiu în stare să expun aspectul tehnic al produselor noastre. Ar fi doar pentru... ei bine, pentru a fi acolo și a reprezenta întreprinderea noastră. Ce zici?

Tom părea complet epuizat. Ei îi fu deodată rușine că a venit să-i pună o astfel de problemă.

—Tom, spune doar «da» sau nu». Voi face cum vrei tu. Îi luă mâna într-a ei. Era înghețată. El o privi adânc. Oare la ce se gândea el în clipa aceasta? Apoi murmură:

—Du-te, Julie. Și... ai mare grijă de tine, termină el dintr-o suflare.

—Îți promit. Fără îndoială că, la întoarcere, voi avea vești bune.

El schiță un zâmbet obosit și închise pleoapele. Julie se aplecă deasupra lui pentru a-l săruta pe frunte, apoi se întoarse pe călcâie. De-abia atunci observă ușa întredeschisă. Mark Preston, stătea în prag și, fără îndoială, asistase la toată scena. Ieșiră fără un cuvânt. De-abia în taxi el deschise vorba:

—Ei?

—Nu pare în apele lui! Sper că totul va merge bine! El privea pe fereastră.

—Ce om fericit trebuie să fie Tom! Să ai o asistentă care se neliniștește atât de mult pentru tine!

—Mie mi se pare normal, ripostă ea cu oarecare răceală. Acesta a fost singurul lor schimb de cuvinte până la hotel. De cum ajunseră în apartament, Mark voi din nou să studieze împreună niște hârtii. Eficace, incisiv, o ului cu profesionalismul său. Ea reuși să răspundă cu brio la toate problemele. Și, în adâncul sufletului, știa că Tom nu s-ar fi simțit în largul lui într-o situație asemănătoare. În sfârșit, Mark închise dosarul pe care-l ținea pe genunchi.

—Deocamdată, ajunge. Să bem o cafea și să ne interesăm de plecarea avionului spre Acapulco. Prima întâlnire are loc mâine.

—N-am putea suna întreprinderea din Singleston? întrebă Julie cu voce ezitantă. Aș vrea să le spun ce s-a întâmplat... El aruncă o privire rapidă la ceas.

—Excelentă idee! Acolo după-amiaza e pe sfârșite. Voi profita de ocazie pentru a vorbi cu Ward.

Așezat pe marginea patului, formă numărul. Julie aștepta lângă el, în picioare.

—Alo, James? Mark la aparat. Sun de la New Mexico. Ce mai e pe la voi? Mai ninge? Săracii de voi! Ascultă, am avut un necaz. Tom Larck este grav bolnav și se află în spital. Julie estea aici, cu mine, și ar vrea să vorbească cu...

Se întoarse spre ea, întrebător.

—Cu cine vrei să vorbești?

—Cu Charlie sau cu Mary.

—Da? Da, ți-o dau la telefon, continuă el. Îi întinse receptorul.

—E Mary. Când am sunat, tocmai discuta cu James în birou.

—Julie? Vocea colegei îi parveni cu atâta claritate, încât tinerei îi veni greu să-și imagineze miile de kilometri care le despărteau.

—Mary... Trebuia să te previn... Nerăbdătoare, vocea ascuțită a interlocutoarei o întrerupse.

—Da, știu, domnul Ward tocmai ne-a spus. Ce are, Julie? Cum îi merge? E grav? Îi relată în grabă ce se întâmplase.

—A fost operat aseară, concluzionă ea, și, după cum spun medicii, își revine foarte repede. Am fost să-1 vedem în dimineața aceasta, înainte de a pleca la Acapulco.

—Înainte de ce?Vocea din telefon devenise stridentă.

—Plec la Acapulco, pentru adunarea generală. Tom mi-a cerut să merg acolo.

Urmă o scurtă tăcere.

—Pleci? reluă Mary, incredulă. Pleci și-1 lași singur la spital?Nu pot face altfel. Oricum, astea sunt dispozițiile lui, Mary. Dar nu te neliniști, e pe mâini bune. O nouă tăcere.

—Mary? Mary?Scutură din cap și-i întinse receptorul lui Mark.

—Cred că s-a întrerupt legătura.

Dar nu era așa.Peste câteva secunde, Mark discuta din nou cu contabilul său. Julie de-abia asculta. Așezată la fereastră, privea cerul de un albastru pur. Săraca Mary! Ce șoc pentru ea! Hotărât lucru, Tom conta foarte mult în viața acestei femei atât de discretă și de rezervată... Ar fi vrut s-o liniștească în privința lui, dar cum?În sfârșit, Mark puse receptorul în furcă.

—S-ar zice că se descurcă de minune, comentă el. Reluând receptorul, comandă două cafele și se interesă de orarul zborului. Apoi exclamă, satisfăcut:

—Iată, imediat va veni ospătarul! A, și încă ceva: avem două locuri rezervate pentru zborul de ora două.

Peste câteva minute, un băiat foarte stilat ciocăni la ușă, ducând o tavă lăcuită în albastru, pe care aburea cafeaua.Julie servi cafeaua în ceștile înalte, decorate cu motive roșii și galbene.

Frumos serviciu, spuse ea cu un aer distrat, preocupată de conversația pe care o avusese cu Mary. Lapte?

—Nu, mulțumesc, o prefer neagră.El se instala pe divan și ridică ceașca pe care o avea în mână pentru a o admira mai bine.

—Într-adevăr, e frumos. Mexicanii sunt artiști în genul acesta de artizanat. Dar nu trec niciodată de mica industrie țărănească. Ar fi suficient să-și crească producția, apoi să angajeze mână de lucru, pentru ca nivelul de trai să crească spectaculos. Așa, de-abia câștigă cât să nu moară de foame.

Julie studie o clipă figura inteligentă a bărbatului așezat în fața ei.

—Poate că viața asta le convine mai mult. Banii, banii... Numai asta contează!

El ridică din umeri.

—Nu numai asta contează, dar ajută!Acapulco semăna exact cu imaginea pe care și-o făcuse din ceea ce citise și din ceea ce-i spusese alții: un paradis pentru oamenii bogați și celebri. Vreme însorită,plaje de nisip auriu fin, bărbați

și femei bronzându-se pe punțile yachturilor luxoase sau înotând în apele limpezi ale oceanului. Ca într-un vis...

Hotelul la care se instalară domina golful. Era alb ca o bucată de zahăr cubic pe verdele închis al colinelor și albastrul pal al cerului.

Din camera ei, situată la etajul șase, Julie avea o vedere splendidă asupra oceanului. Nu și-ar fi imaginat niciodată atât confort, atâta perfecțiune în fiecare detaliu de design interior: masa de toaletă, biroul, televizorul, frigiderul... Nu lipsea nimic din această încăpere luminoasă, frumos decorată cu motive aztece. Lângă peretele de sticlă era un fotoliu foarte frumos, în care se așeză pentru a admira plaja tivită cu palmieri.

—Sper că te vei simți bine aici. E tot ce am găsit mai bun, printr-o rezervare de ultim moment. Nu sunt prea multe camere de o singură persoană în acest hotel.

Mark se apropiase de ea. Se sprijini de spătarul fotoliului. Nu o atingea, dar Julie îi simțea prezența, foarte aproape, și era suficient pentru a o tulbura.

—Nu în camera asta trebuia să stau?

—Nu. Tom și cu tine erați așteptați la un alt hotel. Dar acum, că te am în grijă, prefer să te știu aproape...

—Nu am nevoie să aibă cineva grijă de mine, replică ea, privind soarele reflecându-se în apa limpede. De obicei, mă descurc singură. Știi, am douăzeci și trei de ani. Cinci ani de experiență profesională. În plus, vorbesc puțin și spaniola. Așa că, dacă nu te superi, să nu te sinți răspunzător pentru mine!

—Un discurs excelent, o ironiza el gentil. Nu m-am îndoit niciodată de curajul și de competența ta. Totuși, te-am adus aici și voi avea grijă să nu ai nici o neplăcere. Adunarea noastră generală reunește un număr important de bărbați care vin, de obicei, fără soții. Ești o tânără încântătoare, domnișoară Julie Neil, și ei nu vor întârzia să remarce acest lucru. Am un plan care ar trebui să te ferească de situațiile neplăcute.

—Un plan? Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră, pentru a se îndepărta de primejdiosul ei însoțitor.

—Ce plan?

—Pe parcursul reuniunii noastre, ar fi preferabil să ne creadă... prieteni, dacă înțelegi ce vreau să spun. De acord?

—Nu, răspunse ea categoric. Nici nu se pune problema.

—De ce? Nu-ți plac? Ce mod de a vedea lucrurile! Și de ce trebuia să fie atât de atrăgător, cu zâmbetul acesta irezistibil, cu privirea aceasta tulburătoare?

—Nu ești prietenul meu, murmură ea mânioasă. Nu te cunosc prea bine, domnule Preston!

—Spune-mi Mark, te rog!

—Foarte bine, Mark.

—Și dacă ai impresia că nu mă cunoști prea bine, am găsit un mijloc foarte ușor și foarte plăcut de a îndrepta această stare de lucruri.

Se îndreptă spre ea. Julie voi să dea înapoi..., dar peretele din spatele ei o împiedică. Îl privi tremurând pe Mark... Iar peste câteva clipe, mâinile lui, puse de o parte și de alta a capului ei, o făcură prizonieră. Stăteau față în față și știa că nu există nici o cale de scăpare.

Era atât de aproape, încât îi putea zări micile riduri din jurul ochilor. Îi vedea și gura senzuală... aproape, din ce în ce mai aproape... Inima îi bătea năvalnic.

«Nu-i pot rezista!» se gândi ea, tulburată.

Nici una dintre vechile ei metode de apărare nu părea să funcționeze. Își pierdea controlul. Ceea ce simțea exercita asupra ei o forță necunoscută, împotriva căreia nu putea lupta.

«Dumnezeule, înnebunesc! își spuse din nou. Dar, mai mult decât orice pe lume, doresc ca acest bărbat să mă sărute...»

CAPITOLUL 4

Îi cuprinse încet obrajii în mâini și o sărută. Apoi o trase spre el cu putere. Rămaseră așa o clipă, lipiți unul de celălalt. Julie nu-și dorea decât să-și arunce brațele în jurul gâtului lui, să se lipească și mai tare de el și să transforme acest sărut efemer într-unul veșnic. Dar înainte de a avea timp să i se abandoneze, el o îndepărtă ușor.

— Ei, asta-i! spuse el, râzând de expresia ei de uimire. Am făcut cunoștință mai îndeaproape. Să sperăm că preludiul acesta ne va duce la... în fine... Deocamdată, să fim serioși. Cred că echipa mea s-a reunit deja, e cazul să ne întâlnim cu ei. Mă duc să văd dacă mi s-au adus bagajele și trec să te iau peste cinci minute. Bine? Și dacă tot suntem la subiectul ăsta... camera mea e alături. Mă poți trezi când vrei!

—Oh, tu... tu...! se bâlbâi ea, neputincioasă.

Avea impresia că el o putea manipula cum îi plăcea, că o lua drept o simplă marionetă. Trebuia să reacționeze imediat și să-i arate că n-o să-l lase s-o domine! Deocamdată, se duse să-și deschidă valiza.

—Nu-mi ajung cinci minute, îi aruncă. Revino peste un sfert de oră. A, și înainte de a ne întâlni cu cineva, aș vrea să găsesc un magazin Interfiora. Trebuie să fie unul în hotel. Vreau să-i trimit niște fiori lui Tom. Mark se întoarse din pragul ușii.

—Foarte bine, peste un sfert de oră. Și, sigur, îi vom trimite fiori lui Tom, e cel mai simplu lucru, adăugă el, încruntându-și sprâncenele.

Apoi ieși. Julie rămase câteva momente nemișcată. «Noi!»! De ce? Ținea să-și adauge numele lângă al ei pe cartea de vizită pe care o va primi Tom odată cu fiorile? Nici nu intra în discuție! Cum ar reacționa el, văzând cele două nume unul lângă celălalt? «Julie și Mark»... Mai mult ca sigur că asta îl va face să sufere. Chiar dacă asta n-ar fi însemnat decât că între ea și omul care le putea salva întreprinderea se stabilise o simplă legătură de afaceri.

Dumnezeule, cât de complicate erau toate cu acest Mark Preston! De ce nu era căsătorit? Atunci, n-ar mai fi trebuit să suporte această ciudată intimitate.

Își desfăcu bagajele și își atârână hainele în șifonier, nehotărâtă: aceste haine cumiști nu se potriveau, în mod cert, cu viața la Acapulco. În sfârșit, cu atât mai rău! La urma urmei, ea era acolo pentru a-și face datoria, nu ca să se fandosească ca la o gală de prezentare a modei!

Îmbracă o rochie simplă de bumbac alb brodată cu fiori de nu-mă-uita și își puse o centură lată, albastră. Așezată la masa de toaletă, își aranja apoi coafura și-și refecă machiajul. Rujul i se întinsese atunci când o sărutase Mark. Cu mâinile încă tremurând, se șterse pe buze cu un șervețel. Oare el observase că dânsa voia mai mult decât acel sărut? Va trebui să se arate prudentă, foarte prudentă în astfel de situații...

Tom îi spusese că aproape sigur la reuniune va participa și o fostă amantă a lui Mark. Iată ce o va scăpa de insistențele seducătorului domn Preston! Ce ușurare! Și totuși... Oare asta își dorea cu adevărat? Ar fi vrut atât de mult să se convingă, dar focul ce-i cuprinsese întreg trupul cu câteva minute mai devreme încă mai continua să ardă.

Se duse să se spele pe față cu apă rece, apoi se întoarse la oglindă pentru a-și termina machiajul. Când, ceva mai târziu, Mark se întoarse, ea arbora zâmbetul eficient al unei asistente directoriale perfecte.

El își schimbase costumul de călătorie cu o ținută mult mai degajată. Cămașa din pânză ivorie cu mâneci scurte îi descoperea brațele puternice și lăsa să se ghicească umerii masivi. Sprijinit de tocul ușii, o privea țintă pe Julie, în timp ce ea traversa încăperea pentru a-și lua poșeta. Trebuia să admită că farmecul lui era absolut irezistibil. Pentru a se liniști, se sugestionă că, atât timp cât va simți pericolul ce i-l inspira, va fi pregătită pentru a se apăra. Va trebui doar să fie foarte atentă.

—Ai fost expeditivă, comentă el. Rezultatul e absolut remarcabil. Mergem?

Pe drum, se gândi că, dacă ar fi fost singură, și-ar fi petrecut mai multă vreme prin acest hotel incredibil: ai fi zis că-i un mic oraș, cu culoare largi ca niște alei, cu terasele și barurile sale. O mulțime de bărbați și femei în costume de baie sau în ținută ușoară de vară stăteau sub palmierii din parc, pălăvrăgind la mesele barurilor, în aer plutea un miros amestecat, de parfumuri scumpe și fum de țigară, iar între grupuri circulau servitori tăcuți în livrele roșii.

Mark o conduse de-a lungul unei galerii, în care vitrinele erau care de care mai somptuoase. Magazine de bijuterii, de modă, parfumerii...

—Înainte de plecare, va trebui să dai o raită pe aici. Cred că-ți vei găsi timp și pentru câteva cumpărături.

—Glumești! Am aerul unei milionare? Încă nu, dar cine știe? N-o să rămâi mereu secretară...

—Asistenta directorului!

—Pardon, asistenta directorului, se corectă el, tachinind-o cu un zâmbet. Asta nu schimbă nimic ideea remarcii mele: nici asistentă de director n-o să rămâi pe vecie. Am alte proiecte pentru tine. Sigur, încă nu-i nimic hotărât, dar...

Ce voia să spună? Din fericire, nu trebui să-l întrebe: treceau prin fața unei fiorării, iar ea intră în magazin, lăsându-l pe Mark s-o aștepte afară. În timp ce alegea fiorile, într-o încântare de culori și de mirosuri exotice, el o urmărea prin vitrină. Nici măcar nu schiță intenția de a interveni. Așa că ea își putu redacta mesajul în liniște: «Dragă Tom, să te faci bine cât mai repede. Julie.»

—Ei, ți-ai îndeplinit misiunea? o ironiza Mark când ieși.

—Nu era nicidecum o misiune, replică ea cu răceală.

Îi plăcea din ce în ce mai puțin tonul pe care îl lua de fiecare dată când era vorba de Tom. Măcar să-i și arate asta!

—Poți să-i spui cum vrei. Ah, ce fericit trebuie să fie Tom!

Amuzamentul care i se citea în privire o scoase și mai mult din sărite. Din fericire, reuși să-și stăpânească mânia. În timpul zilelor următoare, va trebui, cu siguranță, să-și folosească din plin stăpânirea de sine pentru a servi interesele firmei Larck. Așa că putea să-nceapă chiar de-acum!

Ajunseră în cele din urmă într-un bar imens, decorat în roșu, negru și auriu. Pereții acoperiți cu oglinzi reflectau la infinit tejeheaua în formă de potcoavă și colecția impresionantă de sticle ce tapisa zidul din spatele acesteia.

—Am ajuns, șopti Mark către protejata sa. Și iată-i și pe primii membri ai grupului meu. Ridică mâna în semn de salut către doi bărbați instalați la bar, care se apropiară imediat.

—Îmi pare bine să vă revăd, prieteni. Julie, ți-1 prezint pe Max Friend și Harry Walker. Max, Harry, iat-o pe Julie Neil de la firma Larck din Singleston. Va participa la dezbaterile noastre.

—A, în sfârșit schimbări la reuniunile noastre! exclamă Max Friend, care îi strânse mâna ceva mai mult decât îi convenea ei.

Fără pic de jenă, începu s-o studieze cu o privire avidă. Cu pantalonii săi albi, cămașa roz, părul blond tuns scurt și ochii albaștri insolenți, semăna mai mult cu o caricatură a omului de afaceri modern.

Însoțitorul său părea mai în vârstă, mai așezat. După rotunjimile trupului, după croiala perfectă a costumului închis, după expresia rece a ochilor cenușii, oricine ar fi recunoscut din start un magnat al afacerilor. Fără îndoială, se gândea că sunt amanți. Și, după cum se vedea, Mark n-avea de gând să-i infirme presupunerile.

După ce-și comandară băuturile, merseră să se așeze în jurul unei măsuțe joase.

—Iată ce-mi place mie să numesc «a munci»! declară Mark, așezându-se în fotoliul confortabil cu un zâmbet satisfăcut. Liz e cu tine, Harry?

Bărbatul cel voinic scutură din cap.

—Nu, va veni mai târziu. Am lăsat-o la New York. Avea treabă.

Julie avu impresia că-i aruncase lui Mark o privire bănuitoare. Dar nu avu timp să-și pună și alte întrebări.

—Ghici cine vine? exclamă Max, care era așezat lângă ea.

Apoi, aplecându-se spre ea, coborî tonul vocii.

—Veți avea privilegiul de a întâlni una dintre cele șapte minuni ale civilizației.

—Care anume?

—Un cuplu fericit de tineri căsătoriți. Fantastic, nu-i așa? Cei doi de acolo. Nu sunt drăguți? Mai multe persoane se apropiau de grupul lor. Mark se ridică pentru a-i întâmpina. Se traseră scaune, iar cercul se lărgi. Mâini strânse, amabilități... Părea că toată lumea se cunoaște de mult timp. Văzând-o pe Julie abandonată, Harry se așeză lângă ea.

—Deci, veniți de la Singleston, domnișoară Neil? Un oraș foarte frumos! Am trecut prin el de mai multe ori. Firma Larck... ia să vedem... Nu, nu-mi spune nimic acest nume.

—Deocamdată, e o întreprindere mică. Prudentă, nu spuse mai multe. Bărbatul surâse, înțelegător.

—Dar sperați să vă dezvoltăți, nu-i așa? Nu trebuie să vă fie rușine, domnișoară Neil, toți am trecut prin asta. Mark l-a salvat pe fiecare dintre noi de la faliment. Așa funcționează sistemul lui. E vorba de propria dumneavoastră afacere?

—Nu, câtuși de puțin. Îl reprezintă pe directorul meu, Tom Larck. El s-a îmbolnăvit grav în avionul care ne aducea în Mexic. Acum se află la spital.

—Ce ghinion! Harry trase din trabuc, învăluindu-se într-un nor de fum.

—Îl cunoașteți de mult timp pe Mark?

—Doar de câteva zile. Ca să fiu sinceră, nu-l cunosc aproape deloc.

Trebuia să se apere, pentru că Mark se purta ca și cum ar fi fost amant! Harry păru foarte uimit.

—Julie! Mark o striga de la capătul celălalt al mesei. Auzind vocea aceea profundă și calmă pronunțându-i numele, ea simți cum se-nfioară. Se întoarse spre el.

—Vino, draga mea, vreau să-ți prezint pe cineva.

«Draga mea?» Cine se credea oare? Ridicând sprâncenele, Harry o privea perplex. Avea de ce să-și pună întrebări! Furioasă la culme, dar neputând izbucni în fața tuturor acestor oameni, se ridică pentru a se duce la el.

Mark era instalat lângă perechea de care Max îi vorbise ca despre cea de-a șaptea minune a lumii. Doamna Goodall, o femeie vioaie, puțin durdulie, cu părul ei negru, tuns foarte scurt, semăna cu un paj. Îi adresă un zâmbet; ochii ei albaștri străluceau de bucurie.

—Ce plăcut e să mai întâlnești și câte-o femeie! exclamă ea, strângându-i mâna lui Julie cu entuziasm. De obicei, trebuie să-mi petrec timpul singură, în timp ce acești domni importanți pălăvrăgesc.

—Ann, vei fi dezamăgită: Julie e una dintre noi. Va participa la reuniunile de lucru, interveni Mark, făcându-i loc lui Julie să se așeze între ei.

—A... zău? Cel puțin, sper că nu sunteți o misogină convinsă, nu-i așa?

—Absolut deloc, răspuse Mark în locul lui Julie. E, pur și simplu, o femeie de afaceri remarcabilă. Nu te neliniști, Ann, n-o să te abandonăm. Uite, vom organiza excursii, pentru clipele de răgaz: dumneata, Bill, Julie și cu mine. Ce zici?

—Formidabil! Asta mă va satisface! Cum Mark se întoarse către un colaborator pentru a-i răspunde la o întrebare, Ann începu s-o interogheze pe Julie. Pentru cine lucra? De când? Îi plăcea? Era ambițioasă? Unde locuia?... Ea răspundea mecanic. Prezența lui Mark o tulbura mai mult decât ar fi vrut.

—Mark este cu adevărat un om minunat, nu găsiți? continuă Ann Goodall cu un râs de școlăriță. Cu siguranță că m-aș fi îndrăgostit de el dacă nu l-aș fi avut pe Bill al meu. Dar sigur că nu-l interesează genul meu. Oh, ia uitați-vă cine vine! Soția lui Harry. Nu-i așa că e minunată?

Minunată, alt cuvânt nu putea fi mai potrivit. Julie nu-și putea lua ochii de la silueta sveltă și grațioasă a celei ce se apropia.

Liz Walker purta o rochie verde pal cu mâneci largi, al cărei decolteu îi ajungea până la talie. Părul roșcat, care îl cădea în bucle pe umeri, era acoperit cu o pălărie mare de pai. Ochii săi mari, verzi, fardați, semănau cu cei ai unui șarpe.

Imediat ce ajunsese în grupul lor, toți bărbații se ridicară pentru a o saluta. Dar, fără a arunca vreo privire către aceștia, se îndreptă spre soțul ei și-l îmbrățișă. Chipul auster al acestuia se însenină; s-ar fi spus că e un băiețel ce primește un cadou mult dorit. Îi oferi un loc, iar ea se așeză cu grație, înainte de a trece în revistă grupul.

—Bună ziua la toată lumea, mă bucur să vă revăd. Am reușit să-mi rezolv mai devreme problemele, explică ea, cu o voce puțin răgușită, foarte senzuală. Am luat primul avion și... iată-mă. Privirea i se opri asupra lui Mark. Un surâs ironic îi fiutură pe buze.

—Cum se simte domnul președinte? Lui Julie, care era așezată lângă el, nu-i aruncă decât o scurtă privire. «Neglijabilă», probabil că-și spunea. Apoi privirea i se îndreptă din nou spre Mark.

—Cât se poate de bine, răspunse el pe același ton ceremonios. Dar dumneata?

—Sunt epuizată. New York este un oraș de nebuni. Dar atât de interesant!

Apoi i se adresă soțului ei:

—Afacerile se anunță profitabile. Cred că le-am plăcut.

—Cu atât mai bine» exclamă Harry, sărutându-i mâna soției sale. Liz se lansează în afaceri, anunță el, mândru. Cu bijuterii fantezi.

O copleșiră cu întrebări și felicitări. Apoi, încet-încet, grupul se dispersă. Câte doi, câte trei, bărbații se îndreptară spre bar.

—Mă duc să fac o vizită cosmeticienei, îi șopti Ann lui Julie. Liz are întotdeauna același efect asupra mea: alături de ea, am impresia că sunt o cârpă.

Cu o privire complice, se ridică și dispăru. Mark o lua deja de braț.

—Julie, aș vrea să ți-o prezint pe Liz. Voi două ar trebui să vă înțelegeți bine.

Doamna Walker îi întinse, apatică, mâna. În ochii ei verzi se putea ghici mai mult decât un interes formal. Expresia ei inchizitorială o făcu pe Julie să se simtă prost

—Bună ziua, Julie, mă bucur să te cunosc. Harry mi-a spus că vei participa la întruniri. Săraca de tine! Și când te gândești că în tot acest timp eu voi trândăvi la soare, fără a avea altă grijă decât să mă bronzez!

—Sper să pot face același lucru între două dezbatere.

—Voi avea grijă de asta, promise Mark, cuprinzând-o pe după umeri cu un gest posesiv. Am de gând să organizez timpul pentru Julie, explică el cu un surâs.

—A, da? Să fii foarte atentă, Julie, bărbatul acesta e periculos!

Pălăvrăgeală mondenă, nimic altceva... Totuși, ceva din intonația vocii, din privirile pe care Liz le schimba cu Mark și din felul în care o fixa Harry pe frumoasa lui soție, o puseră pe Julie în gardă. Oare ce se petrecea între cei trei? Era clar că Mark cunoștea foarte bine perechea Walker... sau doar pe doamna Walker? Liz se întinse cu voluptate și își acoperi un căscat:

—Trebuie să mă odihnesc. Și, mai ales, să mă schimb: mă simt incomod în ținuta asta new-yorkeză. Uitați-vă, toată lumea este în maieu.

Într-adevăr, cele mai multe dintre femeile din jurul lor purtau doar bikini sau rochii foarte ușoare de plajă. În clipa în care privirea lui Liz se opri asupra ei, lui Julie îi veni să se ascundă: cu rochița ei cuminte, semăna cu o fetiță în ținută de duminică! Cu prima ocazie, își va cumpăra o îmbrăcăminte mai lejeră.

—Iei masa cu noi? întrebă brusc Harry, întorcându-se spre Mark.

El scutură din cap.

—Nu, nu în seara asta. Ies cu Julie. Trebuie să mai discutăm înainte de a începe reuniunea. Ne vedem mai târziu.

Îi părăsi cu o plecăciune, trăgând-o după el și pe Julie. O ținea în continuare pe după umeri.

—Știi un mic restaurant excelent, foarte aproape de aici, îi spuse el în ascensor. Acolo vom fi liniștiți. Era atât de sigur că nu-l va refuza, încât ea simți nevoia să-l contrarieze. La urma urmei, nu era la cheremul lui!

—Nu știu dacă am chef să ies. Sunt foarte obosită...

—E de la sine înțeles. Ar trebui să te duci să dormi puțin. Ne vedem la șapte și jumătate, la bar. De acord? Inutil să protesteze. Pierdea întotdeauna.

— Bine, răspunse ea resemnată. La șapte și jumătate.

Când ajunsese în cameră, își scoase rochia și se întinse pe pat. Sigur, o oră-două de somn i-ar fi prins foarte bine... dar nu se simțea deloc în stare să doarmă. Încercând să se destindă, își aduse aminte de scena de dimineață și de felul în care Mark știuse să-i trezească dorința. Trebuia să admită că nici un bărbat nu avusese vreodată un asemenea efect asupra ei. Un expert în arta de a face dragoste, ca și în aceea de a câștiga bani, acest Mark Preston!

Dar, de fapt, ce știa despre el? Trăia într-o lume care ei îi era complet străină, lumea bogaților și a seducătorilor, în care regulile nu semănau deloc cu cele cu care fusese obișnuită până acum. Pe durata unei săptămâni, va trebui să se adapteze, să învețe să-și joace rolul. În sala de conferințe, ca și în afara ei.

Această perspectivă o alarma cel mai mult Nu-i cunoștea cu adevărat intențiile lui Mark, dar avea, totuși, o părere. El spera într-o aventură, asta era sigur. A, nimic serios, evident, doar câteva momente agreabile, cât timp va dura adunarea generală.

Se ridică și se duse la fereastră. Soarele apunea într-o minunată simfonie de culori care țâșneau din apele limpezi ale golfului. Julie rămase câte clipe nemișcată, concentrându-se doar la acest spectacol feeric. Aproape fără să-și dea seama, cerul se întunecă, devenind parcă o catifea neagră, presărată cu mii de stele strălucitoare. De jur împrejurul golfului, se aprinseseră miriade de lumini.

Suspină profund. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia neapărat să evite a-i displace lui Mark. Cel puțin până va lua o hotărâre în ceea ce privește firma Larck. Bineînțeles, asta nu însemna să-și petreacă nopțile împreună! Și, oricum, nu putea pune această condiție! Nu era el tipul care să amestece problemele personale cu cele profesionale. Ce puțin așa credea ea. Dacă el vroia cu adevărat să salveze întreprinderea lui Tom, o va face, indiferent dacă îi va ceda sau nu.

Ce gânduri stupide! Dar cum să le oprești? Plecând de la fereastră, Julie se întrebă dacă directorul ei ar ezita între supraviețuirea întreprinderii și onoarea asistentei. Cu un gest nervos, aprinse veioza. La ce bun să și imagineze ce se va întâmplă? Va vedea ce are de făcut la momentul potrivit

Iar acum, cu ce să se îmbrace? Doar o armură i-ar fi dat încredere în propriile-i forțe! În lipsă de așa ceva, își va alege ținuta cea mai puțin provocatoare.

Luă de pe umeras o rochie de organdi albastru închis cu mâneci largi, închisă cu nasturi de la talie până la guler. Apoi se așeză în fața oglinzii și, înainte de a se machia, își strânse părul într-un coc romantic. Și aici, sobrietate înainte de orice. Trebuia să mai atenueze din roșeața obrazilor și din strălucirea aproape febrilă a ochilor. Mark ar fi putut să creadă că perspectiva unei seri cu el o excita la nebunie. De fapt, ideea de a înfrunta un adversar de talia lui îi aprindea scânteii în priviri...Aruncă o privire spre ceas. Nu era încă ora șapte. Avea de așteptat mai bine de jumătate de oră și nu vroia să rămână singură în cameră. Un tur de hotel îi va face bine. Cu șalul negru sub braț, ieși din cameră și se îndreptă spre ascensor.În timp ce trecea prin fața unuia dintre barurile de la parter, se auzi strigată de cineva. După câteva clipe, Max Friend o ajunse. Deși seara de-abia începuse, era beat.

—Ei, frumoaso, singurică? Ce păcat! Sunt încântat să te văd! Simțeam nevoia de prospețime și de tinerețe. Ce-ai zice de o plimbare pe plajă? Pacificul sub clar de lună...Julie ezită. Nu vroia să-și facă dușmani printre asociații lui Mark. Ori, un refuz nu l-ar fi încântat pe Max. Deși nu aprecia deloc compania acestui bărbat

prea puțin delicat, îi acceptă propunerea. Curând, ajunseră pe țărmul oceanului. Nisipul mai păstra căldura din timpul zilei, iar apa clipoceala la câțiva metri de ei. Luna strălucea deasupra golfului.

—E prea frumos ca să fie adevărat. Ai zice că-i un decor de cinema, murmură Julie.

—Un decor perfect pentru o femeie perfectă, îi șopti Max, strecurându-și brațul în jurul taliei lui Julie. Clarul de lună se potrivește atât de bine cu părul tău...

—Părul meu e negru, replică ea, desprinzându-se. N-ați remarcat asta?

—Ba da, cum să nu! Am remarcat totul în ceea ce te privește, de cum te-am zărit, Văzându-te intrând la bar cu Preston, mi-am zis: «Ah, iată cine mă va smulge grijilor!» Julie prinse ocazia să schimbe subiectul:

—Aveți necazuri?

—Sunt în curs de divorț, răspunse el abătut. Și, înainte de a avea timp ca ea să-l oprească, începu să-și spună trista lui poveste.

—Îmi face bine să mă întâlnesc cu cineva ca tine, conchise el, abătut, luând-o din nou de talie. Ești o femeie atât de frumoasă, atât de dulce, atât de înțelegătoare... «Dar n-am spus nimic încă!» se gândi ea, amuzată. Sărmanul de el, era într-o astfel de stare, încât preferă să nu-l contrazică.

Dar o făcu altcineva pentru ea. Din întuneric se ivi un bărbat care îl înșfacă pe Max de guler și îl trase înapoi.

—Ajunge cu chestiile astea, bătrâne! se auzi vocea profundă a lui Mark Preston. Și, pe viitor, păstrează distanța! E un sfat!

—O, pardon, băiguie Max, cu un aer stupid. Nu știam că...

—Acum știi. O luă pe Julie de braț și o conduse spre șosea, lăsând în urmă silueta asociatului lui.

—Ei, ai văzut? Te-am prevenit... Cu el nu riscai prea mult, dar acest gen de incidente nu-i prea plăcut.

—Nu s-a întâmplat nimic. Îmi relata nenorocirile lui.

—Și, desigur, frumoasa, dulce și înțelegătoare Julie urma să-l consoleze, nu-i așa?

—De ce nu? O căsătorie ratată nu-i un subiect prea vesel.

—O căsătorie, pur și simplu, n-are nimic amuzant, ripostă el, râzând ironic.

—Nu ești căsătorit? De ce oare, dintr-o dată, răspunsul la această întrebare i se părea atât de important?

—Eu, căsătorit? Niciodată! E suficient să te uiți în jurul tău pentru a înțelege că e o aberație.

—Deci, nu-ți dorești să fii tată? Să ai un fiu căruia să-ți lași imperiul? întrebă ea.

—Nu-ți bate joc de mine, domnișoară Neil. Știi că pot fi foarte periculos...

—Voi ține minte. Între ei apăruse o tensiune surdă. Faptul că-1 simțea pe bărbatul acesta, mergând foarte aproape de ea, o făcea din ce în ce mai nervoasă: avea impresia că e împinsă spre el de o forță supranaturală, o forță căreia nu i se putea opune.

După câteva clipe, se găsea în brațele lui Mark. În semiîntuneric, buzele lor se căutară și se găsiră. Sărutul care îi uni nu semăna cu nimic din ceea ce cunoscuse Julie până atunci: violență amestecată cu blândețe, senzualitate nebună... Tot corpul îi fremăta. În clipa în care el o eliberă din strânsoare, trebui să se sprijine de brațul lui pentru a nu cădea.

În lumina lunii, Julie îi distinse privirea: nu mai exista nimic ironic sau batjocoritor în ochii săi mari și negri. Dimpotrivă, în privirea lui se putea citi seriozitate.

—S-ar spune că nu suntem indiferenți unul față celălalt, murmură el. Ce se întâmplă?

—Nimic serios, replică ea, cu falsă siguranță. E clarul de lună.

—De ce ți-e frică, Julie?

—Mie? Nu mi-e frică.

—Atunci de ce tremuri?

—Ți-am spus: clarul de lună e de vină. Joacă feste firilor emotive.

El începu să râdă.

—Ce explicație! Hai, Julie, de ce nu te abandonezi? Din cauza lui Tom? Sau din cauza altcuiva? Nu era momentul să mai tergiverseze:

trebuia cu orice preț să se apere de acest bărbat și de dragostea imensă pe care o simțea născându-se.

—Tom m-a cerut în căsătorie.

—Înțeleg. Și pot să știu care a fost răspunsul tău?

—Nu, nu poți. Încă nu-i nimic hotărât. Dintr-o dată, vocea i se transformă.

Cuvintele i se îngrămădeau pe buze.

—Nu înțelegi? Te rog, încetează să... să te comporți de parcă...

—De parcă te-aș dori? Dar te doresc, Julie. Mai mult decât am dorit vreodată vreo femeie. Încă din clipa în care ai apărut în fața privirilor mele, în micul birou din Singleston. Cu atât mai rău pentru Tom dacă nu-i aici. Atât timp cât n-ai să porți pe deget inelul pe care ți-1 va da, te voi considera... liberă.

Șocată de aceste cuvinte, Julie nu răspunse. Voi să se întoarcă, dar Mark o prinse de braț. Ce aberație! Acolo, în decorul acela de vis, să discute dacă Mark

va face sau nu dragoste cu ea, de parcă ar fi vorbit despre peisaj! Dar poate că așa se petreceau lucrurile în lumea lor!

—Am ajuns, declară el, oprindu-se în fața unui restaurant, pe malul mării. Te voi prezenta prietenului meu Carlos. Cu siguranță că te va îndrăgi.

Ce exasperant era cu curtoazia lui mieroasă, cu manierele lui de seducător blazat! Tare i-ar fi plăcut să-l palmuiască, să vadă ce s-ar fi întâmplat atunci cu acest zâmbet plin de siguranță! Dar trebuia să se abțină, să fie detașată.

Totuși, în timp ce-l însoțea în interior, avu impresia că alături de el va descoperi o lume diferită, stranie, pasionată... o lume plină de viață...

CAPITOLUL 5

Vrei să luăm cina înăuntru sau afară? întrebă Mark, în timp ce urcau scara.

—Afară, hotărî ea fără ezitare. Îi era frică mai mult decât orice de alcovurile intime, de luminile difuze pe care risca să le găsească în sală.

Un omuleț jovial, cu o mustață imensă, se îndreptă spre ei.

—Senor Preston! Ce plăcere să vă revăd! Ce mai faceți?

—Foarte bine, Carlos. Mi-era dor de acest loc. Ai o masă liberă pentru noi?

—Desigur, cea mai bună din restaurant! Îi conduse pe terasă, în colțul cel mai apropiat de ocean.

—Senorita se va simți foarte bine aici, declară el, oferindu-i un scaun lui Julie.

—Va fi încântată, Carlos.

Mark se așeză în fața ei, în timp ce gazda lor se grăbi să comande aperitivele.

—Și, chiar dacă nu ești încântată, eu sunt. Rochia ta e minunată... Nasturii aceștia par a fi puși doar pentru a fi descheiați.

—Eram convinsă că te ferește de excese! răspunse ea, cu un surâs ușor.

Își regăsisese, în sfârșit, curajul de a-i replica.

—Adică, așa cum ești tu, Julie, lipsită de excese?

—Credeam că trebuie să discutăm despre afaceri...

—Să discuți afaceri într-un decor ca acesta? se indignă el, așezându-se pe scaun. Nici să nu te gândești la asta! Privește palmierii legănați de briză... valurile care se sparg de țărnișă... și clarul de lună... Nu zău, chiar ai chef să lucrezi?

—Nu, ai dreptate. Dar nu e nici locul pentru o conversație... personală.

Din fericire pentru ea, apăru un chelner care îi întrerupse. Le aducea două cocktailuri și meniurile. Julie consultă lista cu atenție. Ce aventură, întâlnirea cu Mark Preston între patru ochi!

—Ce ai de gând să alegi? întrebă acesta. O masă americană sau una mexicană?

—Mă aventurez, cu condiția ca preparatele prietenului tău Carlos să nu fie prea condimentate...

—Nu te neliniști, am să fac o comandă specială, pe gustul tău. Trebuie să fii în plină formă pentru întâlnirea de mâine!

«În sfârșit!» se gândi Julie. «Trecem la lucruri serioase!»

—I-ai spus domnului Walker că vrei să mă pui la curent înaintea primei dezbateri? El ridică spre Julie o privire ironică:

—Era doar un pretext pentru a evita o seară în compania lor. Mi-era dor de puțină intimitate... Ea se strădui să-i susțină intensitatea privirii:

—Liz este o femeie splendidă...

—Splendidă, răspuse el simplu.

—Sunt căsătoriți de mult timp? El își înăbuși un căscat:

—Cred că de două luni. Dar să schimbăm subiectul, nu mă pasionează» Prefer să-mi vorbești de tine... Vreau să știu totul: copilărie, părinți, casa în care trăiești, gusturile tale. Povestește-mi, te rog.

Julie îl fixă o clipă, surprinsă. Și, dintr-o dată, se petrecu ceva ciudat: oamenii și ambianța din jurul ei se topiră într-o ceață ușoară și nu mai rămase decât Mark, care o privea cu ochii lui mari și întunecați. Rumoarea conversațiilor dispăru; persista doar murmurul vântului printre palmieri și murmurul valurilor spărgându-se de țarm... în aerul serii plutea parfumul îmbătător al unor flori necunoscută...

—Te ascult...Își reveni din reverie și începu pe un ton neutru:

—Amândoi părinții mei sunt medici. Locuiesc la ei. Mi-am urmat studiile la școala din cartier... Vrei să știi și câți de zece am avut?

El începu să râdă.

—S-ar spune că nu te entuziasmează acest subiect! Asta-i din cauză că te preocupă soarta directorului tău adorat? Liniștește-te: am sunat mai înainte la spital. Starea lui este satisfăcătoare.

Pe Julie o cuprinse un sentiment de vinovăție. De cât timp nu se gândise la Tom?

—Mulțumesc, șopti ea. E foarte drăguț din partea ta...

—Mărturisesc că am acționat din egoism: nu-mi doream să te știu frământată de neliniște. Iată, putem profita de seara aceasta.

Ceea ce și făcură. Mark nu mai puse întrebări indiscrete. În mod sigur, Mexicul era locul său preferat. Cunoștea povești pasionante despre trecutul acestuia, despre jungla, munții, vulcanii săi și despre toate civilizațiile care se succedaseră.

—Cum se face că știi atât de multe lucruri despre această țară? Ai locuit aici?
Scutură din cap.

—Nu, dar bunicul a fost indian pur-sânge. S-a căsătorit cu o americană. Fiul lor, tata, s-a căsătorit cu o englezoaică. Sunt foarte mândru de originea mea mexicană și-mi place să mă plimb prin satele vechi... Cea mai mare parte încă mai trăiesc în ritmul altor secole.

În timp ce vorbea, un grup de muzicanți se instalase pe terasă. După câteva minute, sunetele minunate ale ghitarei răsunară în aerul cald al serii. Atunci apărură și dansatorii: doi bărbați și două femei în costume mexicane. Începură să se răsucescă în mijlocul terasei, bătând din mâini, lovind din călcâie, în timp ce ritmul muzicii se accelera. Ca și ceilalți spectatori, Julie își ținea răsufarea. Când dansul luă sfârșit, aplauze frenetice răsplătiră artiștii.

—Ce forță, murmură Mark, cu ochii ațintiți asupra tinerei.

—Da, a fost minunat. N-am asistat niciodată la un astfel de spectacol.

I-ar fi plăcut să se uite în altă parte... dar privirea lui Mark o învăluia. El o întrebă:

—Vrei să dansezi?

Ea se ridică și se ghemui în brațele lui. Se alăturară celorlalte cupluri care evoluau deja pe ring. Orchestra cânta acum o melodie foarte lentă. Julie avea impresia că trupurile lor nu mai formau decât unul singur și i-ar fi plăcut să rămână așa până la sfârșitul lumii. Mark o sărută pe tâmplă. Cât de fragilă era în brațele acestui bărbat! Cu ochii închiși, Julie se strânse și mai tare și-și încolăci brațele în jurul gâtului său. Visul se sfârși odată cu ultimele acorduri ale melodiei.

—Hai, murmură Mark conducând-o în afara ringului de dans. Ne întoarcem.

Reluară drumul spre hotel fără a schimba vreun cuvânt. Clarul de lună scâldea plaja cu lumina sa feerică. Mergeau strâns îmbrățișați pe nisip, înconjurați de parfumul nopții ca de un voal. Julie nu se întreba ce se va întâmpla când vor ajunge la hotel. Nu se mai gândea la nimic. Totul era o magie. Chiar și bărbatul de lângă ea părea ireal. Semăna cu un zeu aztec din vremuri de mult apuse... Julie băuse prea mult vin în timpul cinei! Da, băuse prea mult, dar ce mai conta? Când ajunseră la hotel, ea mai plutea încă într-o dulce euforie. O stare plăcută, minunată, o învăluia. Erau pe punctul de a urca în lift, când se apropie un bărbat.

—Mark, în sfârșit! Te-am căutat peste tot!

Harry Walker se îndreptă spre ei. Mark își reținu o înjurătură.

—E vorba de Ferguson, îi explică Harry, cu sufletul la gură. Trebuie să faci ceva.

—Despre ce-i vorba? îl întrebă Mark. Harry își trecu un deget pe sub gulerul cămășii.

—Cineva te-a căutat la telefon la începutul serii. Cum nu erai de găsit, am răspuns eu. Se pare că Ferguson s-a băgat într-o încurcătură... A fost dus la închisoare.

—La închisoare? Aici, la Acapulco?

—Da. Cred că vroia să-1 ajuți să iasă...

—Dumnezeule! explodă Mark. Am așa un chef să-1 las acolo!

Rămase câteva clipe tăcut și sumbru, după care reluă:

—Bine, cred că-i indicat să mă duc acolo, îmi pare rău, Julie, sunt obligat să te părăsesc pe moment. Vraja se rupsesse.

—Nu-i nimic, răspunse ea, urcând în ascensor, du-te repede. Mark păru să ezite:

—Julie, eu...O privea nehotărât. Apoi ridică din umeri și se întoarse. Ușile liftului se închiseră.

Odată ajunsă în cameră, Julie se așeză pe pat, cu inima bătându-i puternic. Tocmai scăpase de un pericol... dar nu datorită curajului ei! Dacă n-ar fi intervenit Harry, acum s-ar fi găsit în brațele lui Mark... poate chiar în patul lui... Înfiorată, se ridică și închise ușa cu cheia. Trebuia să fie realistă: cât timp ar putea dura o idilă cu Mark Preston? O noapte, sau poate, cel mult câteva zile... Și după asta? Nu exista decât o singură modalitate de a ieși din această situație delicată: să evite absolut orice întâlnire între patru ochi cu nemilosul ei seducător. Cu toți acești oameni în jurul lor, ar fi trebuit să fie posibil. A doua zi, începea adunarea generală. De la o zi la alta, va reuși să impună o altă turnură raporturilor dintre ei.

Se dezbracă și se strecură în pat. Cu ochii mari deschiși în întuneric, începu să se gândească la Tom.

Ațipi, cu un zâmbet ironic pe buze... Dintr-o dată, se ridică din pat: la ușă se auzea un zgomot ușor, ca și cum cineva ar fi încercat s-o deschidă.

—Julie, șopti Mark. Nemișcată, înghețată, ea își ținea respirația.

—Julie, eu sunt! Dormi?

Cele câteva secunde ce se scurseră înainte de plecarea lui i se părură o eternitate. Dar, în cele din urmă, îl auzi îndepărtându-se pe coridor.

Se prăbuși pe pernă și își trase cearceaful peste cap, râzând și plângând în același timp. Câștigase, în sfârșit, o bătălie împotriva lui Mark Preston. O bătălie împotriva ei înseși. Câștigase... Atunci de ce o încerca tristețea?

Trecu multă vreme în noaptea aceea până să adoarmă.

A doua zi dimineață, o treziră câteva ciocănituri discrete în ușă.

—Cine-i? întrebă ea, somnoroasă.

—Eu, Mark. Ești gata? Reuniunea începe la ora zece.

—Dumnezeule! Trăgându-și în grabă halatul, se duse să deschidă. Mark era îmbrăcat cu un pantalon negru și o cămașă albă impecabilă. Avea privirea vioaie a unuia care se trezise de mult.

—N-am auzit deșteptătorul, murmură prosteste Julie. Am să mă grăbesc. Spune-mi doar unde e sala de conferințe.

—Te aștept. Riști să te rătăcești.

Se sprijini de fereastră, încrucișându-și brațele, nonșalant O observa în timp ce și strângea febril lucrurile.

—Păcat de noaptea trecută, nu-i așa? spus el încet. Mi-a trebuit mult timp până l-am eliberat pe imbecilul de Ferguson. A provocat o încăierare într-un bar. Ar fi trebuit să știe că femeile mexicane nu pot fi tratate ca cele americane și că aici bărbații au sânge fierbinte. Speram c-ai să m-aștepți, dar n-ai răspuns când am bătut la ușă. Precis dormeai!

—Eram obosită, îi explică ea. Și se duse în baie, cu hainele sub braț.

Ieși peste cinci minute, îmbrăcată cu o rochie drăguță din bumbac alb și galben. Se machie ușor în fața toaletei, apoi își strânse părul într-un coc.

—Ce păcat că nu-ți lași liber părul! suspină Mark, chiar în spatele ei. Dar asta nu s-ar potrivi cu imaginea pe care vrei să o lași despre tine, nu-i așa?

Aplecându-se spre ea o sărută zgomotos pe ceafă, ca și cum ar fi fost cel mai natural gest din lume, ca și cum ar fi fost amanți sau tineri căsătoriți.

—Gata? Mergem!

Tulburată de comportarea însoțitorului ei, Julie încerca să-și revină în fire.

—Aș mânca un covrig... N-aș putea face față unei asemenea reuniuni cu stomacul gol, spuse ea, în timp ce ieșeau din cameră.

—Nu-ți fă griji, am prevăzut totul: acolo este un bufet. Nu vei fi singura care a dormit ceva mai mult. Grăbește-te, întârziem.

Sala de reuniuni se găsea la etajul întâi. Era o încăpere imensă, luminoasă, având toate dotările tradiționale: o masă lungă și neagră, înconjurată de scaune, mape de birou, pahar și sticlă cu apă în fața fiecărui loc. O duzină de bărbați erau deja acolo, grupați într-un colț, în care li se serveau gustări și cafele, Mark intră într-o conversație susținută cu unul dintre partenerii lui. Julie profită de acest interludiu pentru a-și reface forțele, în timp ce observa asistența. Câteva chipuri îi erau deja cunoscute; pe altele le vedea pentru prima dată.

—Bună ziua, domnișoară Neil! Bill Goodall se apropie de ea.

—Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea soției mele: în seara aceasta, vrem să mergem să-i vedem pe celebrii plonjori de la Quebrada, iar ea contează pe dumneavoastră ca să ne însoțiți. Se pare că-i un spectacol ce nu trebuie ratat. Acceptați?

—Da, cu plăcere. Vă rog să-i mulțumiți că s-a gândit la mine.

O seară fără intimitatea lui Mark nu era de refuzat! Această invitație pica la țanc.

—Perfect! Va fi încântată.

Bill o părăsi pentru a se așeza la masă. Acum, încăperea se umplea cu repeziciune. Puține femei... doar două, fără ea. Una elegantă, cam de cincizeci de ani, cu părul grizonat, și o tânără metisă jovială. Peste câteva clipe, Mark veni și o luă de braț.

—Să mergem, e timpul să luăm loc.

O conduse spre capătul mesei și îi oferi locul cel mai apropiat de fotoliul din care prezida.

—Ce aștepți de la mine? îl întrebă ea, așezându-se. Tom mi-a spus că trebuie să-mi notez totul...

—Nu, asta-i treaba Isabellei, spuse el, arătând discret spre tânăra ce intrase de câteva minute. Ești aici în calitate de responsabilă. Și, de altfel...Zâmbi ironic:

—Asta nu era o stratagemă pentru a te atrage aici.

Provocase oare asupra lui un asemenea efect? De necrezut! Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Julie plecă ochii. Făcea în așa fel încât să semene confuzie în mintea ei, tocmai atunci când începea să se simtă mai stăpână pe sine!

El se instala confortabil în fotoliu și lovi de câteva ori cu stiloul în masă.

—Toată lumea s-a așezat?

De-abia dacă ridicase puțin tonul, că imediat conversațiile încetară. Se instală o tăcere de catedrală. Toate privirile erau îndreptate spre el.

Din acest moment, Mark luă conducerea reuniunii și Julie nu putu decât să-l admire: era, cu adevărat, un conducător înnăscut. Personalitatea lui, vocea, ușurința cu care vorbea, totul obliga la respect.

—Înainte de a începe, vreau să fac un mic anunț, declară el, după câteva cuvinte de bun venit. Cea mai mare parte dintre voi știe că grupul nostru are oarecare dificultăți în procurarea componentelor specializate de la firmele externe consorțiului. Iată de ce am căutat o societate care să răspundă necesităților noastre și care să accepte să se asocieze cu noi. Am găsit mai multe. Am vizitat deja una dintre acestea: e vorba de firma Larck, din Midlands. Din păcate, directorul ei, Tom Larck, nu poate fi astăzi printre noi, dar asistenta lui, Julie

Neil, ne onorează cu prezența. După această primă întâlnire, domnișoara Neil vă va sta la dispoziție, pentru a vă răspunde la toate întrebările.

Se întoarse spre ea și o gratifică cu un zâmbet scurt, la care ea răspunse, înclinând capul.

Un murmur de interes urmă acestei scurte declarații. Treizeci de priviri erau îndreptate spre ea. Se strădui să zâmbească, ascunzându-și trercul... și decepția: sperase ca Mark să fi luat deja o hotărâre în privința întreprinderii. Dar nu numai că nu se hotărâse nimic, ci, în plus, trebuia să se aștepte și la concurenți! Dacă ar ști Tom!

După două ore, când ședința luă sfârșit, Julie era și mai fascinată de Mark Preston. Ce stăpânire de sine, ce inteligență, ce experiență!

Zâmbind destins, ca și cum nu și-ar fi epuizat deja toată energia pentru a conduce dezbaterile, el veni și o cuprinse pe după umeri, apoi o conduse la barul din apropierea sălii de conferințe.

—Ei, Julie, ce părere ai? Ți place asociația noastră? Ne vei recomanda lui Tom?

—Credeam că asta se întâmplă în sens invers, că voi decideți. Nu așa acționezi întotdeauna? El zâmbi.

—Hm, începi să mă cunoști bine, domnișoară Neil. Mark sau abuzurile puterii..

Hai, vino, îți ofer un pahar. Mulți dintre partenerii mei ard de nerăbdare să discute cu tine.

Peste o oră, se întoarse în cameră. Mark o invitase la masă, dar invocă o durere de cap — perfect reală — pentru a refuza. Plin de solitudine, el insistase s-o conducă și să-i aducă câteva analgezice.

—Uite, ia două acum, și două peste trei ore. Asta te va remonta, spuse el, scoțând două pastile din flacon și turnându-i un pahar cu apă. Odihnește-te și nu coborî decât când te vei simți cu adevărat în formă. Cred că, pentru prima zi, te-am solicitat cam mult. În orice caz, felicitări: ai trecut în mod strălucit examenul de admitere! Julie se așeză pe marginea patului și își scoase sandalele.

—Te las să dormi. Mai târziu, vom vedea cum ne vom petrece seara.

—Familia Goodall m-a invitat să admir plonjorii de la Quebrada. Cu siguranță că vom cina împreună. El se încruntă, agasat.

—Și ai acceptat?

—Da, desigur, răspunse ea inocentă. Mark Preston ridică din umeri.

—Foarte bine, voi veni cu tine. N-o să vadă nici un inconvenient în faptul că m-am autoinvitat. Se duse să tragă draperiile.

—Trebuie să te protejezi de lumină, îi explică el.

O privea tandru și părea că o înțelege, că o compătimentește. Răscolită de blândețea expresiei, ei i-ar fi plăcut să-l tragă spre dânsa și să i se cuibărească în brațe.

—Mulțumesc, șopti ea. Ai fost foarte draguț.

El surâse enigmatic, apoi chipul îi deveni impenetrabil, Aplecându-se deasupra ei, o ajută să-și întindă picioarele pe pat, apoi o sărută pe frunte.

—Pe curând. Apoi ieși.

Cu ochii mari deschiși în penumbră, Julie fixa plafonul, întrebându-se dacă nu visase era acesta un alt aspect al personalității sale pe care Mark tocmai i-l dezvăluisese? Se putea oare ca impresionantul om de afaceri să fie atât de sensibil? Nu! Nu trebuia să se aventureze în astfel de considerații, căci va sfârși prin a se îndrăgosti nebunește de el!

Suspină și închise pleoapele. Sentimentele ei față de omul acesta nu aveau nimic de-a face cu dragostea, așa cum o înțelegea ea. Dacă se lăsa antrenată într-o aventură pur senzuală, ar fi fost în totală contradicție cu cele mai profunde convingeri ale ei: în mintea ei, sexul de dragul sexului avea ceva înjositor. Nu-ți poți oferi trupul decât unei ființe iubite.

Dar senzațiile pe care le trăise în brațele lui Mark, sub clarul de lună de la Acapulco, nu le mai trăise niciodată. Ele scoteau la lumină o dorință atât de intensă, încât aproape că era șocată. Așa ceva nu trebuia să se întâmple niciodată! Nu trebuia să uite motivele propriei sale prezențe în acest hotel de patru stele de pe litoralul mexican.

Și totuși, în timp ce aluneca încet în mrejele somnului, simți lacrimile îngreunându-i pleoapele, apoi alunecându-i încet pe obraji...

CAPITOLUL 6

Se trezi după două ore, fericită. Acapulco, era, într-adevăr, paradisul. Deschise fereastra. O briză umedă și parfumată veni să-i mângâie pielea. Cerul și marea erau de un albastru intens, nisipul strălucea. Micile colibe cu acoperiș din ramuri de palmier erau aglomerate de bărbați și femei bronzate. Piscina hotelului era ca o pată de turcoaz. De jur împrejur, pe marmura curată, șezlongul de un roșu viu invita la lenevie. Cu un suspin fericit, plecă de la fereastră pentru a se îmbrăca. Își alesese doar un maieu de baie. Nu mai putea aștepta, dorea să se arunce în apa aceea limpede. În fața oglinzii, îmbracă un bikini roz, care-i pune de minune în valoare bronzul obținut într-un institut de înfrumusețare din Singleston. Ar fi făcut senzație dacă s-ar fi dus la reuniune în ținuta aceasta... Reuniune! Era pe cale să uite complet de misiunea pe care o avea! Așezată pe marginea patului, luă telefonul și, folosindu-și cunoștințele de spaniolă, sună

spitalul din Mexico. Fu surprinsă să obțină, într-un timp record, legătura cu infirmiera care avea grijă de Tom. Din cele spuse de aceasta, Julie înțelese că Tom se simțea mai bine și că reușise în dimineața aceea să ia chiar și o gustare ușoară.

— Spuneți-i că a telefonat Julie și că va primi prin poștă mai multe amănunte.

Imediat ce închise, se repezi la un blocnotes în care scrisese, pentru Tom, detaliile sejurului ei... Evident, nu toate. Insistă mai ales asupra reuniunii de dimineață, evitând cu grijă orice aluzie la firmele concurente. ... dezbaterile continuă mâine, dar se pare că e necesară prezența mea acolo. În dimineața aceasta, am stabilit toate contactele necesare. Am fost întâmpinată cu căldură și interes. Am primit apoi o invitație la cină din partea directorului societății Goodall de la Birmingham. Soția lui a fost foarte amabilă. Mâine are loc dineul de adio, după care, sâmbătă, toată lumea pleacă. Sigur, am să vin direct la Mexico. Sper să-ți aduc vești bune... și să te regăsesc în plină formă. Karen.

P.S. Mark Preston e cu totul altfel atunci când îl cunoști. Este Marele Patron prin excelență, și-și joacă bine rolul acesta. Dar s-a arătat...

Cum? Ce să spună despre Mark? S-a arătat foarte întreprinzător și a încercat în mai multe rânduri să mă aducă în patul lui. Și era cât pe ce să reușească aseară... I se părea indecent să prezinte astfel lucrurile. Roși. Dumnezeuule, cum de putuse să lase lucrurile să ajungă atât de departe?

... s-a arătat destul de prietenos, continuă ea, după ce își ronțăise timp îndelungat capătul stiloului, și m-a ghidat prin această lume complicată.

Închise scrisoarea și suspină. Eliberată puțin de sentimentul culpabilității, luă un prosop și ieși din cameră, îndreptându-se spre piscină.

Înotând în apa piscinei, cu ochii închiși, Julie avea impresia că plutește pe un nor. Soarele îi încălzea ușor fața. Se auzeau chiote de bucurie, pahare ciocnite... Liberă, gusta din plin, seninătatea existenței..

—Julie! Tresări. Mark o striga de pe marginea piscinei. De emoție, înghiți, fără să vrea, o gură de apă, astfel că urcă scara tușind. Se opri în fața bărbatului care o aștepta. Era Max Friend, arătând superb în șortul său verde.

—Bună ziua, Max, spuse ea, încercând să-și mascheze decepția.

—Marile spirite se întâlnesc! Ești mai frumoasă ca oricând, draga mea Julie. Mă fascinezi! Ce păcat că ne-a întrerupt aseară Marele Șef... Aveam încă atât de multe să-ți spun...

—Ești un palavragiu incorigibil!... Dacă n-ai nimic împotriva, m-aș duce să mă întind o clipă, declară ea, îndreptându-se către șezlong.

—Excelentă idee! Aduc ceva de băut. Reveni apoi cu două pahare mari cu suc

de lămâie verde și se instala alături de ea.

Sorbind din băutura răcoritoare, Julie își plimbă privirea peste cei ce se scăldau.

—Îl cauți pe patron? L-am văzut adineauri, în compania fermecătoarei Liz Walker. Fără îndoială, vorbeau despre frumoasele timpuri trecute.

—Ce vrei să spui? întrebă ea fără să vrea.

—Nu știi? A, da, ești nouă printre noi. Mark și Liz au trăit o mare pasiune în timpul ultimei noastre conferințe, acum șase luni, la Geneva. Toată lumea credea că o să se termine în fața ofițerului stării civile... Și apoi, deodată, am aflat că Liz s-a măritat cu Harry Walker.Începu să râdă.

—Mi-e greu să mi-1 închipui pe Mark cu inelul pe deget! Liz a preferat varianta sigură. A venit aici, probabil, sperând să reînoade legătura cu Mark. Bănuiesc că s-a crispat văzându-te pe tine.O bătu apoi ușor pe mână.

—Mark ar fi un tâmpit dacă, având alături o fată ca dumneata, s-ar mai uita în altă parte... Sunt convins că între ei totul a luat sfârșit. Dar...

Se întrerupse fluierând ușor.

—... Poate că nu..., sfârși el, insinuant. Julie sesiză privirea lui Max, îndreptată spre alee. Mark și Liz Walker se plimbau încet apropiindu-se de hotel. Arătau bine împreună. Agățată de brațul lui, cu capul sprijinit de umărul acestuia, Liz Walker îi arunca, din când în când, priviri provocatoare, la care Mark răspundea zâmbind. Păreau îndrăgostiți unul de celălalt. Văzându-i astfel, Julie avu impresia că i se înfinge un pumnal în inimă. Să fie gelozie?... Faptul că Mark o invitase la masă și că o sărutase, nu însemna că el îi aparținea. N-avea nici un drept să fie geloașă. Gelos putea fi doar Harry... Dar, în lumea bună, soții se prefăceau deseori a nu vedea escapadele amoroase ale soțiilor.

—A fost bună baia, Julie? întrebă Mark, oprindu-se în fața ei și desprinzându-se de Liz. Mi-ar fi plăcut să-ți țin companie, dar, cineva trebuie să și muncească, spuse el, zâmbind. Max, te căutam... Robert ar vrea să discutați despre contractul cu Germania. Poți să vii?

—Sigur, șefule.Se ridică și, după ce salută cele două femei, pe jumătate respectuos, pe jumătate zeflemitor, îl urmă pe Mark în direcția hotelului. Liz se așeză cu grație în șezlongul pe care tocmai îl eliberase Max. Cu pleoapele strânse, Julie spera să nu înceapă conversația... Ce păcat!

—Ce mai face prietenul dumatăle? întrebă deodată frumoasa ei rivală. Cel de la spital... Mi-a povestit Mark.

—Îi merge bine, mulțumesc.Cel puțin, părea că vrea să rămână pe teren neutru.

—Probabil te-ai mai liniștit...

—Foarte mult, da.

—Ce ghinion! reluă doamna Walker, întorcând spre Julie o privire glacială.

După o scurtă tăcere, cu o încetineală studiată, reluă:

—Și ce decepție îngrozitoare pentru dumneata, nu-i așa?

—Mai ales pentru Tom, ripostă ea, exasperată de tonul plin de subînțelesuri ale acelei vipere.

—Înțeleg... Noroc de Mark, care te-a luat sub aripa lui protectoare!...

—Mark a fost foarte cumsecade, ripostă Julie.

—Cumsecade?... spuse Liz râzând ușor disprețuitor. «Cumsecade» nu cred că este termenul cel mai potrivit pentru a-l defini pe Mark... Mark n-are inimă.

Julie se îndreptă în scaun, nervoasă.

Fiecare cuvânt al femeii de lângă ea semăna cu un șuierat. Îi transpira răutatea prin toți porii.

—Nu mă interesează inima lui Mark Preston, spuse ea. Sunt aici ca să reprezint firma lui Tom Larck, iar raporturile mele cu Mark sunt strict profesionale.

—A, da? Atunci, pentru binele dumitale, sper ca așa să și rămână.

Lui Julie i se păru suficient. Era prea multă răutate. Ridicându-se brusc, alergă până la bazin și plonja în apa limpede. După câteva clipe, ajunse la capătul celălalt și se îndreptă hotărâtă spre hotel. Ajunsă în cameră, făcu un duș, apoi, înfășurată într-un prosop roșu, se așeză la fereastră. Insinuările lui Liz Walker o obsedau. Îi părea rău că a reacționat ca o lașă. Nu știa să se apere atunci când era atacată. Trebuia să învețe și asta, dacă voia să se impună în lumea afacerilor... Oftă, cu privirea pierdută în albastrul orizontului. Prosopul îi alunecă. Deodată bătu cineva la ușă. Imediat ușa se deschise și intră Mark. Tânăra se repezi la prosopul de baie țipând și încercă să se acopere. Dar prosopul era prea mic și n-o putea ascunde decât parțial, își acoperi sânii cu brațele.

—Ar trebui să înveți să aștepți să ți se răspundă! țipă ea, roșie de furie.

—Ce spectacol aș fi ratat! răspunse el privind-o șagalnic și admirativ. Te-am căutat la piscină, dar nu mai erai acolo.

—Pleacă, ieși afară!

Făcând abstracție de ordinele ei, Mark se sprijini de rama ferestrei. Julie, deși mânioasă, îl sorbea din priviri. Prezența corpului superb, viril, bronzat, trezea în ea senzații tulburătoare. Ce mult i-ar fi plăcut să-și sprijine obrazul de torsul puternic, să se atârne cu brațele de gâtul său...El o privi surâzând.

—Nu fi pudică... Toate femeile se plimbă așa pe plajele din împrejurimi.

Julie era de acord, pe o plajă, da, dar nu într-o cameră, singură, în preajma celui mai seducător bărbat de pe planetă.

—Te căutam ca să te invit la o mică plimbare, continuă el. Am lucrat destul astăzi și am reușit să închiriez o mașină până sâmbătă. Îmbracă repede cu ceva corpul ăsta divin și la drum! Să ne oferim obrazii și pletele mângâierilor soarelui și vântului. Julie deja se imagina ghemuită lângă Mark, pe locurile din față ale unei mașini decapotabile, scăldată în lumină, cu părul fluturând în bătaia brizei... Ca într-un adevărat clip publicitar! Aproape că simțea parfumul discret al trupului lui. Era pierdută, dar se supuse.

—De acord, spuse. Dar cu o condiție: să ieși în timp ce mă îmbrac.

—Dacă trebuie neapărat... Te aștept afară.

După zece minute, se urca alături de Mark, într-o luxoasă mașină sport, de culoare roșie. Mașina aparținea directorului agenției de închirieri, care, nereușind să satisfacă dorința exigentului client, sfârșise prin a-i ceda propria mașină, pe o perioadă de trei zile.

—Unde mergem? întrebă ea.

Regretă imediat o întrebare atât de stupidă. Tot ce conta era ca ei doi să fie împreună. Oricine rezista cu greu unor asemenea tentații, în plin Acapulco.

—Nu prea departe. Mergem mai întâi în golful Puerto Marques. Putem face și o baie acolo... Vreau să-ți mai arăt și alte lucruri. Sper că vom avea timp... Am promis lui Annie Goodall că vom cina împreună.

După-amiaza era de vis. Totul era învăluit într-o lumină aurie, legănat de un vânt leneș. Lui Julie îi era teamă să nu se risipească totul, dintr-o dată, ca într-o vrajă. Se opriră pe plaja Puerto Marques, mult mai mică decât cea din Acapulco și mai puțin frecventată. Alergară mână-n mână, până la marea limpede și fascinantă. Apa era caldă, lăsându-le senzația că alunecau pe mătase.

Bună înotătoare, Julie se îndepărtă rapid de țărm. Când se întoarse pe spate ca să se odihnească, simți chiar în spatele ei prezența lui Mark. O prinse cu o mână de șold și rămaseră mult timp înlănțuiți astfel. Trupul îi exulta de o bucurie primitivă, pe care n-o mai simțise până atunci.

Întorși pe plajă, se întinseră la soare.

—A fost fabulos, spuse Julie copleșită. Nu înțeleg de ce strămoșii noștri au ales părăsirea mediului marin și stabilirea pe pământul atât de pustiu...

Mark începu să râda.

—Pentru că, după părerea ta, viața în apă ar fi ușoară, nu? Dar ce te faci cu răpitorii? Ridicat într-un cot, se întoarse spre ea, mimând clănțănitul unor fălci imense.

—Eu te-aș fi ronțăit cu plăcere... Apoi își lipi gura de a ei. Îi mușcă buzele,

o sărută cu tandrețe... Când se desprinsese de ea, Julie avea răsuflarea tăiată.

—Bine, bine... Am înțeles, rosti ea gâfâind, viața de pește nu era o bagatelă.

El se strâmbă.

—Ce vrei să spui? Nu apreciezi sărutările mele? Mai putem încerca...

Îi ridică bărbia cu un deget, apoi îi mângâie gâtul, umerii... Rostogolindu-se, Julie reuși să scape. Îi era teamă de el.

—Care-i continuarea programului? întrebă ea, ridicându-se.

El îi răspunse zâmbind:

—Ca să fiu sincer, mă gândeam la altceva... Da, bine, hai să plecăm!

Înainte de a urca din nou în mașină, făcură popas în fața unui bar și comandară două sucuri de fructe cu gheață. Sprijinită cu spatele de trunchiul unui palmier zgrunțuros, cu ochii închiși, Julie își bău paharul dintr-o înghițitură.

—Dumnezeule, ce bine e! exclamă, în timp ce-și plimba limba peste marginile paharului.

—Mă uit la tine și nu recunosc asistenta rece și distantă de ieri dimineață, șopti el afectuos. Acapulco ți se potrivește de minune...

—Crezi?... Să știi că mă gândesc permanent la munca mea. Aș vrea atât de mult să te fi hotărât în privința ajutorului pentru Tom!

—Loialitatea ta față de omul acesta mă depășește, domnișoară Neil. Spune-mi, te-ai gândit la eventualele transformări pe care le-ar suferi firma în cazul în care o integrez grupului meu?

—Păi, o să ne extindem, o să avem mai mult personal...

—Nu-i chiar așa simplu. Toată partea administrativă va fi girată de birourile mele din Londra, draga mea. De unde rezultă că nu va mai fi nevoie de tine. Oricum, mă voi strădui să-ți găsec un loc de muncă în altă parte...

—Sper că glumești, reuși cu greu să spună.

—Deloc.

—Tom nu se va putea descurca fără mine...

—Zău? Crezi că va ezita mult timp între a te păstra și a-și salva întreprinderea? Nu fi naivă... Deocamdată n-am hotărât nimic... Mă mai întâlnesc și mâine cu un alt candidat. Julie privea năucită.

—Spune-mi ceva... De ce ai luptat atât pentru succes, pentru bani?

—Nu știu ce motive au congenerii mei... Dar eu știu perfect de ce am alergat așa mult după succes!

—Spune!

—Dacă vrei... Părinții mei au murit când aveam trei ani. Înecați - am aflat mai târziu - pe când se scăldau în ocean. I-a luat un curent puternic și nu i-a mai

văzut nimeni. Autoritățile au încercat să-mi găsească familia și în Statele Unite și în Mexic... Nu mai aveam pe nimeni. Am fost plasat într-un orfelinat, unde am fost destul de nefericit. Dar, când trăiești așa, ai tendința să-ți dezvolți rapid partea combativă a personalității. Doar dacă nu se șterge, dacă nu devii insignifiant și docil... N-a fost cazul meu și cred că eram o veritabilă teroare.

Așezat pe nisip, cu brațele în jurul genunchilor, avea privirea pierdută în gol. Când își reluă povestea, ai fi spus că-și vorbea sieși.

—Cred că totul s-a schimbat în ziua adoptării mele. Aveam unsprezece ani. Mătușa Brenda și unchiul John, așa le spuneam eu, îmi ofereau ceva ce eu nu mai cunoscusem: un cămin. Au făcut totul pentru mine. Și, totuși, n-aveau mulți bani... Din sacrificii în sacrificii, mi-au creat totuși posibilitatea să merg la universitate, apoi să obțin acțiuni într-o mică afacere de aparate electro-casnice... Prăjitoare de pâine și uscătoare de păr, iată cu ce-am debutat! Dar aveam în mine dorința de a ajunge pe primul loc. Mai mult, aveam o datorie față de părinții mei adoptivi, voiam să le mulțumesc pentru bunătatea și generozitatea lor... în timpul anilor ce au urmat, am lucrat din greu. Am învățat o mulțime de lucruri, mai ales arta de a cumpăra și a vinde la timpul potrivit... Iată, asta-i tot ce voiai să știi?

—Și... Cum au reacționat ei în fața reușitei tale? Trebuie să fie foarte mândri de tine!

—Da... Cel mai ciudat este că nu vor să accepte nimic de la mine, tocmai acum, când le pot oferi orice. Preferă să rămână în căsuța lor de la Cheltenham și să trăiască așa cum au făcut-o întotdeauna. A, da! Vara trecută am reușit să le plătesc o croazieră de o lună. Au fost încântați.

- Începu să râdă, înduișat. Apoi, ridicându-se dintr-un salt, îi întinse mâinile.

—Hai, vizita n-a luat încă sfârșit. Vreau să-ți arăt un aspect cu totul diferit al regiunii acesteia.

Fără a-și face probleme, luă mâna care i se întindea și îl urmă. Avea impresia că l-ar putea urma până la capătul lumii.

—Te duc la plaja de la Revolcadero, o informă el. Se poate ajunge acolo cu mașina, pe un drum cu pietriș, dar știu un mod mai original: vom închiria o barcă, dacă vrei și cu pilot, și o vom lua, prin junglă, în susul unui curs de apă ce ajunge la plajă. De acord?

După luminile vii ale litoralului, după scânteierile mării și sclipirea nisipului alb, râul părea misterios și aproape neliniștitor. Barca mică își croia drum printre lianele și crengile care atingeau apele întunecate. În jur, vegetația era atât de densă, atât de intensă, încât o simțai într-adevăr fremătând de viață. Dincolo de

aceasta, papagalii își aruncau nota lor de culoare vie asupra fondului înverzit și și luau zborul țipând, la trecerea lor.

Deodată, Julie scoase un țipăt și se lipi cu totul de Mark.

—Ce-i asta? șopti ea, arătând cu mâna un animal ciudat ce stătea pe un trunchi de arbore, la marginea apei.

Verzuliu, lung de cel puțin cincizeci de centimetri, nu avea un aspect prea atrăgător. Sub fălcile strâmbe îi atârnavă niște fanoane, iar pe spinarea solzoasă i se ridica o coamă ascuțită. Oribilul animal îi fixa pe intruși cu ochii lui mici, adânciți în orbite, cu o expresie rău-voitoare care o făcu pe tânără să se sperie.

—Avem noroc, răspuse Mark. E o iguană. Mi-ar plăcea foarte mult să o observ mai de aproape. Dar creatura le întoarse spatele. Cu o bătaie puternică din coada mare, dispăru în desiş.

—Uf! exclamă Julie cuibărindu-se în brațele lui Mark. Nu mă așteptam la așa o întâlnire! Ai fi zis că-i scăpat din preistorie! E periculos?

—Nu, deloc. Le este foarte frică de oameni.

—Din fericire! suspină ea încercând să-și reia locul.

Dar Mark o ținea înlănțuită zdravăn și ea sfârși prin a se abandona acestui act de posesie. Căldura obrazului lipit de tâmpla ei o umplea de o minunată stare de fericire. Cel puțin, sper că nu există crocodili! se interesă ea.

El o strânse și mai tare și zâmbi.

—Chiar dacă ar fi, sunt aici ca să te apăr, Doamnă a Gândurilor mele!

Ajunseră la un ponton din lemn. Acolo însoțitorul lor se instala la umbră ca să-i aștepte, în timp ce, ținându-se de mână, ei se îndreptau spre plajă.

Aceasta dădea chiar spre larg. Sufla un vânt violent și valuri mari se rostogoleau pe nisipul alb cu un vuiet de furtună. Jerbe de spumă își luau zborul spre cerul albastru, conferind decorului o sălbăticie impresionantă. Mark și Julie se plimbară pe malul apei lăsându-și fețele pradă pulberii fine de apă, sărind ca niște copii pentru a evita valurile ce se rostogoleau până la ei. Când o luă de talie, tânăra nu schiță nici un gest de apărare, atât i se păru de normal. Îl imită cu o completă naturalețe. Împreună, semănavă cu orice pereche de îndrăgostiți...

—Ce frumos e! exclamă ea deodată, ridicându-și privirea spre însoțitor. Nu mă așteptam la așa niște contraste!

Cu părul în dezordine, cu fața senină în vânt, Mark mergea cu un pas nonșalant și, în același timp, hotărât. Își fixă privirea gravă în depărtare, cu un zâmbet ușor pe buze... Contemplându-l, inima lui Julie începu să bată mai tare.

«Dumnezeule», se gândi ea. «Doar nu sunt pe cale să mă îndrăgostesc! Nu la capătul a două zile!»

Oare îi citea gândurile? Aplecându-se spre ea, îi depuse pe buze un sărut de o delicatețe infinită. Un sărut cu gust sărat.

După un pahar la bar cu Mark și câțiva dintre acoliții lui, ea urcă în cameră să se pregătească. «Îți acord trei sferturi de oră», îi spusese Mark, cu un aer de mare senior. De-abia dacă-i ajungeau.

După ce făcu un duș, își scoase de pe umerăș rochia de satin ivoriu, pe care nu îndrăznise s-o poarte în ajun, și se îmbracă. Materialul i se lipea de formele senzuale, nuanța deschisă scotea în relief tenul ei bronzat... Rezultatul depășea cu mult speranțele ei. De fapt, ținuta asta nu avea nimic șocant. Era suficient să te simți bine pentru a o purta cu grație.

În schimb, trebui să-și refacă de trei ori machiajul pentru a fi cu adevărat satisfăcută, în sfârșit, ajunse la efectul dorit: pielea îi părea luminoasă și plăcută ca mătasea, privirea avea o adâncime misterioasă care nu-i displăcea deloc... Puțin ruj pe buze, un pieptăn prin buclele brune, lăsate, de data asta, în voia lor. Surâse imaginii reflectate, mulțumită de rezultatul obținut. Inutil să se amăgească: își controla aspectul cu singurul scop de a-i place lui Mark. Deci, nu degeaba. Exact la ora opt, el bătu la ușă.

—Intră!

—Vezi, învăț repede! spuse el, intrând în încăpere. De cum o zări, se bloca:

—Dumnezeule, ce frumoasă ești!

—Mulțumesc. Nici tu nu arăți rău. Pantaloni negri, cămașă ocru, părul negru strălucitor... Semăna cu un erou din filmele de aventuri.

—Pot să pun mâna? întrebă el, apropiindu-se.

Și și-o puse pe șoldul tinerei, dar atât de ușor, atât de tandru, încât Julie fremăta. Apoi îi atinse buzele cu o fluturare de sărut:

—Să mergem... Altfel, nu mai răspund de mine.

Ea își luă poșeta, șalul, și-l urmă pe culoar. Prezența lui Mark la câțiva centimetri de ea, căldura mâinii lui pe umăr, o făceau moale ca o păpușă de cârpă... Cum avea să se desfășoare seara? N-o să aibă deloc ocazia să-și dea frâu liber dorințelor... Din fericire!

—Tare mi-e teamă că întâlnirea noastră va fi plictisitoare la culme, declară Mark, ca și cum i-ar fi urmărit șirul gândurilor. Aș fi preferat să fiu singur cu tine... dar n-am inima s-o dezamăgesc pe sărmana Ann.

Când ajunseră la restaurant, ceilalți invitați erau deja instalați. Cei doi bărbați se ridicară să o salute, în timp ce Ann se îndrepta spre Julie cu mâinile întinse:

—Iată-vă, în cele din urmă! exclamă ea, în culmea fericirii. Mi-era frică să nu se fi întâmplat ceva în ultima clipă. Mark, vino lângă mine. Și dumneata, Julie, ia loc între Bill și Raymond.

Tânăra îl cunoștea pe acesta din urmă pentru că-i răspunsese, în ajun, la nenumărate întrebări. Înalt, foarte slab, nu avea nimic dintr-un om de societate. Și, ceea ce nu aranja deloc lucrurile, era însoțit de asociata lui, doamna Bradley. Singura «directoare-femeie» a grupului Preston, se credea obligată, pentru a se impune mediului acesta masculin, să se deghizeze în bărbat: veșminte pe cât de închise, pe atât de stricte, părul gri tuns scurt, o voce înfiorător de incisivă... Severitatea cuplului lor te înfiora.

Masa fu apăsătoare din toate punctele de vedere. Ann optase pentru un meniu american și Julie înghiți cu greutate o hrană prea bogată, prea abundentă. Din punct de vedere al conversației, n-a fost deloc mai bine: Raymond Dobson părea incapabil să abordeze alt subiect decât dragile lui afaceri... în ce-1 privea pe Bill, încercă să destindă atmosfera cu glume care nu distrau pe nimeni. Din când în când Julie se uita spre Mark «Ce ți-am spus eu? părea el să suspine și trebuia să întoarcă privirea pentru a nu izbucni în râs.

—Spectacolul ar cam trebui să înceapă, anunță, în cele din urmă, Bill. Să ne apropiem de terasă.

Lângă balustradă, Mark o lăsă pe Julie să treacă în fața lui și o înconjură cu brațele. Inevitabilul frison ce urca în ea de fiecare dată când o strângea, îi invadea corpul ca un val.

—De unde... de unde plonjează? întrebă ea, tulburată.

—De pe stânca aceea de sus, răspuse el, arătându-i-o cu degetul.

Tânăra își ridică privirea spre cei doi versanți abrupti ai falezii, despărțiți de o strâmtoare foarte îngustă. Luna își făcuse apariția și, în lumina ei, pietrele păreau negre, și amenințătoare.

«Doamne, sper că n-au de gând să se arunce în abisul ăsta», gândi ea, cuprinsă de amețală. «E imposibil!»

—Găsesc asta înnebunitor de excitant. Dumneata nu? exclamă Ann Goodall, aplecându-se spre ea. Băieții ăștia sunt atât de înfierbântați! Mi s-a spus că plonjează de la patruzeci de metri, drept către stânci. Dacă fac o eroare de apreciere și ratează valul...

Se întrerupse pentru a verifica efectul produs asupra auditoriului, apoi adăugă, cu o licărire curioasă în privire:

—... E moarte instantanee. Dar, sigur, asta nu se întâmplă niciodată, nu-i așa, Mark?

—Sper că nu, răspunse el sec.

Julie era înghețată. Acolo sus, pe cornișă, se vedeau mișcându-se siluetele câtorva bărbați. Unul din ei ținea în mâini o torță. Tânăra măsură din priviri peretele falezei, din vârf și până la suprafața întunecată a mării. Prăpastia îi dădea amețeli.

De când nu mai simțise senzația asta detestabilă? Probabil că de ani de zile. De fapt, de la o vacanță petrecută cu părinții ei în Cornwall. În toiul sejurului, un băiețel căzuse de pe o faleză și se zdrobise de stânci, murind pe loc.

La hotel, se vorbise mult despre amănuntele dramei. Impresionată, Julie refuză, timp de mai multe zile, să iasă din casă. Prin mintea ei nu înceta să treacă, exact ca într-un film, fiecare etapă a scenei cumplite: copilul care se juca fără grijă, marginea înșelătoare a falezei, oroarea și căderea interminabilă... și, jos de tot, stâncile înspumate, bătute de valuri. Plânsese mult, neputându-și stăvili lacrimile. Și iată că acum, totul reîncepea pe terasa unui mare restaurant mexican. «Hai!» se încuraja ea. «Știu ei ce fac, doar au experiență... Nu li se va întâmpla nimic!» Ridică ochii spre cornișă. Un murmur parcurse mulțimea spectatorilor.

—Vai, priviți! strigă Ann, Goodall, o să plonjeze cu torța aceea în mână! O să... Exact atunci, o siluetă minusculă se aruncă de sus și plonja, cu brațele întinse, însoțită de flacăra torței, spre apele negre. Apoi altul, și-apoi altul... Julie își ascunse brusc fața în umărul lui Mark, ca un copil terorizat.

—Nu... Nu pot să mai văd..., murmură ea, epuizată de emoție. Cred că o să mi se facă rău.

Dinții îi clănțăneau, respira sacadat. De undeva de deasupra ei, îi parveni vocea lui Mark, caldă și blândă, nespuse de înțeleghătoare.

—Totul e în regulă, puștoaico. Hai să plecăm de aici!

Ea n-avea să știe niciodată cum reușise s-o scoată din restaurant, să ajungă la parcare și s-o urce în mașină. Prăbușită pe locul ei, palidă, începu să plângă.

—Sunt dezolată, sughiță ea. Îmi revin imediat

—Ssst, draga mea Julie, taci! Liniștește-te, nu te mai gândi la nimic.

O ținu strâns la piept, până când i se domoliră suspinele. În sfârșit, reuși să-și ștergă ochii și să-și întoarcă fața spre el, zâmbindu-i.

—Sunt ridicolă, nu-i așa? El dădu din cap. Trăsăturile lui erau pătrunse de o bunătate pe care ea nu o cunoștea încă.

—I se poate întâmpla oricui, cu atât mai mult cu cât ești o fire impresionabilă. Julie râse ușor.

—Eu sunt o fire impresionabilă? Nu știam...

—Poate nu te cunoști foarte bine. În fond, nu ești decât o fetiță dezorientată. O fetiță care are nevoie să fie luată de mână ca să i se arate drumul. Hai să ne întoarcem. Îi ridică bărbia cu un deget și o privi adânc în ochi.

—De acord?

—Bine. Mark o sărută ușor, apoi se instala la volan.

Da, se simțea mai bine. Trebuia să recunoască, el avea dreptate. Nu era decât o puștoaică dezorientată. Dar ce mai conta acum? Niciodată în viață nu mai cunoscuse o astfel de beție.

CAPITOLUL 7

Ai nevoie de un întăritor, declară Mark, deschizând ușa ce ducea la barul hotelului.

—A, nu! Nu aici, îl rugă ea. Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni. Arăt îngrozitor... El se opri și-i zâmbi.

—Deloc. Și orice-ai face, vei fi la fel de drăguță. Dar, dacă vrei, urcăm în camera mea. Am o sticlă de coniac, ce zici?

«Sunt nebună, repetă tânăra în ascensorul care-i transporta. E o nebunie să-l urmez în felul ăsta. M-arunc în cușca cu lei.» Mark deschise ușa camerei și se dădu deoparte, făcând o reverență comică.

—Iată bârlogul lupului cel mare și rău! Teama ei era, deci, așa de vizibilă? În timp ce ezita în prag, el îi puse o mână pe braț și o trase cu blândețe în interior.

—Hai, n-am intenția să te violez, dacă de asta ți-e frică. Promit solemn să nu încerc nimic din ce nu-ți face plăcere, nici să nu te forțez la nimic. Te-ai liniștit?

—Un pic, murmură ea tulburată, înaintând în încăpere. Mark închise ușa și-i arătă marea canapea din fața ferestrei.

—Ți-am stricat seara... zău că-mi pare...

—Nu trebuie. Am asistat de prea multe ori la acele spectacole curajoase. Îmi place mai mult să fiu aici, cu tine! Spune-mi, întotdeauna ai avut amețeli?

—Nu-i vorba de o amețeală propriu-zisă. E stupid, știu, dar mi-e frică pentru alții, chiar și când se apleacă pe fereastră.

Groaza o invadea din nou. Palidă, cu mâinile crispate pe pahar, închise ochii.

—Numai atât?

Julie își ținuse întotdeauna ascunsă adânc în suflet amintirea dureroasă a copilului din Cornwall. Niciodată nu reușise să povestească cuiva despre el. Totuși, în seara aceea, cuvintele veneau de la sine.

—Era un băiețel rotofei, cu părul roșu, zburlit. Avea un bluzon imens...

I se puse un nod în gât și, deși încercă din răputeri să și le rețină, lacrimile începură să-i umezescă obrazii.

Brațele lui Mark o învălură cu tandrețe. Imaginea copilului dispăru ușor, iar apoi, nu mai rămase decât căldura corpului de lângă ea, mângâierea răsuflării lui Mark în părul ei. Un val imens de dorință i se răspândi prin trup. Își întinse mâinile spre el.

—Mark, șopti ea, Mark... Te rog... Ridicând capul întâlni privirea întunecată a ochilor lui negri, strălucind sub genele imense.

Era atât de aproape, încât ardea de nerăbdare să-i simtă buzele lipite de ale sale. El se ridică și-o trase spre el. O sărută...

Un sărut lacom, senzual, amețitor. Mâinile lui se desfăcură larg pe spate și, foarte încet, îi desprinse bretelele rochiei mătăsoase, care alunecă dezgolindu-i sânii. Buzele lui îi căutară din nou gura dulce ca miezul zemos al celui mai gustos fruct. Julie primi cu un geamăt de plăcere mângâierea buzelor lui pe pielea catifelată. Rochia de ivoriu căzu ca o corolă în jurul picioarelor. Julie rămase goală sub privirea lui fascinată.

— Te doresc, Julie, șopti el. Să mă primești în tine, să fac parte din trupul tău.

Julie își ridică brațele, agățându-se de umerii lui. Mark o ridică cu delicatețe și o așază pe pat. Senzuală, voluptoasă, ea se întinse tremurând, închise ochii și așteptă, îl iubea, îl iubea cu adevărat și i se oferea în deplină cunoștință de cauză, întregul trup îi ardea.

Deschise ochii și îl privi cum se dezbracă, în lumina palidă a veiozei, ascunsă într-un colț de încăpere. În jocul de umbre, părea o statuie vie.

Mark se întinse alături de ea. Imaginea trupului ei atât de feminin îl ameți. O acoperi cu trupul lui încet, treptat, în așa fel ca ea să nu se simtă sufocată. Îi lăsă corpul să-i absoarbă greutatea. Un șir de sărutări fierbinți pe trup și pe sâni o făcură pe Julie să și-l apropie mai mult. Își freca picioarele neîncetat de coapsele lui tari. Degetele ei începuseră să se plimbe cu curaj pe șoldurile lui puternice.

Mark se strecură între genunchii ei. Degetele îi alunecară peste abdomen, descoperind acel tainic loc catifelat ca o mătase udă. O pătrunse ușor, risipind astfel cele mai adânci mistere ale feminității ei. Deveniseră un singur trup, o singură ființă. Atinseră paroxismul plăcerii împreună, într-o cascadă de stele, nesfârșită. Rămaseră nemișcați mult timp, unul în brațele celuilalt, în timp ce li se domoleau bătăile inimilor.

—Te iubesc, domnișoară Neil, îi șopti Mark la ureche.

—Și eu, domnule Preston, suspină ea copleșită, cuibărindu-i-se la piept.

Când se trezi, a doua zi dimineată, soarele deja dansa prin încăpere. Mark, îmbrăcat impecabil, stătea lângă pat.

—Trezește-te, Frumoaso din Pădurea adormită. E timpul să ne întoarcem la realitatea cea crudă... Reuniunea începe la zece. Tânăra se ridică cu greu.

—Niciodată nu am dormit așa mult! exclamă ea în timp ce căsca. Am dormit aproape unsprezece ore... E o nebunie!

Julie își sorbea cafeaua, privind-o gânditoare. În dimineata aceea, îi părea aproape străin. Ce puteau reprezenta câteva clipe de plăcere pentru un bărbat cu experiența lui?... Întâlnise, cu siguranță, sute de femei, una mai frumoasă ca cealaltă, toate cu mult mai atrăgătoare decât ea.

—Trebuie să asisti la reuniune, anunță Mark fără să o privească. Pentru a-ți savura victoria... Voi anunța vestea...

—Vrei să spui că ai hotărât în privința firmei lui Tom?

—Exact.

—Magnific! Oh, ce bucuroasă sunt! Se simțea în al nouălea cer. Mark se apropie de pat, zâmbind șăgalnic.

—Nu prea aveam altă soluție, după noaptea pe care am petrecut-o împreună, nu-i așa? Să știi, dragă Julie, corupția e foarte importantă în lumea afacerilor...

Începu să râdă, apoi, luând-o în brațe, o ridică din așternut.

—Ai câștigat, dar acesta nu-i un motiv ca să lenevești. Îți dau un sfert de oră să te pregătești, nici un minut mai mult

—Promit! răspunse ea veselă, repezindu-se în baie. Îi plăcea să creadă că noaptea pe care tocmai o petrecuseră împreună n-avea nici un rol în luarea acestei hotărâri. Mark Preston nu era omul care să se lase influențat de astfel de detalii. Euforia ei persistă tot timpul reuniunii. Stătea în dreapta lui Mark și-l putea observa în voie în timp ce, în largul lui, el deschidea dezbaterile. Dacă întindea mâna, îl putea atinge. Dacă-și ridica privirea, îl putea vedea. După reuniune, vor pleca din nou în căutarea aventurii... Și, după marele dineu de adio, fără îndoială că vor face din nou dragoste.

Reveni pe pământ. Mark tocmai anunțase integrarea firmei Lark în grupul Preston.

—Julie se poate felicita, concluziona el. O să fiți de acord cu mine că-i poate fi lăudată eficacitatea. Mai mult, a reușit să se adapteze hoardei noastre, cu o rapiditate remarcabilă.

În aplauzele călduroase, tânăra nu îndrăzni să-și ridice ochii, evitând astfel privirile curioase îndreptate spre ea. La prânz, fu instalat un bufet în salonul vecin. Julie fu asaltată de toți cei care doreau s-o felicite.

—Parcă aş fi un star! mărturisi ea, încântată de succesul ei.

Mark luă două cupe de şampanie de pe unul din platouri.

—Avem ce sărbători, nu-i așa? murmură el, oferindu-i o cupă. Văzând că roşeşte, izbucni într-un râs copios. Apoi adăugă, şoptindu-i la ureche:

—Hai să mergem repede să mâncăm! În curând, n-o să mai rămână nimic.

În timp ce mâncau, Mark o anunţă:

—Reuniunea o să mai dureze puțin. Dacă nu vrei să asişti, nu te formaliza... E vorba doar de o simplă chestie de rutină. Julie surâse ușurată:

—După şampania asta, aş dormi puțin. Mark îi zâmbi, privind-o adânc în ochi.

—Nu așa au început toate?... M-am îndrăgostit de tine când mi-ai adormit în brațe. Julie crezu că nu auzise bine. Pronunțase el într-adevăr, acele cuvinte? îi era frică să-1 privească. Glumea?

—Te descurci singură? continuă el.

—Da. Mă voi odihni puțin...

—Da, e o idee excelentă. Speram să ne petrecem după amiaza împreună, dar mi-e teamă că nu voi avea nici o clipă liberă. Oricum, ne revedem la dineul de despărțire. Voi avea grijă să fim plasați unul lângă celălalt

Un bărbat trecu pe lângă ei. Mark îl strigă:

—Peter, ai o clipă liberă?

Julie îi părăsi pe cei doi și se îndreptă spre cameră. Se întinse pe pat și rememora fiecare amănunt din sejurul paradisiac, oferit de Mark. își repeta mereu: «Te iubesc, Mark!». O cuprindea încet o toropeală dulce. O scoase din somnolență un zgomot ușor ce venea dinspre camera alăturată.

Deci, Mark se întorsese mai devreme decât se aștepta. Cu inima bătându-i puternic, se ridică și îmbracă un capot lejer. Simțea nevoia să-1 vadă, să-1 atingă, îi era dor de mângâierile lui... Deschise ușa și se strecură pe culoar. Imediat auzi un zgomot de pași. Se apropia cineva. Lipită de perete, nemișcată, o văzu pe Liz Walker venind spre ea. Într-un combinezon verde de amandă, cu părul roșu aureolându-i fața, Liz părea mai frumoasă ca oricând. Când ajunse aproape de ușa lui Mark, o zări pe Julie.

Umbra unui surâs i se contura pe buzele fardate cu grijă.

—Ce faci aici? Ai treabă cu Mark?

Liz făcu o mișcare senzuală în urma căreia i se întredeschise veșmântul. Julie observă că nu purta nimic pe dedesubt

—Caută-1 mai târziu, te rog! adăugă, cu o voce metalică. Avem ceva de discutat. Și, ca să fiu sinceră, nu mai este nevoie de tine. Ne-ai fost foarte utilă. Mulțumim!

Ușa camerei lui Mark se deschise. Liz dispăru dincolo de ușă, lăsând în urma ei efluviile unui parfum persistent.

Julie se întoarse în camera ei, pășind greoi ca o femeie bătrână. Se prăbuși în fotoliul de lângă pat. În ciuda peretelui despărțitor, destul de gros, se auzea totuși un murmur de voci.

«Trebuie să ies de aici», își spuse mecanic. «Nu vreau să aud... nu vreau să știu nimic.» Se îmbracă în grabă. Auzea râsul lui Mark, apoi râsul lui Liz. Julie și-o imagina pe Liz povestindu-i lui Mark: «Am întâlnit-o în fața ușii pe bleguța ta de secretară. Se pare că planul nostru a reușit de minune, dragă. Harry e convins că ești îndrăgostit de ea până peste cap. Nu bănuiește nimic.»

Deci o mințise. Îl ura, îi ura pe amândoi. La un moment dat, râsul celor doi încetă să se mai audă. Julie își acoperi urechile și se repezi pe culoar. Ieși din hotel fugind. Continuă să alerge până ajunse pe plaja aglomerată. Ar fi vrut să se arunce în apă, dar la liziera valurilor se opri, cuprinsă de un râs nebun. Privi în jurul ei și își dădu seama că acei oameni indiferenți oricum n-ar fi lăsat-o să se înece. Îl disprețuia pe Mark, nu mai voia să moară pentru el. Cât de idioată a putut fi! Hotărârea lui Mark, în ceea ce privește firma Larick, trebuie să fi fost luată încă înainte de a-l invita pe Tom și pe «fermecătoarea lui asistentă» la Acapulco. Povestea cu firmele concurente fusese o simplă invenție. De ce și-ar fi trimis el contabilul la Singleston ca să-i plătească datoriile lui Tom, dacă nu ar fi avut de gând să scoată din încurcătură societatea? Dar a fost nevoie de ea pentru a duce la bun sfârșit scenariul celor doi. Toate vorbele lui frumoase, toate declarațiile de dragoste fuseseră praf în ochi. Da, acum îi era totul foarte clar. Servise de paravan pentru a-i ascunde lui Harry aventura cu Liz. Ce mârșăvie, închise ochii dezgustată.

—Unde alergai așa repede, frumoaso? Julie tresări, privind spre bărbatul de lângă ea. Era Max Friend. Julie își mișcă buzele, incapabilă să rostească vreun cuvânt. Max o luă de braț, invitând-o să meargă câțiva pași împreună. Se plimbau încet pe malul apei, lăsând în nisipul umed urmele pașilor lor.

—Plăcerile dragostei nu durează decât o clipă. Mai ales pentru Mark Preston.

Max avea dreptate. Se aruncase în brațele lui Mark, ajunsese chiar să creadă că el ținea la ea. De vină era doar mirajul acestui Acapulco. A doua zi, urma să-și regăsească, învinsă, lumea ei. Dar asta va fi mâine. Până atunci, trebuia să hotărască cum va decurge azi. Mark Preston ținea în continuare viitorul firmei Lark în mâinile lui. Nu putea, încă, să-l înfrunte, să și-l facă dușman. După noaptea petrecută împreună, el aștepta încă mult de la ea. «O mică dactilografă

de provincie... Partida va fi ușoară», și-1 imaginea Julie vorbind despre ea. Probabil că avea dreptate.

Un val de mânie îi înfierbântă tâmplele. Mândria ei batjocorită se răzvrătea, aprinzându-i în privire o scânteie ucigașă. Și dacă i-ar dovedi contrariul? Dacă l-ar face să creadă că s-a înșelat în privința ei? Ce bucurie ar fi să-1 reducă la tăcere!

—Ar trebui să ne întoarcem, spuse deodată Max, care, surprinzător, până atunci tăcuse. Îți ofer un pahar. De acord?

—Cu plăcere... Dar nu prea am timp: aș vrea să-mi cumpăr o rochie pentru dineul de adio. Ceva frumos și atrăgător.

O rochie care să-i redea încrederea. O rochie care s-o pună pe picior de egalitate cu Liz Walker: elegantă, îndrăzneată... Rolul va fi greu, dar trebuia să reușească. Îi zâmbi lui Max.

—Ce-ai zice să mă însoțești?

—Cum să nu! Doar în seara asta vei fi regina din Acapulco. Soarele deja apusese când intră în cameră, cu o cutie mare sub braț. Îi trebui mai mult de o oră ca să se pregătească. Când, în cele din urmă, își contemplă imaginea în oglindă, se întrebă dacă va avea curajul să iasă astfel îmbrăcată. Fără Max, nu și-ar fi ales niciodată o astfel de toaletă, nici nu și-ar fi cheltuit trei sferturi din banii rămași. Era... extravagant, senzațional și foarte îndrăzneț! Mai ales fusta i se părea șocantă: foarte scurtă, era atât de mulată încât ai fi putut crede că e lipită de piele. Partea de sus? Cu nimic mai cuminte: o haină strânsă pe corp care, de fapt, nu prea era așa ceva, ci, mai degrabă, un asortiment foșnitor de noduri imense de tafta roz petuniu, prinsă de, gât cu o panglică subțire și strânsă în talie cu o centură lată, neagră; ciorapi de dantelă neagră, sandale negre, cu tocuri înalte... Contrastul vizibil al celor două culori se regăsea până și în machiaj: ruj de buze și oje de unghii roz ca petunia; fard de pleoape strugure negru.

Avea nevoie de un reconfortant consistent pentru a obține îndrăzneala necesară.

Tocmai își termina vodka cu oranjadă, când cineva bătu la ușă. Era Mark.

—Totul e în regulă? întrebă el. Se opri brusc, cu sprâncene încruntate, și o studie cu atenție.

—Pentru numele lui Dumnezeu... De unde până unde deghizarea asta?

—Aveam chef de o nebunie. Max mi-a fost consultant.

—Max? Da, îi recunosc gusturile.

—Deci ținuta mea nu-ți place? întrebă ea cu inocență.

—Nu. Nu-i deloc stilul tău, Julie. Deloc... Cu un gest măsurat, ea își depuse câte o picătură de parfum în dosul fiecărei urechi.

—O, nu fi așa demodat! Eu găsesc rochia asta amuzantă. De altfel, totul este amuzant la Acapulco. Nimic din ce se petrece aici nu trebuie luat în serios! Nu știai asta? adăugă cu o privire sugestivă. Trecu prin fața lui și deschise ușa:

—Vii? E cazul să ne întâlnim cu ceilalți. Când ajunseră, Julie se îndepărtă de Mark.

—Ei? Cum mă găsești? îl întrebă ea pe Max, care se apropiase.

—Fabuloasă. Toți bărbații te sorb din priviri, răspunse el admirativ. Cât o privește pe Liz... Nu te uita acum, e verde de gelozie.

Frumoasa doamnă Walker purta o rochie mulată pe corp de un portocaliu viu, foarte decoltată, și cercei imenși care, la fiecare mișcare a capului, aruncau scântei.

—Vax! De o banalitate! comentă Max cu dispreț. Ești de o mie de ori mai senzuală, de o mie de ori mai sofisticată. Îi vei înnebuni pe toți! Privește: se și apropie. Era vorba de trei bărbați, urmați îndeaproape de alți patru. În curând, tânăra fu înconjurată de un grup de admiratori care nu conteneau cu aprecierile. Se străduiau, care mai de care, să-i spună istorioara cea mai nostimă, să-i facă cel mai galant compliment. Chiar și cei care nu-i acordaseră dimineată decât o atenție politicoasă, erau acum la picioarele ei.

Julie râdea, răspundea cu plăcere la toate glumele. În ochii ei căprui, sclipind de veselie și de maliție, nimeni n-ar fi putut depista altceva decât bucuria de a place. Totuși, o altă Julie observa scena: o Julie blazată, rece, calculată. Toți bărbațiiăștia o dezgustau, cu fețele lor roșii, strălucind de sudoare. Cea mai mare parte dintre ei băuseră deja prea mult

—Masa e servită! anunță Mark, care-și făcuse drum către bancheta pe care stătea ea. O luă de braț cu un aer întunecat:

—Ce puneai la cale? întrebă el, conducând-o spre sala în care o masă imensă aștepta convivii. Te-am căutat peste tot

—A, făceam cunoștință mai îndeaproape cu încântătorii tăi colaboratori. M-au primit cu multă căldură și m-au tratat ca pe una de-a lor...

—Nimic de mirare, bombăni el, privind disprețuitor spre nodul de tafta roz care-i mângâia umărul. Nu sunt răi, dar aș prefera să rămâi lângă mine pe tot parcursul serii. Ea îi zâmbi.

—Nu-ți promit nimic! Fuseseră plasați unul lângă celălalt. La dreapta lui Julie, se afla Bill Goodall. Liz Walker era, din fericire, la capătul celălalt al mesei.

Pe fața de masă albă, platourile cu fructe somptuoase alternau cu mari buchete de flori tropicale, roșii, albe și albastre.

—Presupun că-i vorba de un omagiu adus drapelului american, murmură Mark aplecat spre Julie, mângâindu-i pe sub masă genunchiul.

În ea urcă un val de dezgust: aceleași mâini o mângâiaseră și pe Liz Walker, cu câteva ceasuri în urmă. Trădătorul! Dar nu trebuia nici să arate, nici să spună nimic. Acoperindu-i mâna cu a ei, Julie îi răspunse cu o scurtă privire, apoi i-o îndepărtă cu un gest amical. Și ce dineu grozav ar fi putut să fie! Dar era prea tensionată pentru a gusta farmecele serii. Mâncă fără să aprecieze felurile de mâncare rafinate: păsări, sosuri exotice, clătite mici, numite tacos, umplute cu sute de bunătați, deserturi reci, ornate cu bucățele de pepene sau fragi... Nimic din toate acestea nu-i puteau trezi pofta de mâncare. Cât privește vinul delicios, abia dacă gustă un pahar, pentru a nu-și pierde controlul dificil pe care și-l impuse.

În jurul mesei, domnea o ambianță excelentă. Participanții, cu veselia aceea pe care ți-o dă satisfacția muncii împlinite, rivalizau în umor și cuvinte de spirit. Julie râdea în hohote, chiar și atunci când glumele deveneau mai deocheate. De două ori, întâlnește privirea intrigată pe care i-o arunca Mark. Ea-i răspunse prin zâmbete regizate, ce păreau să spună: «E grozav de amuzant, nu?» Trebuia să-și joace rolul cu orice preț: cel a unei tinere moderne, pentru care faptul că și-a petrecut noaptea în brațele unui bărbat nu merită o atenție deosebită și, mai ales, nici un regret.

Avea impresia că dineul nu se va termina niciodată. Un grup de muzicanți și dansatori pigmentă atmosfera cu mișcare și culoare. Perechi înlănțuite începură să se învârtă pe ring, în timp ce lumina scădea în intensitate.

Julie sfârși prin a se ridica. Tâmpilele îi erau frământate de migrenă. Hotărî să și le ude cu apă rece. La toaletă fu ajunsă aproape imediat de Ann Goodall:

—Te-am văzut dispărând... N-arăți prea bine, Julie. Pot să te ajut cu ceva?

—Sunteți foarte drăguță, dar nu-i cazul, încă nu sunt complet refăcută după incidentul de aseară și tot zgomotul ăsta mă epuizează. Urc în cameră să mă culc. Cred că e singurul remediu eficient. Vreți să mă scuzați față de cei ce vor întreba de mine?

—Sigur că da, draga mea. Le voi spune tuturor că ești obosită. Biata de tine, du-te repede să te odihnești!

Pentru a ajunge la ieșire, tânăra trebuie să traverseze ringul de dans. O pereche trecu prin fața ei. Erau Liz și Mark, care dansau îmbrățișați cu dragoste, ignorând complet lumea care-i înconjura.

Mark, care părea prea ocupat s-o strângă la piept pe amanta lui, n-o observă. Harry băuse prea mult și moțăia pe un scaun. Se repezi în hol. Cum era sigur că nu vor ajunge să se întâlnească în seara asta, cei doi amanți profitau de ocazie!

Răcoarea camerei i se păru minunată. Își schimbă ușurată costumația cu o rochie simplă, de bumbac alb. După ce se demachie, se așeză pe marginea patului și așteptă. Pentru ea, comedia încă nu se terminase: desigur că Mark va veni să se intereseze de soarta ei, imediat ce lui Harry îi vor trece vaporii beției...

Doar după zece minute, auzi zgomot în încăperea de alături. Sări în picioare, își puse valiza larg deschisă pe pat și se apucă s-o umple cu gesturi febrile. Sunase ora ultimului act. Bătăi în ușă... Intră Mark.

În ciuda răului pe care i-l făcuse, în ciuda durerii și a mâniei, avu tentația să i se arunce în brațe. Respiră adânc și luă un zâmbet de circumstanță.

—Ann mi-a spus că nu te simți bine. Ce se întâmplă?

—Nimic deosebit. Voiam să-mi fac bagajele pentru a putea pleca mâine dimineață, la prima oră.

—La prima oră? De ce atâta grabă? Mă gândeam c-o să ne întoarcem împreună la New Mexico... Ce-ar fi să luăm avionul de după-amiază?

Ea scutură din cap și-i zâmbi.

—Nu, îmi pare rău. El se apropie și o luă de talie.

—Julie? spuse el cu blândețe.

A, nu! De data asta nu se va mai lăsa prinsă în mrejele lui! Julie se desprinse de el surâzând și începu să-și împăturească meticulos rochiile de pe pat.

—Știi, trebuie neapărat să-mi fac bagajele... Trăsăturile lui Mark se întunecară.

—Ce se întâmplă, Julie?

—Nimic, îi răspunse ea, răsfățată. Totul merge de minune! Am obținut în această călătorie tot ce doream.

Chipul lui Mark devenise ermetic. Julie avea din nou în fața ei pe acel Mark Preston de la prima lor întâlnire, în biroul de la Singleston. Acel Mark Preston pe care îl detestase la început.

—Pentru că m-am hotărât în favoarea firmei Lark?

—Da. Urmă o tăcere lungă. Julie continua să aranjeze rochiile în valiză, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor.

—Și ce se va întâmplă cu noi, Julie? întrebă el cu o voce stranie. Pentru tine n-a însemnat nimic noaptea trecută? Ea începu să râdă, satisfăcută.

—Oh, a fost fantastic! Ești un amant minunat, Mark. Dar probabil că ți s-a mai spus asta... Și apoi, pentru a-l salva pe Tom, eram în stare de orice.

Mark deveni palid.

—Asta înseamnă că... că tu ai premeditat totul? Ai încercat să mă seduci doar ca să înclini balanța în favoarea firmei Lark?

—Cam așa ceva... Chiar tu ai spus-o, corupția este o pârgă importantă în lumea afacerilor.

—Ești o vrăjitoare! explodă el, alb de mânie. Știi foarte bine că glumeam.

Răcnind, o înșfacă de umeri și începu s-o scuture cu violență.

—Ești foarte imprevizibil, replică ea îndepărtându-se de el. Ți place să crezi în jurul tău un halou de mister... Orice ar fi, important e că am petrecut clipe plăcute, împreună... E tot ce contează, nu?

—Tot ce contează? repetă el, râzând amar. Așa vezi tu lucrurile? Ești o actriță bună...

—Hai, Mark, nu te supăra! pleda ea pe un ton conciliant. Noi ne vom mai vedea, pentru a lucra, bineînțeles, și ar fi păcat să ne certăm. Oricum, continuă ea indiferentă, nu știu dacă voi mai lucra. Ca soție... a lui Tom, voi avea mai puțin timp liber. El inspiră profund, de parcă i-ar fi lipsit aerul.

—Așa deci... te-ai hotărât... acum când nu mai planează pericolul falimentului! Și ce va zice dragul de Tom despre momentul plăcut de ieri?

—Vai, Mark, dar chiar că ești oribil, se sclifosi ea. Doar n-ai de gând să-i spui! El îi aruncă o privire atât de disprețuitoare, încât își simți inima strângându-se.

—Nu, lăsa el să-i scape, în cele din urmă. Nu-i voi spune nimic.

Apoi, după o pauză, reluă:

—Foarte bine, Julie! Să ne oprim aici, dacă așa vrei. Spune-i lui Lark că am să mă întâlnesc cu el când mă întorc din Japonia, peste două săptămîni. Noapte bună. Ușa se închise. Plecase. Julie își termină bagajele, cu gesturi automate. Totul se petrecuse după cum plănuse. Ieșise cu fața curată...

În ceea ce-l privește pe Mark, păruse doar puțin contrariat. O ușoară izbucnire de orgoliu, nimic mai mult! A doua zi, va uita totul. Dar ea?

CAPITOLUL 8

Julie spera să plece din Acapulco fără a-l mai vedea pe Mark. Soarta decise, însă, altfel: când coborî în holul hotelului, cu bagajele în mâini, el era acolo, glumind cu o recepționară încântătoare.

—Bună ziua! o aborda el, zâmbitor, de cum o zări. Ai dormit bine?

—Minunat, mulțumesc! Nu închisese un ochi.

—Perfect Te așteptam ca să te-ntreb dacă nu ai nevoie de nimic, înainte de a pleca.

—Draguț din partea ta, răspunse ea.

Amical și superficial. Iată noul ton pe care-l folosea Mark în relațiile dintre ei. Ei bine, nu asta hotărâse și ea?

—Dacă ești gata, te conduc.

—Nu-i nevoie să te deranjezi. Am să iau un taxi.

—Nu-i nici un deranj, îi luă valiza.

—Să mergem! Tânăra se așeză în frumoasa mașină roșie. Peste puțin timp, calvarul avea să ia sfârșit. Important era să reziste până atunci.

—Ce noroc ai că te duci în Japonia! exclamă ea veselă, în timp ce el pornea motorul.

—Da, e o țară pasionantă. Și aranjez acolo afaceri nu mai puțin pasionante...

Cu entuziasm, îi spuse în linii mari proiectele de alianță cu unele firme nipone. Julie adoptase o expresie atentă și surâzătoare... De fapt, era încă sub influența farmecului lui, a mâinilor lui puternice și senzuale, pe care le privea pe furiș. Se gândea fără încetare: «De ce n-am insistat să merg cu taxiul? De ce trebuie să îndur supliciul acesta?» Din fericire pentru ea, drumul până la aeroport fusese scurt. Gândul că urma să se despartă de Mark o încuraja.

—Ai ajuns ceva mai devreme, spuse el după ce-i depuse bagajele. Păcat că nu am timp să-ți ofer o cafea. Te descurci singură, nu?

—Sigur că da. Mulțumesc. Julie îl implora în gând să plece mai repede.

—Transmite salutările mele lui Tom. Sper că-și va relua munca până la întoarcerea mea... Vom avea multe de discutat. O să-l sun eu...

—Bine, am să-i spun.

—La revedere, Julie! Fără îndoială ne vom mai vedea.

Se aplecă și o sărută pe obraz ca un camarad.

—Ciao! Nemișcată, îl urmări cu privirea până dispăru în mulțime. Mark nu întoarse deloc capul. Rezemată de o coloană, tânăra începu să plângă. Mark ocupase în ființa ei un loc esențial și, fără el, va avea mult timp impresia că nu trăiește decât pe jumătate. Ajunsă în New Mexico, se opri mai întâi la spital. În pragul salonului în care fusese transferat Tom, se opri și-l căută din priviri. Era la capătul șirului de paturi din dreapta. Se grăbi spre el, zâmbind forțat. Tom o zărise deja și îi făcea, vesel, semne cu mâna. Îmbrățișarea lui, atunci când se aplecă peste pat, i se păru ciudat de puternică pentru un om în convalescență.

—E grozav că te văd, Julie! Te așteptam! Stai jos.

Julie se așeză. În agitația regăsirii, n-o băgase în seamă pe persoana așezată la capătul patului. Vizibil incomodată, Mary MacQulne o urmărea cu privirea.

—Bună ziua, Julie.

—Mary, ce surpriză! Scuză-mă, nu te-am văzut.. Când ai ajuns aici?

—Acum două zile.Se lăsă o tăcere jenantă, în sfârșit, Mary se ridică.

—Desigur că aveți să vă spuneți foarte multe. Tom, încerc să-ți găsesc cartea de care mi-ai vorbit!Îl atinse pe umăr cu mâna:

—Pe curând!Julie o salută, apoi se adresă lui Tom:

—Mary, aici? întrebă ea prefăcându-se surprinsă.

—Și mie mi-a venit greu să cred când am văzut-o intrând. A fost adorabilă și s-a ocupat de toate... Dar, Julie, ești splendidă! Soarele de la Acapulco ți-a dat aspectul ăsta?

—Tom, cred că ar fi mai bine să încetezi cu toate meschinăriile astea, i-o reteză Julie cu răceală. A venit momentul să dăm cărțile pe față. Știi foarte bine că venirea lui Mary aici e cât se poate de firească. Nu te mai ascunde, Tom.

—Julie..., încercă Tom să riposteze.

—Mai bine taci! Crezi că nu mi-am dat seama de planurile tale? Dar nu ți-am spus nimic pentru că am vrut să văd până unde ești în stare să mergi... Ești meschin, crud și laș! Sub aparențele tale de om cumsecade și generos, se ascunde un ticălos. Ești în stare să treci peste orice, peste sinceritatea mea, peste dragostea lui Mary... Acum înțeleg de ce te-a părăsit soția. Și eu care te compăttimeam...

—Julie, încetează! Ce naiba s-a întâmplat la Acapulco, de...

Tom își înghiți cuvintele sub greutatea privirii ei acuzatoare.

—S-a întâmplat exact ceea ce ți-ai dorit. El surâse cu ochii scăpărători:

—Știi deja, Julie. Ieri mi-a telefonat Mark Preston. Am putut discuta câteva clipe... într-adevăr, sunt vești bune. Se pare că ai fost extraordinară la întrunirea aceea. Cum te-ai înțeles cu Mark?

—E un bărbat priceput în... toate, răspuse ea ironic. Bănuiesc că asta voiai să afli. Și, ca să te scutesc de o scenă inutilă de gelozie, află de la mine că m-am culcat cu Mark Preston, că ai scăpat de faliment și de o asistentă incomodă. Îmi dau demisia!Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă. În ultimul moment, îi aruncă peste umeri:

—Știi, în «povestea aceea frumoasă de la Acapulco» ai greșit doar personajul masculin. Și, dacă mă gândesc bine, nici n-a fost chiar așa de frumoasă.

Închise ușa salonului, stăpânindu-și din ce în ce mai greu lacrimile. Agitată, grăbi pasul, ciocnindu-se de Mary.

—Draga mea Julie, sunt atât de fericită! Mary părea orbită de propria-i mulțumire sufletească și nu observă lacrimile de pe obrazul lui Julie.

—Sper că ți-a spus Tom... Ne-am logodit! Te așteptăm într-o seară la noi, bineînțeles, după ce ne întoarcem acasă. Julie, sunt de două ori fericită. Cu o zi înainte de a veni aici, am aflat că sunt însărcinată. Voi avea un copil, Julie!

—Îmi pare bine, Mary, rosti sec Julie. Pentru amândouă, cuvintele erau limpezi. Julie nu avea nevoie de mai mult pentru a înțelege. Foarte încet, ridică fruntea și plecă fără să privească înapoi.

În zilele următoare, nu se schimbă nimic. Acasă, totul era înghețat, cenușiu, mort. Uitase atât de repede cum arată iarna!

—Ce bronz minunat! exclamase mama ei. Dar nu cumva ai slăbit?...

—Ba da. S-ar spune că ceva nu merge cum trebuie, interveni tatăl ei.

—Nu-i nimic, în mai puțin de o săptămână o să-mi regăsesc aplombul.

Păstră pentru sine relatarea călătoriei și anunțarea concedierii. Nu avea încă starea de spirit necesară pentru aceasta. De altfel, nu era în stare să facă nimic. Mark Preston pusese stăpânire pe inima ei și o aruncase la câini. Domnul Preston nu se prea crampona de astfel de chestii.

În atelier, din cauza restructurării întreprinderii, nu mai fusese înregistrată nici o comandă, terminându-se doar vechile lucrări. James Ward, un profesionist strălucit, lucra toată ziua la computer. Din când în când, se străduia să încropească o conversație cu Julie, fără prea mare succes însă. Tânăra, mohorâtă și tăcută, avea impresia că asistă la o înmormântare fără sfârșit.

Într-o dimineață, la o săptămână de la întoarcerea de la Acapulco, Mary își făcu apariția la birou. Purta un minunat taior gri-perle, părul îi era frumos ondulat și un machiaj discret îi puneă în valoare fața atât de severă odinioară. Dar, mai ales, iradia. Spre mirarea lui Julie, veni s-o îmbrățișeze.

— Ce bine-mi pare că m-am întors! O, nimic nu se compară cu Anglia!

O informă că Tom se simțea bine; călătoria se desfășurase fără incidente. Acum, locuiau împreună la ea acasă.

«Tom și-a găsit dădaca ideală!» s-ar fi amuzat Mark. Mark... Julie încerca din răspuțeri să distrugă amintirea lui în fiecare clipă a fiecărei zile și nopți. Pentru că somnul o ocolea și aproape că nici nu mai mânca. Era adevărat... E posibil, deci, să mori din dragoste, ca eroinele din romanele victoriene, care altădată o amuzail teribil. A trebuit să-1 piardă pe omul iubit pentru a nu mai găsi nimic amuzant...

Mary își reluă atribuțiile cu autoritate și siguranță. Împreună cu Charlie și cu James Ward, discuta cu pasiune proiectele de viitor. Julie se simțea din ce în ce mai inutilă și i se întâmplă adeseori să rătăcească prin atelier fără ocupație.

—Julie, te-ar deranja să iei masa cu noi în seara asta? îi propuse brusc Mary. Tom ar vrea să-ți vorbească despre firmă. Știe că asta te interesează.

Luată pe nepregătite, tânăra nu putu să refuze. Și, la urma urmei, nu-i promisesese lui Tom că se vor mai vedea?

Seara se dovedi a fi cu mult mai puțin penibilă decât își imaginase. După câteva clipe, toți trei găsiră tonul și atitudinea corespunzătoare noilor lor roluri. Se comportau cu atâta naturalețe încât ea înțelese, în sfârșit: nu i-ar fi putut oferi niciodată lui Tom viața liniștită și plăcută pe care i-o oferea Mary.

Vorbiră mai ales despre firma Larck, despre planurile concepute de Mark Preston, despre perspectivele promițătoare ce se deschideau întreprinderii.

—Totul se termină bine pentru tine, remarcă Julie, în timp ce Mary pregătea cafeaua. Sunt atât de bucuroasă... Tom păru trist, câteva clipe. Apoi surâse:

—Va mai trece ceva timp, Julie, dar, în cele din urmă, totul va fi bine. Doar că...

—Da?

—În toată istoria asta tu ești cea care ai pierdut. Asta mă întristează.

—Haide, Tom! exclamă ea pe un ton ghiduş, sunt ca o stâncă, știi asta! Încă nu m-am gândit cu seriozitate la viitorul meu, dar nu-ți fie teamă: mă descurc eu. Am să părăsesc biroul vineri, pentru că tot nu mai am nimic de făcut. După aceea... începe o nouă viață.

—Ești minunată, Julie! Sper...Tom se opri. Mary revenise cu cafelele. Julie nu avea să afle niciodată ce va fi vrut el să spună.

Își luă rămas bun puțin timp după aceea.

Așezată în mașină, contemplă îndelung casa liniștită care adăpostea dragostea. O rază de lumină se strecura prin draperiile înflorate. Se simțea atât de departe de o astfel de fericire... Tristețea care-i însoțea zilele amenința acum s-o înăbușe. Tom avea dreptate: o să-i trebuiască ceva timp. Chiar așa, ceva timp? îi era teamă de tot restul zilelor.

Vineri a fost apogeul. Începuse dezghețul, înecând totul în noroi și plictiseală. Chiar și muncitoarele, de obicei atât de vesele, păreau deprimare. Julie își petrecu ziua clasând, aranjând, făcând curățenie. Apoi, după ce stabili câteva amănunte cu James Ward, făcu un tur al întreprinderii, pentru a-și lua rămas bun de la toată lumea. Personalul cunoștea acum viitoarea soartă a întreprinderii și se bucura de această relansare. Dar perspectiva schimbării mai aducea și ceva trist: o mare parte dintre lucrătoare era consternată de plecarea «domnișoarei Neil» a lor. Despărțirea fu emoționantă. Cu ochii în lacrimi, tânăra lua pentru ultima dată ceaiul în biroul lui Mary și Charlie. Apoi, după ce promise că va mai reveni, părăsi atelierul. Zgomotul ușii ce se închidea după ea i se păru sinistru.

Cerul se întunecase și o ploaie mohorâtă cădea peste Singleston. Ridicându-și gulerul impermeabilului, se îndreptă spre Mini-ul ei. O siluetă înaltă, greu de distins la sfârșitul zilei șterse, venea spre ea.

Julie deschise portiera. Cineva îi prinse mâna cu putere. Scoase un țipăt, ridică privirea... și fu cât pe ce să leșine.

«Ce caută aici?» se întrebă ea. «Ce întrebare prostească!», adăugă imediat. Nu era la el acasă în curtea firmei Larck?

—Te credeam în Japonia, adăugă ea cu voce slabă.

—Eram în Japonia...Auzindu-i vocea, avu impresia că renaște: era ca și cum gheața ce-i cuprinsese inima se topise, eliberând, în sfârșit, viața ce palpita în ea.

—Iar acum sunt aici, continuă el. Pentru tine... Trebuie să-ți vorbesc.

Abia atunci observă Rolls-ul garat în partea cealaltă a curții. Strângând-o la pieptul lui, Mark o conduse spre mașină. Nu mai gândea, nu-și mai punea întrebări. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

Ajuns în afara orașului, Mark parcă mașina la marginea unui câmp și opri motorul. Ploaia se întetise. Rămaseră tăcuți mult timp. Julie încerca să-și domolească plânsul, însă un hohot profund o făcu să-și ascundă fața în mâini. Imediat, brațele lui Mark o înconjurară, iar buzele sale nerăbdătoare, aproape brutale, puseră stăpânire pe gura ei. Sărutul lor, de o senzualitate sălbatică, reuși s-o aducă la realitate; buimăceala i se risipi, făcând loc unei dorințe imperioase. Cu inimile bătând, cu mâinile avide de mângâieri, își lăsară trupurile să regăsească armonia perfectă pe care o gustaseră deja la Acapulco.

—Julie! șopti Mark. Sunt nebun după tine. El îi zâmbi și-i îndepărtă tandru o șuviță de păr ce-i cădea pe ochi.

—Unde mergeai atunci când te-am răpit?

—Mă întorceam acasă.

—«Acasă»... Iată un cuvânt care-mi place foarte mult. Pot să vin cu tine?

—De ce nu? Părinții mei se întorc ceva mai târziu; o să avem timp să bem o ceașcă de ceai și să ne uscăm...

—În lipsă de altceva..., murmură el. Cum sunt domnul și doamna Neil? Au prejudecăți?

—Relativ, răspunse ea. Dar n-ar suporta să-și vadă unica fiică purtându-se prea libertin cu un bărbat necunoscut.

—Chiar dacă, după aceea, ar trebui să-1 vadă foarte des? Chiar dacă ar fi vorba despre viitorul lor ginere?Interzisă, Julie se lăsă pe spătarul banchetei. Însoțitorul ei n-avea aerul că glumește.

—Bineînțeles, ai să-ți petreci noaptea aici, Mark, hotărî mama ei, cu un zâmbet călduros. Nici nu poate fi vorba să te duci la hotel. Julie, patul din cameră de oaspeți este făcut.

Julie alergă la etaj. Cum puteau picioarele astea, atât de grele cu câteva ore în urmă, să fie acum atât de ușoare? În baie, deschise la maximum robinetul de apă caldă. Părinții săi erau cu adevărat minunați! Desigur, avuseseră un moment de surpriză când își descoperiseră fiica în brațele unui ins complet necunoscut, pe divanul din salon. Dar au știut să-și păstreze calmul lor obișnuit. În câteva minute, Mark schimbase situația în avantajul lui. S-ar fi putut, oare, ca un astfel de bărbat să fie luat pe nepregătite? se întrebă ea, aranjând patul și mângâind afectuos perna. Desigur că nu...

După masă, discuta cu gazdele sale ca un prieten vechi. Plini de tact, doctorul și soția sa se retraseră imediat pentru o «scurtă consultație medicală» în birou, lăsându-i pe divan, în fața șemineului.

—Îmi plac foarte mult părinții tăi, îi mărturisi Mark tinerei.

—Mă bucur. Și tu le placi. El păru surprins, dar încântat.

—A, da? De unde știi?

—Îi cunosc! Dacă nu le-ai fi plăcut, ți-ai fi dat seama. Pot fi extrem de respingători.

—E adevărat că tatăl tău n-a ezitat atunci când i-am cerut mâna ta. În timp ce pregăteai cina împreună cu mama ta... El zâmbi.

—Nu-mi lipseau decât jobenul și mănușile albe!

—De asta a spus mama că-și va lua două săptămâni de concediu în luna iulie?

—Iulie? exclamă Mark îngrozit. N-am de gând să aștept până atunci. Nu-ți las decât timpul necesar să-mi cunoști părinții.

—Sper că le voi fi pe plac! suspină ea, ușor îngrijorată.

—Bineînțeles! Eu te iubesc, iar ei vor fi obligați să te iubească la rândul lor. Dar deocamdată... Se retrase puțin.

—... Deocamdată, am nevoie de câteva explicații.

—Explicații? murmură ea derutată.

—Da. Ce s-a întâmplat în ultima noastră seară, la Acapulco? Trebuie să mărturisesc că m-am lăsat păcălit. Am fost convins că te vei mărita cu Tom, că nu încetaseși să te gândești la el în tot timpul sejurului. Chiar și când făceam dragoste. Zilele petrecute în Japonia au fost un adevărat coșmar. Încercam să mă obișnuiesc cu ideea că vei fi în curând doamna Larck... Ieri m-am întors de la Tokio. Am venit direct aici și am alergat la Tom. Nu era acolo. O vecină mi-a spus că locuiește în altă parte, cu logodnica lui, și mi-a dat adresa. Am fost

acolo... Am avut nevoie de curaj pentru a apăsa pe soneria aceea blestemată. Mă așteptam să te văd deschizând ușa. Dar nu erai tu. Era cât pe ce să izbucnesc în lacrimi și s-o iau în brațe...

—Era Mary. Mary MacQuine. Cred că se vor căsători înaintea noastră.

—Foarte bine... dar îți aștept explicațiile. Julie întoarse capul tulburată. Se simțea atât de bine... De ce să strice momentele acelea evocând un trecut plin de lacrimi? Mark o fixă cu ochii lui negri.

—Mândria mea stupidă a fost de vină, spuse ea în cele din urmă. Dar... m-am simțit îngrozitor atunci când am înțeles că te-ai servit de mine.

—Ce-am făcut?! strigă el. De unde ai scos invenția asta?

—Nu e invenție. Spune și tu, ce puteam crede atunci când am întâlnit-o pe Liz Walker în pragul ușii tale, aproape goală? A avut amabilitatea să mă informeze că o așteptai și că nu mai aveai nevoie de mine pentru a vă proteja aventura.

El o fixă cu un aer sever.

—Și tu ai crezut-o? Ti-ai imaginat că puteam să mă comport astfel, după ce trăisem împreună noaptea precedentă? Pentru tine, sunt un monstru?

Pentru Julie, lumea se prăbușea. Vocea lui era atât de biciuitoare, încât ea avu senzația că-1 pierduse. Își regretă mărturisirea.

—Cum puteam să știu? V-am auzit râzând, eram sigură că vă bateți joc de mine. Apoi, s-a așternut o lungă tăcere și mi-am imaginat că voi... n-am mai putut suporta. Dar asta nu mai are importanță acum...

—N-are importanță? exclamă el indignat. Mark întinse brațele spre ea și o strânse tandru la piept.

—O, sărmana mea dragoste! Pentru nimic în lume nu ți-aș fi produs o asemenea suferință!

—Deci... n-o așteptai?

—Sigur că nu! Legătura noastră se încheiase de luni de zile, cu mult înainte de a se căsători cu Harry. Dar ea nu voia să renunțe. Făcusem tot posibilul să scap de ea cât mai curând și mă bucuram la gândul reîntâlnirii cu tine. N-a fost chiar așa ușor. Am început prin a-mi bate joc de atitudinea ei, pe un ton glumeț. Dar nici asta n-a descurajat-o. Tăcerea ce-a urmat se explica prin încercarea ei de a mă seduce. Am sfârșit prin a o azvârli afară. Dacă ai mai fi așteptat câteva minute, ai fi asistat la spectacol.

—Deci tu ai vrut într-adevăr să vin la Acapulco? El se încruntă.

—Ce vrei să spui? Ce ți-a mai trecut prin cap?

—Ei bine, după "revelațiile" lui Liz, m-am gândit mult timp la comportarea ta față de mine. Mi-am amintit de insistența ta de a-1 însoți pe Tom la New

Mexico, de felul tău de a mă prezenta ca amantă, mai ales în fața lui Harry. Mi-am spus că, pentru tine, nu eram decât o provincială lipsită de experiență, ușor de manipulat.

—Și noaptea pe care am petrecut-o împreună? Și când ți-am mărturisit că te iubesc? Ai crezut că totul a fost o comedie, nu-i așa? Ea scutură din cap.

—Credeam că, pentru tine, toate acestea n-au însemnat nimic. Trebuie să fi întâlnit atâtea femei...

—Multe, e adevărat, dar la cea mai mare parte le-am uitat și numele.

Făcu o pauză, apoi continuă:

—Bine... Dacă ai terminat cu scenariul tău imaginar, aș vrea să-ți povestesc adevărata desfășurare a evenimentelor. Să începem cu prima zi, când am intrat în biroul lui Larck. Erai acolo, atât de proaspătă, în fusta ta roșie și bluza albă...

—Îți aduci aminte și ce purtam? întrebă ea șagalnic.

—Chiar și forma încălțăminteii. Surâse, apoi reluă:

—În dimineața aceea, am știut că nu-mi voi mai găsi liniștea decât atunci când vei fi a mea. Mi-am jurat că vei fi. A fost ceva ce nu mi se mai întâmplase până atunci. Numește-o coup de foudre, dacă vrei. Te doream... Mă gândisem chiar să te iau în brațe, atunci, pe loc... Dar mi-era puțin frică de reacția ta.

Ea începu să râdă.

—Bine ai făcut. Te-aș fi dat imediat afară.

—Vezi?... Acum înțelegi de ce te-am întrebat din start dacă urma să te căsătorești cu el? De ce mi-am petrecut cele mai mici clipe de libertate cu tine? Am făcut tot ce mi-a stat în putere să te seduc. Eram convins că vei sfârși prin a te îndrăgosti de mine... Dar până ieri, crezusem că m-am înșelat.

Julie îl zburli cu drăgălășenie.

—Domnule Preston, nici nu se pune problema să mă căsătoresc cu un om învins! El îi luă mâna și-i sărută palma cu blândețe.

—Da, murmură el. Ție ți-am spus prima dată "te iubesc" fără a minți... Pentru prima dată, mă gândesc la căsătorie cu toată încrederea... Vom fi fericiți! Dar ai milă, te rog, să nu așteptăm până în iulie. Ea începu să râdă.

—Întotdeauna ai obținut ce ți-ai dorit. De ce-ar fi altfel acum?

SFARSIT